

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 70

Ple del Parlament

Sessió 37, segona i darrera reunió, dijous 15 de juny de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat 300-00181/11	3
Interpel·lació al Govern sobre la coeducació 300-00182/11	9
Interpel·lació al Govern sobre el model sanitari 300-00183/11	16
Interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics 300-00184/11	23
Projecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut 200-00018/11	29
Proposta de resolució sobre la mineria del Bages 250-01079/11	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el llibre i els creadors 302-00154/11	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'eco- nomia verda 302-00155/11	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aero- port de Barcelona - el Prat 302-00159/11	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llo- bregat 302-00161/11	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de turisme 302-00157/11	92
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les fa- mílies nombroses 302-00156/11	102
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de la infància i l'ado- lescència 302-00160/11	111
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càr- recs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya 302-00158/11	120

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 37.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

Interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat

300-00181/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre les pràctiques democràtiques de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Andrea Levy.

El que passa, senyora Levy, que no ha arribat el conseller. (*Andrea Levy Soler intervé sense fer ús del micròfon.*) No, no; em sembla que no està en una entrevista de ràdio; està venint... (*Veus de fons.*) Bé, si vol començar, endavant.

Andrea Levy Soler

Ah, no, no..., yo por vosotros empiezo, ¿eh?

La presidenta

Senyora Levy, el que vostè decideixi...

Andrea Levy Soler

Yo por vosotros empiezo... (*Veus de fons.*)

La presidenta

M'estan dient que està entrant, però vostè decideix.

(*Remor de veus.*)

Andrea Levy Soler

Es que es tan de Transparencia que es transparente ya, casi...

(*Pausa llarga. El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència entra al Saló de Sessions.*)

La presidenta

Senyora Levy, quan vulgui.

Andrea Levy Soler

Gracias. Gracias por atenderme, señor Romeva. Fíjese, yo creía que le iba a interesar, además, mi intervención, porque creo que a veces es bueno tomarse el tiempo de recapitular. Yo sé que ustedes, con esto del *tenim pressa*, van muy acelerados, van con muchas ansias, y yo creo que..., hoy le invito a hacer un ejercicio de recapitulación –de recapitulación. Porque en este Parlamento oímos mucho utilizar las palabras «demócratas» y «democracia», «fiesta de la democracia», y que todo lo que están haciendo ustedes responde de forma absolutamente clara a lo que es y lo que debe ser una democracia, y yo, fíjese, me he preparado esta intervención a modo de decálogo, un decálogo sobre, al menos, las prácticas poco democráticas, las prácticas de baja calidad democrática, que ustedes vienen perpetrando, desde el Govern, desde el Parlament, desde las instituciones, desde hace veinte meses.

Práctica número uno: inventarse un falso plebiscito y luego inventarse el resultado de las urnas. Si el 27-S fue un plebiscito, como ustedes lo plantearon, lo perdieron, y, aun así, no atendieron al resultado de las urnas –urnas, las que a ustedes les gustan tan-

to—; pues, esas urnas..., no respetaron su resultado electoral. Y, aun así, dijeron: «Ahora o nunca: no respetamos el resultado de las urnas y seguimos adelante.» ¿Calidad democrática? —punto de interrogación.

Segundo: «Tenemos un mandato electoral.» ¿Cuál?, ¿dónde? ¿En qué página ponía que ustedes iban a realizar un referéndum? ¿Calidad democrática? —punto de interrogación. También dijeron —y eso va en el segundo punto— que en dieciocho meses tendríamos la república catalana. ¿Mintieron entonces, o mienten ahora? —pregunto.

Tercer punto: «La Comisión de Venecia nos ampara, nos avala, nos respalda. Le vamos a enviar una carta.» Se lo dijo el señor Puigdemont en esta sala, en este Parlamento. Y digo yo: cuando no les da la razón, entonces, ¿será que ustedes están equivocados, o se equivoca la Comisión de Venecia? Porque de esto saben mucho; de echarle las culpas, cuando no les dan la razón, al resto, también saben ustedes mucho. Entonces, ¿la Comisión de Venecia es democrática? —punto de interrogación.

La vía unilateral, ¿es una vía muy democrática?, ¿no? —punto de interrogación. Claro, es una vía tan democrática que tienen a ustedes a los funcionarios de su parte —ironía. Claro..., no, no los tienen, y por eso —y por eso— huyen a la hora de representarles en las mesas de contratación para llevar a cabo todos esos contratos para llevar a cabo referéndums ilegales. Y, claro, por si no les quedaba claro que eso va tan de democracia, a los funcionarios que se les pueda pasar por la cabeza no cumplir sus órdenes y sus mandatos, les amenazamos, ¿verdad?

Modificación del Reglamento del Parlament: eso es un acto de pura democracia, porque solo lo sustentan dos de seis grupos de esta cámara. Se lo ventilan ustedes en media hora, ahí, a puerta cerrada, con nocturnidad y alevosía, porque es un acto de extrema democracia que no pueda contestarles la oposición, no sea que les vayan a decir que ustedes no tienen razón. Y, claro, ya se sabe que, cuando ustedes tienen razón..., eso no es democracia. Quinto punto de mi decálogo.

Sexto punto: los dictámenes del Consejo de Garantías Estatutarias y las notas informativas de los letrados del Parlament no son democracia, ¿verdad? Por eso, cuando no les dan la razón, esos dictámenes no son válidos, esas notas de los letrados tampoco son válidas, como sucedió en esta cámara parlamentaria cuando informaron de que determinadas leyes..., o como, por ejemplo, que los presupuestos de la Generalitat no se sujetaban a derecho estatutario..., ustedes las incumplen. ¿Eso es democracia? —punto de interrogación.

Séptimo punto: los datos fiscales personales de los catalanes deben ser espiados, porque eso es claramente un acto de democracia. Ya no basta que les adviertan asociaciones de jueces, asociaciones profesionales..., no; los datos fiscales de los catalanes, como dijo un senador suyo, merecían ser espiados. Y cuando les preguntamos por eso, y que se abriera, en este Parlamento, la comisión Vidal, ustedes dijeron que no, porque vetar comisiones de investigación sobre la presunta investigación de los datos fiscales es democracia —punto de interrogación.

Ocho: ataques a la disidencia. Eso va en el capítulo de «gran democracia», ¿eh? (*l'oradora riu*), porque, claro, todos aquellos que puedan manifestarse en contra de las tesis independentistas —como, por ejemplo, Sociedad Civil Catalana— son tildados de falangistas por grandes demócratas como usted mismo. Ayer conocíamos que ya hay, en los tribunales, la primera sentencia de esas características por, justamente, que en Cataluña no se respeta el pluralismo político. ¿Es democracia tildar a aquel que piensa distinto a usted como falangista? —punto de interrogación, señor Romeva.

Noveno punto: la ley de transitoriedad jurídica, una ley de plena democracia, porque la conocen todos los diputados de esta cámara, ¿verdad?, y porque se está haciendo con toda la claridad, tanta claridad que la tenemos que conocer por portadas de medios de comunicación. Portadas, por otra parte, que nos llevan a preocuparnos muy mucho de la calidad democrática que tienen los independentistas en la cabeza, porque, entre otras cosas, pues, todo lo que pueda ser pensamiento contrario en medios de comunicación, en funcionarios, en jueces, todo aquello quedará erradicado completamente de la faz de la tierra en esas Cataluñas independientes que tienen ustedes en la cabeza.

La ley de transitoriedad jurídica —que, por cierto, ¿de transición de qué a qué?, porque cuando uno lo que quiere es romper y destruir, no transita, sino que, si acaso, hace saltos al vacío, pero eso ya es un consejo estilístico que les doy a ustedes, pero bue-

no—..., la ley de transitoriedad jurídica, elemento de democracia, ¿verdad, señor Romeva? —punto de interrogación.

Y, luego, el décimo punto es ya el de traca final, el del anuncio de la fecha y la pregunta. Una fecha y una pregunta que lanzamos así, a la ciudadanía, sin tener ni idea de cómo ustedes lo van a hacer, con qué garantías lo van a hacer ni con qué medios informativos contaría la sociedad catalana para llevar a cabo esa supuesta consulta. ¿Eso es democracia? ¿Anunciar las cosas sin dar la tranquilidad a los catalanes de que tengan un gobierno que lo que anuncia es absolutamente legal?

¿Están seguros, ustedes, de que en el espejo de la democracia salen reflejados, después de todo este decálogo? ¿Están seguros de que están haciendo buena aquella máxima de que, en política, lo que no es posible es falso, y que mienten—mienten— y engañan, cuando hablan de democracia, cuando realmente lo que quieren imponer es su imposición política, preocupándose muy poco de aquello que es democracia o no lo es? Preocúpese, porque en la pospolítica, cuando ustedes rompen la relación entre hechos, causas y consecuencias, esto se torna un espacio imprevisible sometido a sus caprichos, como los diez que le acabo de decir aquí, que le deberían hacer a usted replantearse que realmente es usted un valedor de la democracia. Y, además, se convierte en un disolvente perfecto de la responsabilidad política.

Mire, yo no les niego que ustedes puedan tener pasión en sus causas, que la tienen, y está bien que la tengan, porque en política, tener pasión por sus causas está muy bien, pero en democracia no es menos importante tener ética de la responsabilidad y mesura en sus actuaciones. Ninguna de estas diez actuaciones que le acabo de leer en este decálogo de sus prácticas poco democráticas responde a lo que sería un responsable político democrata que garantiza los derechos y libertades de sus ciudadanos.

Y, por eso, aunque tengan ustedes mucha prisa —mucha prisa—, les pediríamos que no se dejaran por el camino la democracia, la de todos —no la suya—, la de todos los catalanes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Levy. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Bon dia a tothom. D'entrada, òbviament, demano disculpes per aquests minuts de retard, deguts a un embús. Però, en qualsevol cas, en fi, senyora Levy, amb tot el respecte, eh?, s'ha de tenir molt de coratge per venir, en nom del partit que vostè representa, a parlar d'ètica, de responsabilitat i de mesura. Tenint en compte que tenen nou-cents encausats per casos de corrupció, el terme «mesura» no sé amb quins paràmetres el qualifica.

Dit això, permeti'm que li sigui absolutament franc; ja que vostè ha fet un llistat, jo l'hi respondré. Ja sé que vostès tenen una especial necessitat..., i l'he vist una mica nerviosa, en aquest sentit, i, per tant, ho puc entendre, perquè estan perdent la batalla d'aquell relat que volen imposar i d'aquesta postveritat que tantes vegades hem lamentat, a nivell polític i a nivell de molts mitjans de comunicació. Però el problema és que vostè ha fet unes afirmacions que segurament ni vostè mateixa se les creu —ni vostè mateixa se les creu—, i s'ha notat en el to de veu, que tremolava i mirava cap a una altra banda..., però, en qualsevol cas, és normal.

Dir que els resultats del 27-S no avalen res..., escolti, el 48 per cent va votar formacions polítiques que defensaven claríssimament una opció de que Catalunya fos un estat; el 39 per cent hi va votar en contra, i el 12 per cent no... Això, en termes plebiscitaris, és un 55 a un 45. Posi-s'hi com vulgui, posin-s'hi com vulguin; aquest és el resultat.

Dit això, no sé on ha estat aquests mesos; de fet, vostè ha sigut especialment absent en els debats plenaris, i, per tant, potser s'ha perdut alguns dels debats importants. Però vostè, en tot cas, hauria hagut d'estar informada sobre la voluntat que ha tingut aquest Govern d'ampliar majories més enllà de les que en aquests moments ens donaven els mandats parlamentaris. Si parlem de referèndum, és perquè el 80 per cent d'aquest país ho diu, ho demana, per votar que sí i per votar que no, o perquè no saben què volen fer.

I aquesta és la demanda, aquest és el clam que vostè hauria d'escoltar si fos realment una persona que creu en la democràcia. Però és evident que vostès volen negar una realitat, i la maquillen i la transformen en allò que a vostès els pot convenir..., no aquí, sinó a la resta de l'Estat, perquè saben que aquí vostès no tenen ja massa prèdica.

Malauradament –malauradament–..., si obren els ulls, veuran que hi ha una realitat que els interpella. I això és el que nosaltres, com a govern i com a majories, i com a majoria parlamentària que tenim aquí representada, hem de fer amb total tranquil·litat. Vostè ha esmentat la Comissió de Venècia. Aquí ningú ha dit que la Comissió de Venècia ens empari; aquí el que hem dit –aquí el que hem dit– és que nosaltres tenim tota la legitimitat del món de fer allò que han fet altres països. De fet, si vostè mira el món, des dels noranta han aparegut més de trenta països nous, molts via referèndums, i molts via referèndums unilaterals, i existeixen –i existeixen. I no hi ha cap problema: el món funciona, des d'aquesta perspectiva, amb normalitat, com també passarà el dia que nosaltres democràticament i legítimament fem el que la majoria decideixi.

I, òbviament, quan vostè interpreta els textos internacionals..., potser el primer que s'hauria de demanar és que se'ls llegís. I, des d'aquesta perspectiva, escolti, siguem una mica rigorosos. Vostè parla de la modificació del Reglament. Home, tenint en compte que la mateixa Comissió de Venècia va advertir, en fi, per dir-ho així, de la irresponsabilitat o, com a mínim, en el millor dels casos, de que s'hauria pogut fer millor, la reforma de la Llei del Tribunal Constitucional –la qual, per cert, es va fer per lectura única, allò que vostè critica tant del Reglament–, home, crec que hauria estat una mica més prudent, jo, en el seu cas, abans de fer aquesta reflexió.

Però és que, a més a més, escolti, tenim altres precedents. Allò que vostès diuen que no es pot tocar, que és la Constitució, tenim perfectament l'experiència i el record de com es va modificar per plantejar incorporar-hi l'estabilitat pressupostària, i això es va fer un estiu amb nocturnitat i, òbviament, amb més aviat poques, per no dir nul·les, garanties democràtiques globals. Aquesta és la realitat en la qual nosaltres ens movem.

I quan vostè parla de l'Estat en el seu conjunt, home, tenint en compte que portem ja pràcticament quaranta anys d'una democràcia, jo crec, en el millor dels casos, millorable, i en molts casos directament ja fallida, que vostè em posi en qüestió el fet de que algú sigui falangista... Que, per cert, avui és legal, és perfectament legal: vostè pot ser falangista i no és una amenaça jurídica, no vas a la presó per ser falangista, avui. De fet, hi ha formacions, com la Fundació Francisco Franco, que reben diners de l'Estat; això és perfectament legal. El que en aquest Estat que vostè diu que funciona tan bé és incomprendible és que demanar una cosa tan normal en el món com és votar suposi querelles i querelles i querelles. Això és el que no s'entén. I això jo no ho entenc o no ho interpreto com una democràcia absolutament formal o sana, no és el cas. Per tant, quan vostè es preocupa per aquestes qüestions, almenys des del punt de vista qualificatiu, home, mireu de ser una mica també ponderats a l'hora de què significa un risc, des del punt de vista de la legalitat, i què no.

I el que és absolutament extraordinari és que, després d'haver estat quaranta anys sense ni tan sols condemnar el franquisme –de fet, avui es poden defensar moltes d'aquestes tesis que van ser tesis criminals sense cap mena de pudor–, vostè consideri que escoltar el 80 per cent de la ciutadania, querellar-s'hi i fins i tot condemnar per haver fet una cosa que, segons vostès, no tenia cap impacte, com era posar les urnes –avui tenim, doncs, gent que ha estat condemnada, gent que ha estat inhabilitada, tenim una consellera que està en aquests moments processada per haver fet una cosa absolutament legítima i en el marc competencial que tenim, que és un concurs per habilitar empreses per comprar urnes, cosa que, per exemple, ha fet Andalusia, que ja les té–..., és a dir, que per fer tot això hàgim de tenir por des del punt de vista de les conseqüències legals, i, en canvi, per dir segons quines coses, doncs, vostès tinguin la impunitat total, home, «qualitat democràtica de l'Estat» no seria el terme –no seria el terme.

I, miri, l'hi diré d'una manera molt clara, també, com l'hi vaig dir a Madrid, i hauria estat molt bé que vostè hi vingués, perquè sé que hi va sovint –segurament potser fins i tot estava per allà–, i l'hi diré fins i tot en castellà, perquè segurament –segurament– ho podrà entendre millor: «Cataluña no es un problema, pero España tiene un problema en Cataluña: se llama democracia.» I això és el que han d'entendre. Això ho vaig dir a Madrid, ho dic aquí i ho repetiré tantes vegades com faci falta.

I fins i tot –l’hi he de dir– li agraeixo que vostè vingui aquí a parlar de qualitat democràtica, perquè si vostè vol parlar de qualitat democràtica... El primer que s’ha de fer quan es vol parlar de respecte a la democràcia és preguntar, escoltar i respectar l’opinió de la gent. És senzill, en el fons; és senzill. Democràcia és això, eh? –democràcia és això. I això passa arreu del món. I a vostè, que tanta por li fan els referèndums..., escolti, miri la història d’Europa –ja no dic «del món», dic «d’Europa»– dels últims anys. Si és que això és absolutament normal. Sí, sí, ja pot mirar el sostre, que segurament no li caurà al capdamunt. Però, en qualsevol cas, a mi em sembla absolutament extraordinari, que vostè vingui aquí a parlar de qualitat democràtica.

Però és que, a més a més, li diré encara una altra cosa. Quan en aquests moments estem defensant la llibertat d’expressió, la llibertat de reunió, la llibertat de fer un referèndum, ho estem fent amb totes les garanties, respecte i, sobretot, reconeixement a tota la gent que durant tot aquest temps ha estat lluitant perquè avui puguem democràticament decidir què volem fer i què volem ser.

I ho dic perquè, a l’hora de parlar d’amenaques –que és el que vostè deia, amenaces–, aquí les úniques amenaces que sentim cada dia, constantment –constantment–..., és l’amenaça del dèbil d’arguments, és l’amenaça del fràgil d’esperit, és l’amenaça d’aquell que no té cap proposta a fer i cap oferta a posar sobre la taula. L’amenaça –l’amenaça– només ve d’una part, que són les estructures de l’Estat en les quals vostès en aquests moments tenen el Govern.

Jo crec que haurien de ser una mica més rigorosos, tots plegats. Miri, per molta por que vulgui fer vostè, amb les seves intervencions aquí o amb els seus recursos a la justícia, perquè suposo que, quan parla de vetar comissions, deu parlar de l’operació Catalunya, de la comissió de l’operació Catalunya al Congrés, que vostès van tenir tantes ganes de posar de manifest..., o no té res a dir sobre les declaracions del ministre de l’Interior o de l’antic i ja òbviament cessat director de l’Oficina Antifrau?, o no té res a dir sobre el cos policial que es dedica bàsicament a perseguir opinions? Vostè no té res a dir, d’això? Vostè no té res a dir, d’això? Això no té res a veure amb Catalunya? Això no té res a veure amb la demanda legítima –legítima– de la majoria d’aquest país, d’expressar-se i d’acceptar el resultat d’aquesta expressió?

Parlem, senyora Levy, de qualitat democràtica. Parlem-ne. En tenim moltes ganes; tantes ganes que el dia 1 d’octubre farem un referèndum perquè tothom s’hi expressi.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Romeva. Té la paraula la senyora Levy.

Andrea Levy Soler

Mire, señor Romeva, no solo ha llegado tarde, sino que se nota que le he puesto nervioso, en mi intervención, porque ha hecho una intervención absolutamente indigna de un consejero de la Generalitat por la pueril forma de intentar descalificar a esta humilde diputada que se pone nerviosa en el atril. Oiga, dé clases usted de oratoria. Ya que es mentira su cargo, ¿por qué no se añade también el de gurú de la oratoria? ¿Qué pueril! ¿En serio ese es el nivel? De verdad que me ha sorprendido. Le tenía yo a usted en más consideración, créame. Y, desde luego, luego le pediré que me diga... Ya sé que me echa mucho en falta, está claro, pero me tiene..., igual si se gira un poco se da cuenta de que la democracia no solo está en su banco, de que a lo mejor está en las filas de más arriba también –también.

Pero, claro, si ustedes se van inventando resultados... Dice: «El 55»; no, sacaron el 47. Pero, claro, luego se van inventando que cuentan con el 80 por ciento, ¿no?, que respaldan lo suyo, y luego solo les vota el 47 por ciento. No sé, a mí los números sinceramente –sinceramente– no me cuadran –no me cuadran. Oiga, el problema no es España ni su Gobierno; el problema son ustedes, el Gobierno de la Generalitat, que se ha inventado, como le he dicho antes, el decálogo de la huida hacia adelante para amparar la gran mentira que ya vimos el 27 de septiembre –la gran huida hacia adelante. No contaron con los votos suficientes para llevar a cabo sus planes, y aquí siguen, perpetuando mentira tras mentira.

El problema no es la voluntad política, no lo es; el problema es la imposición de su voluntad. Ustedes quieren que las leyes, ustedes quieren que la democracia..., ustedes quieren que el estado de derecho se amolde a todo lo que a ustedes les convenga. Y, si no les dan la razón, entonces es que no es válido, entonces es que nos lo tenemos que inventar. Pero es que justamente las reglas del juego se hicieron para protegernos de gente como ustedes, que quieren que se cambie aquello que no les conviene, aquello que nos les da la razón. El problema no es la democracia, el problema es la voluntad que tienen ustedes de hacernos someter a todos a sus voluntades: es la sumisión que quieren que tengamos todo el resto que no opinamos como ustedes a que su voluntad se cumpla.

Mire, si quieren una solución, apéense del chantaje. Si quieren una solución, hay posibilidad de diálogo, hay posibilidad de negociar. ¿O no es democrático invitar al presidente de la Generalitat a ir al Congreso a explicar sus planes? ¿No es democrático? ¿Por qué no va? ¿Por qué lo que queda de la mutante Convergencia tiene una moción presentada en el Congreso de los Diputados para la semana que viene diciendo que se tiene que hablar sobre el referéndum de Cataluña, cuando ya incluso han presentado la fecha y la pregunta? ¿Es que no se da cuenta de que ustedes se están dejando por el camino la democracia?

Es que en su tren hay vagones que van descarrilando, porque, oiga, en la mesa del *dret a decidir*, en los partidos que dan apoyo a ese supuesto referéndum de vía unilateral, hay algunos que ya se han apeado. Si es que cada vez son menos, cada vez están más aislados. Ese es su problema, que cada vez se están radicalizando más. Y nos vienen a decir al resto que es que, claro, la culpa es nuestra, que nosotros no somos los demócratas. Pero ¿se han mirado ustedes en el espejo de la democracia? ¿En serio? Es que a lo mejor se llevan una sorpresa. Se lo digo de corazón.

Insisto, si quieren una solución, apéense del chantaje. Encontrarán la mano tendida para hablar de todo aquello que preocupa y ocupa a los catalanes –como, por cierto, por parte del Gobierno de España llevamos haciendo todo este tiempo en el que ustedes han estado perpetrando la mentira.

Si no se ha reconocido en el decálogo que le he leído de baja calidad democrática es que, en serio, tenemos un problema de saber lo que es la democracia. Porque ustedes amenazan a funcionarios, los funcionarios huyen a la hora de hacer las mesas de contratación... Ustedes no tienen un proceso electoral en el que vayan a contar con funcionarios, ya recurren a los voluntarios. ¿Me puede explicar en qué proceso electoral esto se hace así, si ustedes no tienen miedo? Si ustedes no tuvieran miedo, irían al Congreso de los Diputados; pero ahí no, porque si alguien nos les da la razón, es que entonces no es demócrata.

Oiga, ¿todo el mundo está equivocado, contra ustedes? ¿Todo el mundo? A mí me sorprendería, de verdad. Refléjense en el espejo de la democracia, porque me parece que ahí hace muchísimo tiempo que no aparecen.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Levy. Té la paraula el conseller Romeva.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Estimada diputada, respecte, tot, la considero una magnífica tertuliana; una altra cosa és que, quan es tracta de fer propostes concretes, arribem a les mateixes conclusions, que és evident que no.

I li recordaré –ja que potser ho sap, però no ha tingut temps per llegir-ho– algunes de les coses que han sortit darrerament a nivell internacional i que els recorden a vostès, que estan en el Govern de l'Estat, quina és la qualitat democràtica d'aquest Estat del qual nosaltres, com a mínim, volem plantejar-nos si volem seguir formant-ne part.

Justament ahir hi havia una condemna explícita del Tribunal Europeu de Drets Humans per la qual s'inhabilitava l'expresident del Parlament basc, el senyor Atutxa. Home, a mi em sembla que algú va cometre algun error important, en el seu moment, que avui potser estaria bé que vostès reconeguessin.

L'informe de la Xarxa Europea de Consells de Justícia: l'Estat espanyol és el país de la Unió Europea on els jutges creuen que els ascensos depenen més de valoracions polí-

tiques. Ho diuen els jutges; no ho diu aquest Govern ni ho diu aquesta majoria. Ho diuen els mateixos jutges. Alguna cosa deu tenir, de valor, aquesta reflexió.

El Consell d'Europa els ha tornat a criticar una vegada més, i en van unes quantes –en van unes quantes–, per la falta d'independència judicial. Si Montesquieu veiés aquesta situació, es remouria a la seva tomba i lamentaria precisament la manca de separació de poders que tenim a l'Estat. A més a més, el Consell d'Europa els recorda d'una manera especialment flagrant que incompleixen vostès –no el Govern de la Generalitat, vostès– el 75 per cent de les recomanacions que els fan.

En la mateixa línia, Rights International Spain, Jueces para la Democracia i altres organitzacions de jutges denuncien davant de Nacions Unides constantment –constantment– aquesta manca d'independència judicial. Només el 15 per cent dels ciutadans de l'Estat creu que els tribunals apliquen la llei de forma equitativa; de l'Estat, no de la Generalitat, no de Catalunya –de l'Estat, el 15 per cent de l'Estat. Parlem de qualitat democràtica, senyora Levy? Parlem de qualitat democràtica, de debò? Aquesta és la que vostès estan en aquests moments practicant.

I, en aquest sentit, li demano també que es llegeixi un text que s'ha presentat en aquesta cambra fa molt poc, l'informe del Síndic de Greuges, especialment titulat Retrocessos en matèria de drets humans: llibertat d'expressió dels càrrecs electes i separació de poders al Regne d'Espanya. Ja sé que a vostès no els ha fet gaire gràcia, perquè quan vostè parlava de miralls..., és un d'aquells miralls que, francament, quan un s'hi mira, fa avergonyir una mica –fa avergonyir una mica.

Per tant, és molt important i és molt necessari que vostès, més enllà d'alguns diaris i capçaleres que parlen sempre, amb tot orgull, que «antes la unidad de España que la verdad»..., seria bo que vostè llegís alguns informes una mica més rigorosos, com per exemple aquest mateix del síndic o aquests mateixos que li he esmentat a escala internacional.

Senyora Levy, quan vingui a parlar de democràcia o de qualitat democràtica, home, vingui amb els deures fets –vingui amb els deures fets–, perquè estem davant d'una possibilitat i la convido a que s'hi sumi –la convido a que s'hi sumi–: superar aquesta foscor de la qual hauríem d'haver sortit fa quaranta anys i que no n'hem acabat de sortir. No n'hem acabat de sortir i volem sortir-ne. Però no només a Catalunya, volem ajudar també a que la resta de l'Estat surti d'aquesta foscor. Perquè, ho repeteixo, Catalunya no és el problema, Catalunya és el símptoma. Catalunya és el símptoma d'una fragilitat d'un estat que no ha sabut ni evolucionar i que ha quedat segrestat per unes elits, unes lògiques i sobretot unes perversions històriques basades en una desmemòria preocupant i en alguns casos, sincerament, molt difícil d'entendre per part d'alguns amics i amigues.

El que vol el poble de Catalunya és votar, i, vostè, no m'atribueixi frases que no he dit. Jo no he dit que el 80 per cent ens recolzi, als qui volem una república catalana; he dit que el 80 per cent demana afrontar aquesta qüestió per la via democràtica. I he especificat que, d'aquests, n'hi ha alguns que votarem que sí, d'altres que votaran que no i d'altres que encara no saben què volen votar. No menteixin més. Sé que és difícil de practicar, en el seu cas, però seria un exercici d'extremada responsabilitat..., com ho ha dit vostè?, «responsabilitat ètica i mesura». M'ha agradat, això; l'hi compro: responsabilitat ètica i mesura. Apliquin-s'ho. Segurament els farà molt de bé.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Romeva.

Interpel·lació al Govern sobre la coeducació

300-00182/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la coeducació, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera; bon dia a tothom. Ja avance que no convertiré aquesta interpellació ni en una guerra de xifres ni en un debat estèril sobre el qual

jo diré que la coeducació no és una prioritat per al Govern, vostè dirà que sí, i, més enllà d'això, no arribarem massa més lluny, no? El que volem senzillament és posar en marxa el que està aprovat en aquest Parlament en matèria de coeducació, i, a més, amb un ampli consens, i el que volem és ser pràctiques, directes; fets i accions.

Mirin, fa poc més d'un mes es presentava a Barcelona el resultat de la prova pilot del programa Xarxa d'escoles i instituts per la igualtat de tracte i la no discriminació. Ha sigut una primera fase que s'ha dut a terme en sis centres de primària i cinc de secundària entre els cursos 2014 i 2016, una prova on han col·laborat ajuntament i consorci i hi ha participat la Generalitat. Ha incidit sobre tres mil menors i prop de tres-cents docents. I, a més, ha estat avaluada pel Departament de Psicologia Social de la Universitat de Barcelona.

I per què volia començar parlant d'aquesta prova pilot? Doncs, perquè ens ha demostrat que funciona, ens ha demostrat que hi ha coses que ens poden ajudar a resoldre el problema que tenim actualment, ens ha demostrat que el professorat és la palanca de canvi d'actituds en l'alumnat. Per tant, ens hem de basar en la formació del professorat, que ha de ser presencial sí o sí, que ha de ser per igual a tota la comunitat educativa i que ha de ser impartida per persones expertes. En aquesta prova pilot han participat professionals com el Miquel Missé, la Marina Subirats, la Miriam Alemán o la Beatriu Macià, entre d'altres.

Per part del professorat s'han verificat canvis estadísticament significatius en l'actitud igualitària cap als sexes; en l'alumnat s'ha detectat un augment important en la percepció de la violència física, verbal, cibernètica i sexual; les relacions han començat a ser més igualitàries; s'han començat a desmuntar estereotips, i ha millorat l'ús del llenguatge inclusiu, entre altres coses.

És a dir, ens mostra què hem de fer i ens mostra com fer-ho, perquè, a més, en tenim el marc normatiu: la coeducació està recollida a la LEC, a l'Estatut, a la Llei d'igualtat, a la Llei que regula els drets de les persones LGTBI. I, malgrat totes aquestes lleis, de moment el que tenim és aquesta prova pilot, que arriba a tres-cents docents dels 77.000 que tenim a Catalunya; el Projecte de convivència, que està molt bé, però que només toca una pota, com és el *bullying*, i un apartat en la web d'Ensenyament on hi ha l'oferta de dos cursos *online* que no són obligatoris, alguns recursos didàctics, bibliografia i algunes experiències puntuals en centres molt concrets. Això és tot, i no en tenim ni per començar.

Parlava un dia amb la Mercè Otero, que és experta en coeducació i ha comparegut diverses ocasions en aquest Parlament, i m'explicava com la lluita per la coeducació va començar amb Ferrer i Guàrdia, però més organitzadament fa quaranta anys, amb la primera Assemblea de Dones d'Ensenyament. I és desesperant veure com quaranta anys després, quatre dècades més tard, seguim reivindicant les mateixes coses: no només l'escolarització mixta, que això és el més bàsic, sinó despatriarcalitzar l'educació, i això passa per la igualtat d'oportunitats, per la justícia de gènere i per la conscienciació i la prevenció de les violències. I com podem fer-ho? Doncs, nosaltres proposem sis mesures: l'escolarització mixta; l'ocupació de l'espai, jocs i joguines; l'ús del llenguatge; la revisió del currículum; l'educació afectivosexual, i la formació del professorat.

En l'escolarització mixta, com que hem parlat a bastament en aquest Parlament específicament sobre la necessitat de no finançar amb diners públics les escoles que segreguen per sexe, doncs, no m'hi estendré més.

Pel que fa al control de l'espai, tal com està demostrat en diferents estudis, els nens ocupen el centre del pati i les nenes van quedant relegades als marges, perquè com moure's en l'espai també s'aprèn. I, a més, això ve afavorit per la composició arquitectònica dels patis, que han eliminat les zones verdes i pràcticament les pistes esportives han envaït tot l'espai. I què es pot fer? Doncs, la Marina Subirats proposa establir tres àrees diferenciades de joc: una àrea de tranquil·litat, una de moviment i psicomotricitat, i l'altra, una àrea d'experimentació i contacte amb la natura. I a les escoles on, per qüestió d'espai, no és possible tindre aquestes tres zones diferenciades, caldria redistribuir-ho segons el dia de la setmana o marcant-hi itineraris. I, a més, això no és tant una qüestió de pressupost, sinó que és una qüestió de voluntat, perquè es podria fer des de ja.

Pel que fa al llenguatge, el que no s'anomena és invisible i no existeix. El llenguatge condiciona la nostra manera de veure i d'entendre el món. Veiem que el masculí genèric –i no és casualitat– s'ha utilitzat com a representatiu del gènere humà, mentre que el

plural femení és només representatiu d'un gènere en particular. I per començar a treballar-ho hi ha algunes propostes molt senzilles sobre el llenguatge escrit, com per exemple substituir «sala de professors» per «sala de professorat», «despatx del director» per «despatx de direcció», dir «alumnat» i no «alumnes», o, en les cartes que van adreçades a les famílies, senzillament dir això, «benvolguda família» i no «benvolguts pares». I en el llenguatge oral, a més de l'esforç que s'ha de fer al centre educatiu específicament per part del professorat i del personal de suport educatiu, cal estimular les nenes a parlar en públic, perquè s'ha detectat que, si bé diuen que les dones parlem més, parlem més en entorns i en grups reduïts, però no en públic.

Pel que fa al currículum escolar, doncs, tot i que els llibres de text formen part d'un model d'aprenentatge que no és el nostre i que s'ha demostrat que cada vegada està més obsolet, el que trobem és una absència total de les dones als llibres de text. El 2012 es va fer una avaluació i van trobar que les referències a les dones als llibres de text de literatura era només del 12 per cent, i en el cas dels llibres de ciències socials les dones només hi apareixien un 6 per cent. Únicament en els llibres de llengües estrangeres aquest percentatge arriba al 35 per cent, i això és perquè quan comences a parlar un idioma les primeres coses que aprens són les tasques quotidianes, les tasques domèstiques.

I així ens trobem amb el fet que les dones no disposem de memòria històrica, no? Qui parlava d'Hipàtia fins que Amenábar va fer la pel·lícula *Ágora*? O qui parla d'Aspàsia, que només és coneguda perquè era la dona de Pèricles, però resulta que era ella qui li feia els discursos i, a més, liderava el partit dels pobres en l'antiga Atenes, no? Com diu la Bel Olid en el seu llibre *Feminisme de butxaca*, qui parla dels clubs de les dones jacobines?; de les amazones de la comuna de París?; de les lluitadores del moviment obrer, com l'Aleksandra Kollontai?; quantes dones pintores, escriptores, inventores no han signat amb pseudònims masculins?; quantes han estat amagades a l'ombra dels seus marits?; per què s'estudia a l'escola el Jaume Roig, que, a més, era un misogin, i no la Isabel de Villena, que únicament se la mira des de la perspectiva feminista, però no literària, quan la seva obra *Vita Christi* va ser més llegida al seu moment que el mateix *Tirant lo Blanc*?; on estan les dones que treballaven als tallers renaixentistes de pintura i escultura?; per què Rosalind Franklin, que va ser cabdal per al descobriment de l'ADN, no va rebre el Nobel, però se'l van emportar tres homes?

Doncs, perquè ens han esborrat de la història. Ens han tret tots els mèrits: els invents, els avanços, les obres artístiques... I el pitjor de tot és que els currículums, ara mateix, avui en dia, al segle XXI, continuen sense fer justícia. I, a més, ja no és que les dones no hi estiguem presents, sinó que, a més, els continguts continuen sent totalment androcèntrics. Per què els temes que han afectat històricament les dones –per exemple, els models de criança– no estan als llibres, però sí que hi tenim tots els detalls de la cort de Lluís XVI? Bé, doncs, ja és el moment de canviar-ho: hi ha molts materials que fan justícia de gènere, i només cal voluntat per començar a utilitzar-los.

El cinquè punt sobre el qual volia parlar és l'educació afectivosexual. Temes com la prevenció de la violència masclista, com establir unes relacions afectives sanes, com previndre embarassos no desitjats, malalties de transmissió sexual, gaudir del sexe, previndre l'assetjament..., doncs, bé, tot això, que és bàsic per al desenvolupament personal dels menors i de nosaltres, com a societat, no està generalitzat i sempre s'amaga i s'es-cuda en la dinàmica perversa de la transversalitat.

Quina és la proposta que fan Sida Studi i altres entitats? Doncs, el model danès, que és establir-ho com una assignatura obligatòria amb uns continguts molt clars, que són les recomanacions, a més, que fa l'Organització Mundial de la Salut. És a dir, l'assignatura ja està muntada, i només cal introduir-la com ja es fa a molts altres països.

I, per concloure, la formació del professorat seria el darrer punt. Segons l'article 21 de la Llei d'igualtat, l'administració educativa ha d'incorporar la coeducació a tots els nivells i modalitats del sistema educatiu i ha d'oferir formació en coeducació al seu personal docent. A més, ha de garantir la presència de persones amb coneixements en coeducació als òrgans educatius. Ara per ara, l'única cosa que trobem és formació voluntària i *online*. Nosaltres creiem que aquesta formació hauria d'estar a Magisteri i hauria d'estar al curs d'adaptació curricular, i, pel que fa al professorat en actiu, hauria de ser una formació obligatòria i presencial, això sí, mirant de no perjudicar-los en els seus horaris laborals i buscant mesures compensatòries.

Després seguirem. Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. Per a respondre, té la paraula la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ha fet una llarga i en molts llocs coincident reflexió sobre la necessària coeducació i el lluny encara que estem –ho hem dit molt sovint– de la igualtat efectiva entre homes i dones.

Coincideixo amb vostè en dir que el professorat és el canvi de palanca, és cert, però també jo crec que hi hauríem d'afegir que no tot ho podem abocar a les nostres escoles i als nostres instituts. És a dir, si la societat sencera –sencera, tots– no es creu realment la igualtat efectiva entre homes i dones, allò que fem a l'escola es queda allà dintre, perquè quan surt..., resulta que els estereotips que estem donant són totalment el contrari d'allò que hem intentat fer a l'escola.

Jo no vindré a explicar-li un llistat de números, perquè els números són més avorrits; el que sí que li explicaré són totes les actuacions, perquè crec que vostè ens ha requerit què estem fent per treballar la coeducació en els nostres centres educatius. Em sap greu, perquè serà llarg, però jo crec que val la pena veure tot allò que està portant a terme el sistema educatiu.

La coeducació és l'acció educativa fomentada en el reconeixement de les potencialitats i les individualitats dels nens i les nenes, dels nois i les noies, que potencia el que ha de ser la igualtat efectiva i real d'oportunitats. La coeducació el que ha de cercar és l'eliminació de tota mena de discriminació per raó de gènere o d'orientació sexual i el respecte a la diversitat de tot l'alumnat.

Com vostè bé ha dit, la coeducació és un dels principis recollits en la nostra Llei d'educació de Catalunya. De fet, és un dels principis generals pels quals es regeix el nostre sistema educatiu. Ja surt en l'article 2, en un dels primers articles, que diu que l'educació i el foment de la igualtat real i efectiva entre homes i dones configuren un principi general, però després es va concretant, perquè som conscients que, no per anomenar-lo, quallarà dins el nostre sistema.

També és un dels principis ordenadors del nostre sistema, i també és un dels criteris que orienta l'organització pedagògica del centre. A l'article 77 també hi posa que la coeducació, que ha d'afavorir la igualtat entre l'alumnat, és un d'aquells criteris que ha d'estar present en l'organització pedagògica del centre.

Per tant, com ha dit vostè, està a la nostra base de la Llei de l'educació, i, per tant, hem de treballar per garantir aquest foment per la igualtat real i efectiva entre homes i dones.

Tenim diferents eines per treballar-ho. Avui vostè n'ha fet esment d'una, que és el pla pilot, que evidentment l'hem fet el consorci, el departament i l'Ajuntament de Barcelona. Justament l'hem fet per tenir, difondre i avaluar, també, altres bones pràctiques, però en tenim moltes, de bones pràctiques. Tenim eines que es treballen des del conjunt del sistema, i tenim eines que es treballen des del centre.

Al conjunt del sistema, com bé sap –també ho estableix la llei–, hem de tenir un pla d'igualtat de gènere del sistema educatiu, que, malgrat que la LEC es va aprovar el 2009, aquest Pla per a la igualtat de gènere en el sistema educatiu no va ser fins al 2016. I aquest pla conté un pla anual d'actuacions, que s'estableix per a cada curs, on es despleguen els objectius específics i les mesures que ha de contenir o que ha de desenvolupar el pla general.

El Pla per a la igualtat de gènere en el sistema educatiu, que, com li dic, es va aprovar al gener del 2016, té una doble finalitat. Per una banda, aconseguir que l'acció educativa que es duu a terme en els centres educatius de Catalunya estigui basada en el principi de la coeducació i la igualtat d'oportunitats, i impliqui, com també vostè ha demanat, un canvi de mirada que permeti revisar l'enfocament dels continguts i les metodologies d'ensenyament per avançar en la construcció de models d'identitats no sexistes. Per altra banda, també és necessària la incorporació de la perspectiva de gènere i la igualtat efectiva entre homes i dones en les polítiques educatives. La transversalitat de

gènere és un deure dels poders públics reconeguda en la legislació europea i també en la legislació catalana.

Així, doncs, d'acord amb aquestes finalitats, són dos els objectius que treballa aquest pla. En primer lloc, incorporar la perspectiva de gènere i la igualtat efectiva i real dels homes i les dones en les polítiques educatives, i també promoure la coeducació.

Les actuacions i mesures plantejades per a aquest curs per part de les diferents unitats orgàniques del departament i representades per una comissió que existeix, departamental, de seguiment del pla recullen, per una part, les actuacions de continuïtat que s'han fet, però també les noves actuacions que han aflorat justament de l'anàlisi que s'ha fet. Seguim treballant en els pilars bàsics de l'escola inclusiva i els valors de la coeducació que es desprenen de tota la normativa que també vostè ha dit.

I a continuació li diré algunes de les mesures i indicadors d'avaluació d'aquest pla, i concretament referint-nos a l'objectiu 2, que és el de coeducació. Aquest apartat té tres objectius, que ens hem marcat com a objectius específics: garantir una educació sense estereotips sexistes ni discriminacions relacionades amb el gènere o l'orientació afectivo-sexual, així com una orientació acadèmica i professional no sexista. Per garantir-ho es realitzen un total de deu mesures, algunes d'elles les hi dic a continuació: incloure formació específica en coeducació en els plans de formació per a docents i serveis educatius, incloure-hi la formació sobre orientació professional no sexista; establir propostes d'actuacions específiques per tractar situacions de conflicte de caràcter sexista o homòfob; incloure orientació professional no sexista en l'orientació professional; incloure la perspectiva no sexista en el disseny i en els itineraris de noves qualificacions professionals; difondre orientacions, recursos i bones pràctiques sobre accions educatives que promoguin la coeducació i difondre també serveis educatius i recursos que potenciïn la coeducació, i facilitar materials educatius per realitzar una orientació professional lliure d'estereotips sexistes, o, també, designar una persona responsable de coeducació dintre els serveis territorials del Departament d'Ensenyament.

El segon objectiu és el de garantir la prevenció i la detecció de la violència de gènere i col·laborar en la intervenció des de l'educació, en el qual ens hem dotat de set mesures: difondre el protocol per a la prevenció i la detecció i intervenció davant de situacions d'assetjament per raó de sexe o orientació sexual i altres discriminacions; mesures per a les víctimes de violència de gènere; aplicar les mesures establertes de trasllat de lloc de treball per protegir les dones que acreditin ser víctimes de violència de gènere; facilitar el coneixement de les eines específiques de què tot el Govern –no només el Departament d'Ensenyament– i, en especial, l'Institut Català de les Dones disposen en matèria de protocol marc, plans i instruments; oferir propostes i orientacions per millorar la convivència escolar i programes per impulsar la prevenció de violències, especialment les relacionades amb la discriminació sexual i conductes abusives, etcètera.

I el tercer i el darrer objectiu és promoure la inclusió de perspectiva de gènere –que també vostè n'ha parlat–, coeducació i igualtat d'oportunitats, en les activitats formatives del personal del Departament d'Ensenyament. I aquí hi ha específicament tres mesures: la primera, integrar en la formació de personal d'administració i serveis el principi i la pràctica coeducativa, especialment pel que fa als col·lectius i serveis de suport educatiu i els que desenvolupen la seva activitat en els centres educatius; avaluar les activitats formatives amb perspectiva de gènere, i col·laborar –com dèiem abans, això no és feina només del Departament d'Ensenyament– amb les universitats i amb els instituts de ciències de l'educació per incloure, com deia vostè, la perspectiva de gènere i la coeducació dins els plans formatius del professorat.

Ara hem parlat del conjunt del sistema, hem parlat del pla d'igualtat, però també podem parlar de totes aquelles eines que posem a disposició dels centres per treballar justament la coeducació. N'ha dit un, vostè, que és el Projecte de convivència i èxit educatiu, que, com bé sap, els darrers mesos hi hem fet un canvi important, i és que en un màxim de tres anys tots els centres educatius han de..., no només disposar, sinó treballar aquest projecte educatiu. Això ho vam fer per resolució del 17 de març.

I aquí, dintre del pla de convivència, hi ha moltes i moltes mesures i actuacions; però, parlant de coeducació, s'han d'abordar des de tres nivells diferents: els valors i les actituds, la resolució de conflictes i els marcs organitzatius, i també adreçades a tres àmbits d'actuació, que són el centre, l'aula i l'entorn.

Unes línies de les intervencions que proposem justament en el nivell de valors i actituds són les de la coeducació, entenent aquesta com una educació que potencia la igualtat real d'oportunitats i l'eliminació de tota mena de discriminació per raó de sexe, així com la integració de forma explícita i en continguts d'aprenentatge des de la perspectiva de gènere. Com bé saben, hi ha una aplicació que utilitzaran tots els centres educatius que ha de permetre detectar els punts febles de cada centre, i, a partir d'aquests punts febles, fer una proposta d'actuacions amb els recursos oportuns.

Però també tenim pràctiques de referència. Vostè feia esment dels jocs al pati, dels espais, i no és només en aquests centres de Barcelona..., és en molts. Si té l'oportunitat de visitar molts dels centres del nostre país, justament estan treballant l'estona de lleure, perquè és on veien que era on es reproduïen més estereotips. Només cal que visiti molts centres: hi veurà penjat, al calendari, no l'horari del centre, sinó l'horari del pati; cada dia, a què es juga, per a què s'utilitzen els diferents espais, etcètera.

I, per últim, la formació dels professionals, que, si li sembla, la deixo per a la resposta, perquè només tinc vint segons. Podem parlar de la formació de professionals, dels diferents protocols –que hem introduït, justament, la coeducació en tots aquells protocols que hem fet– i de diferents actuacions, també, per seguir potenciant la coeducació.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Estem totalment d'acord; coincidim en el fet que els centres educatius no poden actuar com un bolet, ells sols. També hi han de col·laborar mitjans de comunicació, famílies i la comunitat social, entre d'altres. També n'hem de ser totes i tots corresponsables, però és que l'escola no en pot quedar fora. I vostè diu: «No, és que hi han moltes coses que s'estan fent.» El problema és que s'estan fent des de fa quaranta anys, però no són suficients.

Jo crec que no m'he arribat a explicar bé, perquè quan vostè me diu: «M'ha preguntat què s'està fent en matèria de coeducació.» No, jo no li he preguntat què s'està fent en matèria de coeducació. El que li he dit és que crec que no és suficient, el que s'està fent en matèria de coeducació. I no ho diem nosaltres, ho diuen les entitats expertes, que, a més, assenyalen que la transversalitat no està funcionant. Entitats que fa uns anys apostaven per la transversalitat ara diuen que això és una dinàmica perversa per no acabar resolent les coses ni posant-les en marxa.

I, a més, és que ens ho diu la radiografia social. Sabem que una de cada tres víctimes de la violència masclista té menys de vint anys; que els adolescents són, fins i tot, més masclistes que els seus progenitors, o que una de cada tres menors creu que és normal que la parella la controlï. Però, a més, el que es detecta als centres educatius és que els nois en general acaben assumint el model cultural de la masculinitat hegemònica, i, a més, que les noies tenen tan integrat l'ideal romàntic de l'amor que, malgrat saber que tenen relacions tòxiques, les mantenen i les normalitzen.

I aquesta és només una de tantes conseqüències del patriarcat, però n'hi han moltes més. Com podem entendre que avui les nenes, que tenen uns millors resultats acadèmics, que tenen menors índexs de fracàs escolar, que acaben els estudis mitjans i superiors en menys temps i amb menys abandonament –en el conjunt de la població el percentatge de dones amb estudis universitaris és més elevat que els dels homes–, i, doncs, seguim cobrant menys, no ocupem gaires llocs de presa de decisions ni de direcció, hem d'escollir entre ser mares o la carrera professional i tenim les feines més precàries? O que, sense anar més lluny, en les darreres eleccions catalanes, per exemple, dels set partits que anaven als debats electorals, només hi havia una cap de llista, que era Inés Arrimadas, davant de Romeva, Rabell, Iceta, Baños, Albiol i Ramon Espadaler?

Doncs, perquè el sistema segueix sent profundament desigual, perquè ens han educat per renunciar les primeres, perquè hi ha xarxes masculines informals que ens segueixen expulsant, perquè el sostre de vidre és una realitat, i perquè el capitalisme, a més, ha sabut aprofitar divinament el patriarcat. És a dir, som més del 50 per cent i seguim infrarepresentades a l'esfera pública, i no només nosaltres, sinó els problemes que històricament han afectat les dones.

I això ja sabem que no només amb educació, s'arregla, però n'és una de les potes fonamentals. Una educació que ha de fomentar la llibertat i que ha de promoure que les diferències entre uns i altres no venen marcades ni pel sexe ni pel gènere –per si ets home, dona o «trans»–, sinó que són diferències individuals. No podem educar en funció, com he dit, del gènere ni del sexe, sinó en funció de les inquietuds, dels gustos, dels interessos, i fent justícia al paper que han fet les dones al llarg de la història.

Consellera, cal planificar l'oferta formativa per aplicar la coeducació a curt termini a totes les persones vinculades a l'àmbit educatiu, des de zero a tres anys fins a arribar a la universitat. I, a més, aquesta formació ha de ser presencial i no *online*, com està passant fins ara. I, a més, cal garantir el dret a l'educació sexual i a la informació, que actualment no s'està garantint. Ara mateix no hi ha educació afectivosexual a les escoles; el que hi ha és, de tant en tant, uns tallers d'unes quantes hores de sensibilització, però això no és educació. I, a més, cal una comissió de seguiment per controlar, per comprovar que les mesures que aprovem en aquesta moció, doncs, s'apliquen; perquè ens passa com sempre: s'acaben aprovant lleis, però després no acabem aplicant-ne els resultats.

I només acabaré dient que és una qüestió país, perquè el patriarcat afecta tothom: està darrere dels feminicidis, però també de la desigualtat social, la precarietat laboral, la pobresa femenina, moltíssimes malalties... És a dir, afecta la salut, l'economia, l'educació, la justícia, i per això és un tema de país i no només d'una part del país. I, a més, és que si l'educació no és coeducativa, no és educació, i si la justícia no és també de gènere, no és justícia.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. Té la paraula la consellera Ruiz.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Insisteixo en el fet que coincideixo no en totes, però en la majoria de les afirmacions i de les constatacions que vostè ha fet. És cert que hem de treballar més, des del sistema educatiu, no li dic que no.

Per exemple, el pla d'igualtat que li he explicat es va aprovar justament el 2016; per tant, és un instrument nou del que hem dotat tot el sistema educatiu. També li he de dir, però, que segurament als centres educatius és on més es treballa, això. I vostè ha fet un reguitzell d'exemples de l'esfera pública, de les tertúlies, dels referents que tenim...; justament, tots aquests són fora de l'escola. És a dir, per exemple, ho poso en l'àmbit esportiu: a dins de l'escola justament on es treballa més la coeducació, per exemple, és en l'àmbit de l'esport, i quan sortim a fora –només cal mirar els telenotícies– sembla que aquest només sigui un món masculí.

Per això l'hi deia..., evidentment que des de l'educació, des de dins, hem de seguir avançant, hem de seguir insistint, i segur que hi ha moltes més coses que podem fer, perquè aquest és un tema..., no és que no estigui resolt, és que, a més, està mal resolt en aquest moment. Però també és veritat que l'educació sobretot també passa fora de l'escola, en l'àmbit formal, en l'àmbit no formal, i, per tant, som tota la societat que ens hem d'exigir que, en aquest tema, hem de canviar moltes de les nostres formes.

No és cert que no hi ha educació afectivosexual a l'escola. Sí que hi és, hi és des de petits: començant a treballar des de ben petits tots aquells aspectes de l'educació afectivosexual que hem de treballar en els nostres infants.

Li explico tot el que fa a la formació dels professionals. Hem ofert formació nova –Curs bàsic de coeducació, Aprofundiment en coeducació, L'orientació com a eina per a la igualtat–, a part de diferents jornades. Altres novetats que s'hi han introduït, que fins ara no hi eren: hem fet noves titulacions en cicles formatius de grau superior justament per treballar la coeducació en l'àmbit de la integració social, treballant la intervenció en situacions de relacions abusives i de violència; en l'àmbit de l'animació sociocultural i turística, on es treballa ara la intervenció socioeducativa en joves; en l'àmbit de l'educació infantil, on es treballa..., vostè ho ha demanat, el zero-tres, doncs, sí, miri: en els cicles formatius de grau superior d'educació infantil ara es treballa la coeducació justament com a eina pedagògica de prevenció. O hi ha un cicle formatiu nou, que es diu Promoció de la igualtat de gènere, que és pioner a tot l'Estat, no existeix cap cicle

formatiu de grau superior a l'Estat espanyol com sí que existeix a Catalunya, on es treballen específicament la coeducació i la prevenció de la violència de gènere.

Què hem treballat, també? Doncs, en tots aquells diferents protocols que teníem –l'assetjament, el ciberassetjament, conductes d'odi i discriminació–, justament a la part preventiva hi hem afegit la coeducació, perquè no hi era, i creiem que hem de treballar per intentar evitar totes aquestes coses.

Però també ho hem fet amb les famílies. Saben que tenim un portal de treball amb les famílies, i hem treballat per la corresponsabilitat educativa entre l'escola i la família, on també estem potenciant tot el treball en la coeducació, aquelles orientacions i recursos per treballar amb els fills les diferents actituds i valors educatius entre els quals es troben també la coeducació i la lluita contra els estereotips de gènere i el respecte a la diversitat sexual i de gènere.

I perquè vegi que anem avançant..., segurament dirà: «Escolti'm, no n'hi ha prou.» Segur, fins que no ho resoldrem, no n'hi haurà prou, però anem avançant. Miri, un altre dels temes que hem estudiat –el més recent, darrerament– i que ens preocupa: vostès saben que les vocacions científicotecnològiques en el futur tindran un pes específic en totes les feines. Doncs, sap què ens passa? Que anem molt malament, les dones, en aquestes vocacions. El percentatge de dones que han obtingut un títol universitari en les vocacions STEM –ciència, tecnologia, enginyeria i matemàtiques– és només del 33 per cent, davant del 66 per cent dels homes. I, si aquestes són les feines del futur, aquí hi tenim un problema, perquè aquí sí que hi tindrem un gran *gap*.

Però ho és més, encara, quant a graus superiors d'enginyeries i tecnologies de la informació: només tenim el 15 per cent –14,77 per cent– de dones que estudien aquests cicles. Per tant..., i això els hi presentarem en breu, el pla de govern de l'Stemcat, que treballarem com un dels objectius específics perquè les noies..., sobretot despertar les vocacions científicotecnològiques en noies. Perquè aquí també, si no ho aconseguim, el que crearem encara és una diferència més gran en el futur.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Ruiz.

Interpel·lació al Govern sobre el model sanitari

300-00183/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el model sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera i conseller Comín, aquesta és, crec, la meva darrera interpellació sanitària que tindrem en aquesta legislatura; una legislatura, doncs, que finalitza, que s'esgota, que agonitza. Sabem que no hi ha hagut grans canvis sanitaris. Sabem que hi ha hagut promeses, presentacions, excel·lents powerpoints. Hi ha hagut molt diagnòstic, ha sigut una legislatura diagnòstica, amb molts plans, amb molts anuncis; bé, ahir vostè inclús deia «amb molta esperança».

Bé, pel que respecta a l'activitat parlamentària, doncs, no ha complert amb el que aquí els diputats hem acordat. De fet, era una legislatura –que jo li havia dit, i crec que vostè així ho havia entès– excepcional, excepcional perquè en matèria de salut aquí hi podria haver gran consens, conseller.

Jo crec que vostè ha perdut moltes oportunitats. Hi havia possibilitat de diàleg amb aquests grups. Jo recordo la meva primera interpellació, que vaig realitzar explicant el tema de les ambulàncies, el tema que tenim a Catalunya, doncs, amb les ambulàncies, i vam arribar aquí a un acord total, de tota la cambra. Bé, de tot això, solament hi ha hagut la destitució del seu cap, però els problemes que vam detectar en aquell moment continuen igual: les ambulàncies continuen a les cotxeres, continuen aparcades; hi ha dies que els serveis medicalitzats o no tenen metge o no tenen infermera. Per tant, res ha canviat: la insatisfacció dels treballadors continua, desgraciadament, igual.

Recordo que posteriorment vaig portar a aquesta cambra una interpellació per millorar la cobertura odontològica dels nens, de les embarassades –amb plans de fluorització–; per millorar l'accessibilitat a l'odontologia a la gent que té problemes d'exclusió social; per millorar la detecció del càncer bucal, que mata catalans cada any. Però encara, a dia d'avui, s'inauguren centres d'atenció primària sense servei d'odontologia.

Miri, parlant d'actualitat sanitària, que és el que li he dit que anàvem a fer: li he parlat sovint, doncs, d'aquesta insatisfacció que hi ha al sistema sanitari; li he parlat de sobrecàrrega, d'esgotament. Ningú es creu ja les promeses, però vostè, ahir, va tornar a dir que estem sortint del pou.

Miri, venim d'èpoques de grans retallades. M'ha sentit a dir «grans i injustes retallades», però vostè les ha mantingut. Sap que tenim als hospitals treballadors contractats al 60 per cent, però treballant una jornada al cent per cent? Sap que la precarietat laboral és alarmant? Vostè ho negava, però ara resulta que ja és la premsa, la que ho explica molt bé.

Com a exemples, li'n podria donar molts. Les mamografies: a l'Arnau de Vilanova des del maig no es poden programar mamografies; s'han acabat, ja no n'hi ha. Sant Llàtzer reclama ajuda urgent: els adults i els nens no tenen metge assignat, no tenen pediàtre assignat; les instal·lacions, cal renovar-les. Terrassa demana ajuda urgent. El consorci té grans problemes: denuncien una sobrecàrrega laboral insostenible a Terrassa, però és comuna a Vall d'Hebron, a Bellvitge, al Trueta, etcètera. «Sobrecàrrega laboral insostenible», paraules dels treballadors, no d'aquest diputat que us parla.

I tot això ve donat perquè crec, com altres vegades hem comentat –especialment, a les comissions–, que hauríem d'haver tingut una legislatura de cinc erres: reconeixement, realitat, respecte, de reformes i de revertir. La primera erra, de «reconeixement»; reconeixement, perquè els professionals sanitaris fan una gran tasca, i no podem dubtar en cap ni una de les intervencions que cal donar les gràcies a la bona feina que estan fent els professionals.

Erra de «realitat», acompanyada de erra de «rigor», evidentment, perquè cal conèixer el sistema sanitari. Nosaltres sabem que comprendre el sistema sanitari és difícil, que és complex; que hi tenim normalment, doncs, moltes paraules tècniques, que hi tenim circuits que cal aprendre. Això ho sabem i ho reconeixem. Ara bé, vostè hauria d'escoltar no els designats polítics, no aquells que els acompanyen a les visites, perquè aquesta gent finalment el deixen nu i mal informat. Ahir va menystenir els treballadors que assessoren també, i molt bé, la diputada Escarp, els va menystenir en aquesta cambra; jo crec que no.... Cal ficar-hi erra de «realitat». La diputada Escarp, quan diu el que diu, ho diu, com diem els diputats que estem treballant els temes de salut, perquè parlem amb els treballadors i ens informem de la realitat. Erra de «realitat».

I hi afegim: erra de «respecte», conseller, perquè cal respectar la feina que fan, i també acompanyat sempre amb la erra de «rigor», perquè infermeria –ja l'hi vaig dir– no té la culpa dels col·lapses dels passadissos. Infermeria no és culpable dels col·lapses. Perquè els treballadors de les ambulàncies, conseller, són personal sanitari, i, si en té dubte, l'únic que ha de fer és pujar a una ambulància a les tres del matí, anar a un accident i ficar-se sota les rodes, entre els ferros, com fan ells. I quan vegin el que fan, quan vegin el que fan entre els ferros per salvar la vida de la gent, no tornarà a tenir cap dubte de que els treballadors de les ambulàncies són sanitaris, i –permeti'm afegir-ho– són excel·lentíssims sanitaris. Orgullosos, també, d'aquests treballadors. Però segueixo: el Focap, els col·legis professionals, els sindicats, els treballadors..., no estan desfasats en el temps, conseller. Jo sé que li molesta que publiquin i li diguin les coses, però no estan desfasats en el temps.

Erra de «reformes», perquè calia reformes; no erra de «retallades», no erra d'augmentar el pressupost total de la Generalitat un 7 per cent, però per a Salut només el 4 per cent, i, especialment, per a la primària solament el 0,7. Erra de «reformes» i no de «retallades» a Catalunya, on seguim destinant un percentatge molt baix del nostre PIB al sistema sanitari, on no es destina res tampoc a la millora del sistema sanitari, i, a més a més..., tenir la gosadia de felicitar els treballadors. Erra de «reformes», perquè tenia l'opció de fer-ne moltes, i, com li dic, amb molt consens en aquesta cambra. Vostè ho hauria pogut aconseguir, però, bé, ha preferit fer una legislatura d'anuncis –per cert, perfectament calendaritzats: cada setmana un anunci.

I erra, finalment, de «revertir» les retallades, perquè vostè sap que la llista d'espera i la precarietat són insuportables. Miri, vostè s'ha oblidat dels treballadors, dels pacients..., i els acusa, a més a més, quan s'enfada, de desfasats. Però pensa algú que hi haurà cinc mil nous contractes? Vostè va anunciar-ne, l'altre dia, cinc mil. Podria haver dit, eh?, 6.324, 4.837...; en número rodó, cinc mil. Vostè diu cinc mil perquè vostè sap perfectament que la legislatura s'acaba i que no serà vostè el conseller que a la propera legislatura haurà de mirar els treballadors per dir-los: «Bé, vaig dir cinc mil, però em vaig equivocar.»

Vostè sap que jo vaig portar aquí també una moció per reformar integralment l'atenció primària, i que, per cert, coincideix amb la que posteriorment han fet aquestos treballadors, que ho han fet molt bé, els treballadors, en aquest sentit. I jo demanava i també ells demanen una reforma per apoderar-la, on hi hagi pressupost específic per a la primària, on s'hagi de deslligar de la gestió hospitalària, on cal trencar una gestió absolutament polititzada per a estimular els lideratges clínics –i sé que hi estem d'acord, conseller–, i on cal, evidentment –i no me cansaré de dir-ho–, revertir la precarietat.

Vostè persevera en negar que hi ha molts d'aquestos problemes: «desfasats», «sortim del pou», etcètera. Jo crec que és el gran error, no reconèixer, almenys, la realitat. I, hi insisteixo, entenc que el sistema sanitari és difícil d'entendre en profunditat.

Miri, ara tenim la rebel·lió de l'atenció primària, que demanen, de fet, el que jo us he explicat aquí moltes vegades. Aquesta gent ja han aconseguit que setanta-cinc centres s'hagin adherit... I, per cert, tinc l'acta de la reunió que vau mantenir amb ells, i amb la Camfic i amb el Focap, a la conselleria. No la llegiré, perquè fa vergonya, conseller. Almenys el que diuen aquí de com vostè tracta els treballadors, a mi no m'agrada. Això és una acta pública que jo no he redactat, eh?, conseller; està aquí per si la vol consultar.

Bé, en el mateix sentit, emet un informe, el Focap, un comunicat que convé també que estudiem i que vostè estudia en profunditat. I els dos darrers..., col·legis professionals: li serveixen en safata propostes de reforma a cost zero; moltes, a més..., jo ja l'hi havia anunciat, aquí, que hi havia moltes reformes que, sense gastar un sol euro, ajudarien moltíssim a millorar el sistema sanitari. Però, bé, vostè ha tingut a bé acusar-los de desfasats. Aquest informe, conseller, tampoc té «desperdici».

I, finalment, el Síndic de Greuges obre una actuació d'ofici per investigar la situació dels centres.

Conseller, com veu, l'actualitat difereix de com vostè l'explica; els treballadors així ho veuen. Aprofiti el poquet que queda per fer canvis en les cinc erres per aconseguir contextos i per alleugerir el pes que han de suportar els treballadors i alleujar la llista d'espera que pateixen els catalans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè començava dient que aquesta probablement és l'última interpellació que em fa vostè en aquesta legislatura. Jo li contesto: «O no –o no.» Jo estaré encantat de que vostè em segueixi fent interpellacions durant el període de sessions que començarà després del mes d'agost, període de sessions en el qual vostè tindrà l'oportunitat de seguir-me interpellant.

En tot cas, vostè parlava de que hem fet una legislatura diagnòstica. M'està dient vostè que per arreglar els problemes d'un pacient no s'ha de dedicar un bon temps a fer un bon diagnòstic i a fer proves diagnòstiques i analitzar la clínica? Vostè és d'aquells metges que prescriuen tractaments sense saber quin n'és el diagnòstic? És això el que vostè creu que ha de fer un conseller de Salut? No fer un diagnòstic aprofundit dels problemes de salut del nostre país amb els professionals, que són els que ens han ajudat a elaborar aquests diagnòstics? Hem de fer com aquells metges –que, per cert, a Catalunya no n'hi ha ni un– que apliquen tractaments sense haver fet diagnòstic? No sé si vostè és d'aquesta escola. O s'ha de fer un diagnòstic curós? O s'ha de fer una anàlisi dels problemes que té el nostre sistema de salut, detallada, que és el que hem estat fent?

I tant que el problema de les urgències necessitava un diagnòstic aprofundit, i tant que el problema de les llistes d'espera necessitava un diagnòstic aprofundit, i tant que el problema de l'atenció primària necessitava un diagnòstic aprofundit, i tant que hem dedicat aquests mesos a fer aquest diagnòstic, només faltaria, perquè nosaltres fem les coses amb el mateix rigor que els professionals del nostre sistema de salut. No sabia que vostè pretengués que s'actués des del Govern sense rigor i amb frivolitat.

«Rigor» vol dir no dir que el transport sanitari està en aquests moments com quan vam fer el canvi del director del SEM, perquè sap vostè perfectament –i, si no, ho hauria de saber, i, si no, estudiï més– que en aquests moments el nombre d'incidències no té res a veure, regió sanitària per regió sanitària, amb les incidències que hi havia en aquell moment. Són dades, senyor Soler.

Consensos. Consensos, i tant. Consensos n'hi han hagut molts: el consens en el Paradis, el consens en la moció relativa a l'atenció primària... Jo vaig oferir –potser vostè no hi era– que l'Enapisc ara tingui també un blindatge parlamentari; espero que vostès actuïn amb responsabilitat i siguin capaços de ser-hi, en aquest consens parlamentari. Però el que vostè hauria d'entendre és que els problemes del sistema sanitari són tan grans que no es poden resoldre en divuit mesos. No frivolitzï –no frivolitzï. És molt senzill, sortir en aquesta tribuna, començar a xerrar..., però això no va de paraules, no va de les «cinc erres», no va de trobar una frase bonica; va de gestió, va de fets, va de diagnòstics ben fets i va de reformes serioses que permetin arreglar els problemes, que són molt importants.

I la reforma de l'atenció primària que va començar l'any 85 va durar vint anys, senyor Soler; vostè ho hauria de saber. I vostè pretén que arreglem els problemes de l'atenció primària després de set anys de crisi en divuit mesos? Vostè està dient que arreglem els problemes de l'atenció primària en divuit mesos? De veritat que vostè està dient això? Perquè, si vostè diu això –i l'hi dic amb tota la cordialitat que sap que li tinc i tot el respecte que sap que li tinc–, és un irresponsable. Si vostè pretén que els problemes del nostre sistema de salut es resolguin en divuit mesos, és un irresponsable.

Retallades. Li he de donar..., jo crec que seria una bona notícia, però potser per vostè és una mala notícia: el pressupost executat de l'any 2017 serà de més de 10.000 milions d'euros. Vol dir que ja empatarem, pràcticament, amb el pressupost de l'any 2010, que, com vostè sap, va ser el pressupost executat més gran de la història del Departament de Salut. Per tant, l'any 2017, el pressupost executat, que és el que compta, superarà els 10.000 milions d'euros, que és una cosa que només va passar l'any 2010 i l'any 2009. Per tant, serà un dels tres pressupostos executats –que és el que compta, i vostè ho sap– més alts de la història. Per tant, deixin de parlar de retallades.

Altra cosa és que una part molt important d'aquest creixement se'n va amb el creixement de farmàcia hospitalària i de farmàcia de carrer, perquè hi ha un creixement vegetatiu d'aquests costos que no ens permet que aquest increment pressupostari se'n vagi tot a millores salarials, que és el que voldríem, o a inversions. Però el pressupost executat ja és el tercer més gran de la història, i ja està, deixin d'enredar, deixin de..., cortines de fum. No hi han retallades, hi ha desfer retallades. Això és el que hi ha en aquests moments en el Departament de Salut, desfer les retallades; el tercer pressupost més alt.

Escolti, els treballadors, la precarietat..., és clar, i per això vam fer un pla d'estabilitat laboral. És clar, i per això el vam presentar amb tots els sindicats i amb tots els col·legis de metges i amb totes les patronals, que van ser ells els que van dir que volien que el presentéssim junts. Que jo pensava presentar-lo sols, i ells van dir: «No, a aquest pla d'estabilitat laboral li volem donar el nostre aval.» I són ells, els sindicats i les patronals i els col·legis, els que es fan corresponsables d'aquest pla, perquè el valoren positivament.

Diu: «És que en la premsa surten coses sense parar.» És clar, senyor Soler, i seguiran sortint tota la vida, perquè el sistema de salut són cent mil professionals, i sempre hi haurà un professional que tindrà algun problema, amb raó. Hi ha seixanta hospitals, a la xarxa pública, i sempre hi haurà algun hospital en què hi haurà una incidència, només faltaria. Però vostè no pot fer trampa: vostè no pot dir, perquè un dia surt una notícia relativa a un professional en un diari comarcal o perquè surt un problema relatiu a un hospital en un diari d'abast nacional, que el sistema de salut està en crisi. Que estem parlant de seixanta hospitals, siguem una mica seriosos. I estem parlant de cent mil professionals, siguem una mica seriosos. No fem populisme parlamentari, si us plau.

Remem a favor, que és molt més interessant per a tots, també per a vostè; construïm junts. En molts moments de la legislatura ho ha fet, segueixi pel bon camí. Seguim amb els consensos. Tanquem el consens amb relació a la primària, ara que ja hem presentat l'Enapisc.

Vostè em diu: «Els treballadors ens diuen...» Escolti, jo he visitat..., dels cinquanta-cinc hospitals de la xarxa pública, n'he visitat quaranta. M'he estat un dia sencer en cadascun d'ells, m'he assegut més d'una hora amb el comitè d'empresa. He parlat amb quaranta comitès d'empresa, i és a ells, que, mirant-los als ulls, els faig el reconeixement. Però aquí..., no he de venir aquí a fer els reconeixements perquè queda bé i perquè ens estan retransmetent en directe. Jo ho he de fer a porta tancada, amb ells, i, després, els escolto. I li asseguro que vostè..., o potser sí, però em sembla que vostè no es deu haver reunit amb quaranta comitès d'empresa de quaranta hospitals durant més d'una hora. Per tant, li ben asseguro que m'han pogut transmetre –que el meu deure és escoltar-los– la dificultat, la precarietat, la pressió assistencial, hospital per hospital, i estem treballant a partir d'aquestes converses. Aquest és el diagnòstic que li deia jo abans que teníem l'obligació de fer, amb cura, com un bon metge: un bon diagnòstic, escoltant el pacient, deixant que s'expressi, deixant que bolqui la fatiga de set anys de crisi. I estem treballant amb ells.

Les cinc erres..., és molt bona fe. Jo no dubto de la seva bona fe, però amb això no arreglem res. Amb trobar una expressió més o menys feliç i parlar de les cinc erres..., amb això no s'arreglen els problemes. Els problemes són massa peremptoris i els hem de poder arreglar, i la manera d'arreglar-los és treballar amb els consensos en el Parlament.

Vostè diu: «Faci reformes»; després, quan fem plans, em diuen que presento massa plans. Escolti, les reformes es planifiquen. És que les reformes s'han de planificar, no es poden fer a la babalà.

I, si vostè s'hi fixa, l'acta de la reunió a la qual vostè fa referència, precisament el Focap la va publicar –la seva versió de la reunió, una crònica detallada. Llegeixi-ho, llegeixi-ho, què diu el Focap en aquesta crònica. El Focap formarà part del consell assessor que desplegarà l'Enapisc. El Col·legi de Metges, en el document sobre la primària, comença felicitant l'Enapisc, i l'únic que demana és el mateix que em demano jo a mi mateix, que és que ara iniciem la implementació d'aquest pla. Perquè després, quan fa una proposta de mesures, el 95 per cent... –n'he fet un càlcul precís–, el 95 per cent de les mesures que proposa el Col·legi de Metges ja estan a l'Enapisc.

Per això jo vaig dir que era un document molt valuós, que m'agradava molt, perquè és una manera de donar suport a l'estratègia nacional d'atenció primària, perquè proposen cinquanta coses, i, de les cinquanta, quaranta-vuit estan en l'Enapisc. Per això vaig dir que ja arribava..., en aquest sentit, hauria tingut més lògica si s'hagués fet abans, perquè és un document que jo sé que s'ha estat elaborant durant mesos, si hagués sortit abans que l'Enapisc. Un cop surt després que l'Enapisc, jo he de dir que tot això que demana el col·legi ja està previst i que m'alegro de que el col·legi proposi exactament el que nosaltres tenim la intenció de fer, que és el que vostè ha dit: tot el que vostè ha proposat, està tot a l'Enapisc.

I la voluntat és començar de manera immediata –i ho vaig explicar ahir en dues respostes a dues preguntes de la sessió de control–, iniciar aquelles mesures que no depenen del pressupost; aquelles mesures, per exemple, relatives a la ratificació democràtica dels directors dels equips d'atenció primària. Això ho comencem a fer el segon semestre. I fins i tot alguna mesura que té impacte pressupostari la començarem a desplegar durant el segon semestre de l'any 17, com, per exemple, la convocatòria per als anys sabàtics. La convocatòria dels anys sabàtics –ho vaig dir ahir i ho torno a reiterar– s'iniciarà ja aquesta convocatòria, durant la tardor.

Senyor Soler, què hem fet aquesta legislatura? Jo l'hi dic: agafar el toro per les banyes. Quin? Tots. No n'hem esquivat cap: a les urgències, agafar el toro per les banyes; a la primària, agafar el toro per les banyes; a les llistes d'espera, agafar el toro per les banyes; a la precarietat laboral, agafar el toro per les banyes. I en tots i en cadascun dels temes estem anant de la mà del sector i dels professionals, i això és el que ens dona credibilitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Comín. Té la paraula el senyor Soler.

Jorge Soler González

Gràcies; gràcies, presidenta. Conseller, bé, els metges..., penso que ja ho sabia, els metges a la consulta, evidentment, fem diagnòstics, fem diagnòstics diferencials; no estudiem una carrera. Ja entenc que vostè necessita una legislatura per estudiar-la amb resums i amb apunts que li deuen facilitar per arreglar el sistema sanitari.

Perquè, en tot cas, tot això, en resum, pel que parlen els professionals que està passant al sistema sanitari, és una qüestió de credibilitat, com, per exemple, el que ha passat amb les llistes d'espera. Vostè diu que està fent molta cosa. Bé, jo el que sí que sé és que nosaltres aquí vam presentar un projecte de llei, i el primer que van fer va ser ficar-hi una esmena a la totalitat, per no... Amb aquest consens que vostè diu que sí que vol..., bé, tant vol el consens que quan presentem una llei i volem fer reformes, doncs, vostè fa una esmena a la totalitat i retarda el debat tot el que pugui per acabar-la. Tant de bo pugui tenir jo més interpellacions sanitàries aquesta legislatura. Sap que tinc moltíssimes coses a dir i a fer; però, bé, els temps que queden en la legislatura no crec que ho permetin.

Bé, de la llista d'espera... Sap que és un tema que Ciutadans n'ha parlat moltíssim –jo personalment amb vostè–, i jo avui li voldria fer una pregunta. Miri, la hi vaig fer el 9 de novembre de 2016. Aquell dia, com consta en aquest paper, jo vaig registrar una pregunta on li preguntava: «Conseller, quina és la llista d'espera per a les clíniques de dolor a Catalunya? Quants dies han de tardar la gent que pateix dolor a Catalunya perquè els visitin a Vall d'Hebron, perquè els visitin al Trueta, perquè els visitin a l'Arnau de Vilanova?» I així amb tots. Això ho vaig fer el 9 de novembre del 2016.

Van passar les setmanes, van passar les setmanes, van passar les setmanes..., va arribar Nadal, vam tornar..., van continuar passant les setmanes i vostè no contestava, i jo m'assegurava de que tot estava ben registrat. I, per tant, a la comissió, quan vostè va comparèixer, jo li vaig dir: «Conseller, tinc aquesta pregunta. Avui que està vostè aquí, em podria contestar? Quina és la llista d'espera per accedir a les clíniques de dolor de Catalunya?» I sap què em va contestar aquell dia? Se'n recorda? (*Veus de fons.*) El de sempre: «Rigor», no sé què..., «senyor Soler, vostè, tal...», però no em va contestar –no em va contestar. (*Aplaudiments.*) I com no em va contestar..., jo soc persona de paciència, i amb paciència, doncs, vaig esperar, i, miri, vostè sí que va contestar: 6 de juny del 2017, aquí tinc la resposta. Vostè emet aquesta resposta set mesos després de la meua pregunta. Bé, els catalans, després de set mesos, poden saber la seva resposta en aquest tema.

Ara bé, que vostè trigui set mesos en contestar als catalans quina és la llista d'espera pot respondre a dues circumstàncies: la primera és que el seu sistema d'informació, doncs, no sigui el que crec que necessita Catalunya; la segona és que vostè ja tenia aquestes dades molt abans, evidentment, de contestar, i, pel que sigui, va tardar a contestar al Parlament set mesos, vostè va tardar set mesos de llista d'espera per contestar quina és la llista d'espera de la gent que té dolor a Catalunya.

Per a la primera premissa, bé, si vostè no té un bon sistema d'informació que li permeti, quan un diputat li diu: «Escolti, quina és la llista d'espera per a un pacient a Vall d'Hebron, a la clínica del dolor?»... Si és que és una pregunta molt senzilla, és que això hauria de ser en un sistema informatitzat i, en vint-i-quatre hores, per ser generós, hauria de contestar; però vostè ha necessitat, hi insisteixo, eh?, set mesos.

Per tant, Ciutadans vol construir, vol presentar propostes. No estarem aquí criticant un conseller que no vol contestar als catalans; per tant, me n'oblido, d'aquest tema. Ciutadans, què farà? Presentarà una moció, articulada en diverses coses: la primera –la primera–, volem una auditoria externa de la situació de la llista d'espera a Catalunya. En volem saber les dades de veritat. Els catalans han de saber què passa a la llista d'espera: quants pacients són visitats a cada lloc, quants pacients s'estan derivant a les privades, quants pacients estan entrant i sortint de les llistes d'espera. I, per tant, volem auditar tot això, auditar-ho externament i, evidentment, professionalment. I, evidentment, hi ficarem mesures de transparència per evitar que els catalans, per saber això, hagin de tenir aquí un diputat esperant *set mesos* a que vostè es digni a contestar.

Ara, bé, si vostè potser en tenia una mica abans les dades, bé, el temps que va destinar a presentar-les, doncs..., potser els catalans n'haurien de saber un dels motius. Expliquem-lo. Potser és perquè a Lleida tenen 117 dies per ser visitats en una primera visita

–això ho diu vostè, eh?, no cal que ho qüestioní, ho diu vostè, jo solament llegeixo el seu document–, quatre mesos; a Tortosa, set mesos; vostè em diu que al Maresme i la Selva, sis mesos; Vic, 231 dies; Valls, 330 dies –onze mesos–; Terrassa, 270 dies –9 mesos–; Vall d’Hebron, 185... Bé, i així –i així.

Està clar que hi ha gent patint dolor allà fora, que no tenim un sistema d’informació transparent i creïble. Nosaltres auditem i farem propostes perquè la llista d’espera a Catalunya tingui llum i els catalans puguin saber què passa amb els seus impostos. I intentarem que tot això sigui novament amb les cinc erres: reconeixent els professionals, amb la realitat de donar aquestes dades reals i fiables, respectant els treballadors i els ciutadans, sent valents fent aquestes reformes que li hem demanat i revertint d’una vegada aquestes reformes que vostè diu que ja està revertint.

Conseller, el sistema sanitari necessita compromís. Ajudi’ns també a revertir tot això. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. Respon el conseller Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sempre amb cordialitat, l’hi ben asseguro, eh?, però vostè ve aquí a actuar; llavors, vostè es posa així, diu no sé què perquè els seus companys l’aplaudeixin (*remor de veus*), però jo... Sap què passa? Jo no, jo no puc, jo no m’ho puc permetre, jo vinc aquí a fer feina. Llavors, si vostè vol venir aquí a actuar (*remor de veus*), jo l’hi respecto, però els registres llavors seran molt difícils, perquè jo no puc permetre’m això, perquè jo he de venir aquí a *fer feina*.

Miri, si tot el que té per criticar vostè al conseller de Salut és que una de les desenes de preguntes que ens fan tots els grups de l’oposició cada setmana –desenes de preguntes cada setmana de cadascun dels grups de l’oposició, vol dir centenars de preguntes, milers de preguntes al llarg de la legislatura–, que una d’aquestes preguntes hem trigat set mesos a contestar-la, l’hi agraeixo moltíssim, perquè vol dir que vostè m’està posant una nota boníssima, no?, perquè l’altre dia per aquí posaven notes. Si tot el que té per criticar-li al conseller de Salut és això, sincerament, senyor Soler... O sigui, ara el gran problema de la legislatura és que una pregunta a vostè hem trigat set mesos a contestar-la-hi. No, li asseguro que, per desgràcia, el sistema de salut té problemes més importants, però gràcies, gràcies per la seva benevolència; de veritat, la hi agraeixo molt.

Escolti, per què em dona unes dades que li he donat jo a vostè? Em pot explicar per què em llegeix unes dades que les sap perquè les hi he explicat jo en una carta que signo? És que em sembla tot molt estrany. Va vostè i em llegeix una carta que li he enviat jo a vostè; però si ja les sé, aquestes dades. I per això hi ha un pla de llistes d’espera, amb realisme, per no aixecar falses expectatives. No prometem el que no podem fer, només prometem el que podem fer.

Però si vostè em presenta una proposta legislativa que no aporta res amb relació a aquest tema i que no és una bona proposta, doncs, no tenim per què aprovar-la. No s’ho prengui, això, com una falta de disposició al consens. Disposició al consens, tota, però quan ens arribin propostes amb algun valor afegit respecte al que ja estem fent. Perquè si el que em diu vostè és una versió empitjorada del que estem fent al departament, no tindria gaire sentit, que nosaltres aprovéssim aquesta moció.

Escolti, senyor Soler, vostè jo crec que en alguns temes hauria d’estudiar més, perquè, sincerament... (*Veus de fons*.) Sí, perquè vostè diu «transparència». Escolti, vostè no s’ha assabentat que aquest Govern ha decidit que a partir d’ara, de les llistes d’espera, se’n farà una publicació permanent *online* per tenir les dades mensualment actualitzades, que són les llistes d’espera que emeten els centres amb el nou model de registre de les llistes d’espera que ha marcat el CatSalut per evitar que els centres expliquin les llistes amb metodologies diferents? Vostè no sap que a partir d’ara ja no farem la roda de premsa semestral, que és una cosa del segle XX, i que a partir d’ara es podrà fer un seguiment *permanent* de l’evolució de les llistes d’espera servei per servei, hospital per hospital? Vostè això no...? Potser no ho va sentir.

Per tant, m’està dient a mi, que farem el pas de transparència més gran que s’ha fet en llistes d’espera, que sigui més transparent? Però, escolti, si som els que estem fent la

màxima transparència en les llistes. Més transparents, impossible; més transparència, impossible. Per tant, escolti, abans de fer segons quines preguntes, jo crec que s'hauria de preparar una mica més les qüestions.

Jo, de veritat, el convido a que, en aquells projectes en els que jo sé que estem d'acord, com el de la reforma de la primària, els construïm junts. Igual que tenim en el Consell Assessor de l'Estratègia nacional d'atenció primària la participació dels col·legis, que ha de ser una participació crítica –només faltaria– del Focap, dels sindicats, de les societats científiques... És una de les grans reformes. Vostè, en aquest sentit..., li reconec que en va ser pioner: vostè va portar, arran d'una interpel·lació –si no ho recordo malament–, una moció sobre aquest tema, i es va consensuar, i jo crec que la vam votar per unanimitat.

Ara és l'ocasió de fer un pas endavant, en el tema d'atenció primària. No vam dir cinc mil per dir-ho, vam dir cinc mil perquè tenim uns objectius de qualitat. I els objectius de qualitat són: menys de quaranta-vuit hores, la visita programada, i una mitjana de deu minuts per visita –mitjana de deu minuts per visita. I dona aquesta xifra. Faci el càlcul i veurà que dona aquesta xifra: cinc mil metges. I quan els hi hem de posar? Quan hi hagi els recursos per posar-los-hi. I, per tant, no prometre calendaris que no tinc la garantia de que es podran complir.

Treballem junts per fer aquesta gran primària? El sector ha escoltat l'Enapisc i se l'està mirant amb esperança, i amb por de que no es pugui dur a terme –normal, jo també la tindria–; però, el model, el sector l'ha reconegut com el que cal, perquè l'han pensat ells. El despleguem junts? Som capaços, tornant de vacances, de fer una resolució conjunta de tots els grups parlamentaris amb els continguts de l'Enapisc i blindar parlamentàriament aquesta gran reforma del nostre sistema de salut? Jo estic convençut que sí.

Gràcies, senyor diputat. Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller Comín.

Interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics

300-00184/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els treballadors públics, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, lo primero que le quería comentar es acerca de lo que ocurrió ayer en la sesión de control cuando Inés Arrimadas preguntó al presidente de la Generalitat si sabía qué día se iba a devolver a los funcionarios la paga que resta por recuperar del 2012. Escandalosamente, el *president* no tenía ni idea; le miró a usted, no lo sabía.

Y digo que es escandaloso porque en los presupuestos de este año 2017, aprobados recientemente en el Congreso de los Diputados, se establece que las administraciones tienen que devolver la última parte de la paga extra del año 2012 en el ejercicio 2017. Y si esto ha de ser en el ejercicio 2017, evidentemente faltan pocos meses. Y no es lo mismo devolver una paga en el mes de diciembre, que las familias de los funcionarios pueden invertirla en muchas cosas que, además, revierten en la economía..., 125 millones de euros que revierten directamente en la economía, que se atomizan y se distribuyen –en las tiendas de alimentación, de regalos, en todas partes–..., en la economía de proximidad esos 125 millones tienen unas consecuencias económicas importantes y se distribuyen entre la gente, que, a su vez, lo distribuye entre la sociedad.

El que ustedes ni siquiera hayan valorado, a pesar de lo que dicen los presupuestos, si se les va a devolver dentro de este año, como está previsto en los presupuestos generales del Estado, la paga a los funcionarios nos parece escandaloso –nos parece escandaloso. Y nos parece una falta de respeto a personas, que son los empleados públicos, que han estado trabajando para todos nosotros en tiempos de recortes, sirviendo al ciudadano a pesar de los recortes en sus salarios y en sus derechos. Y seguramente es esta

misma dejación de sus funciones y esta falta de respeto hacia estos colectivos lo que les lleva, en su proyecto separatista, a desproteger a los funcionarios, e incluso diría más que a desprotegerlos, a usarlos como escudos humanos.

He visto que el señor Lluís Llach ha abandonado el hemiciclo cuando he empezado esta interpelación, seguramente para no oír cómo amenazó a los funcionarios, el señor Lluís Llach; cómo el señor Vidal, de Esquerra Republicana, senador de Esquerra Republicana, reconoció que se estaban efectuando listas de jueces. Ustedes, en su delirio, hacen listas de funcionarios afines y contrarios a la causa. Y esto, además de decirlo el juez Vidal, y además de explicitarlo con sus amenazas el señor Llach, salió a la luz cuando se publicó no hace mucho el borrador aquel de la ley de ruptura que ustedes llaman «de transitoriedad», en el que ustedes ya estaban haciendo cábalas sobre si algunos funcionarios continuarían o no en sus puestos de trabajo, si se integrarían en la nueva Administración del estado. Quedaba evidente que ni podrían optar todos, porque el nuevo estado que ustedes prevén no daría cabida a todos los funcionarios, ni todos los que optasen podían ser elegidos por ustedes, porque a lo mejor no tenían la suficiente pureza ideológica, como explicó el señor Vidal cuando hacían sus listas de jueces afines.

Pero es que, además, yo le quiero decir hoy algo que nos ha preocupado muchísimo, señora *consellera*, en relación con estas listas. Usted pone cara de póquer, como diciendo: «Esto no se puede demostrar.» Bueno, yo creo que ya se empieza a poder demostrar –yo creo que se empieza a poder demostrar. El 23 de mayo de 2017 hay un acuerdo del Govern que cuela una disposición final tercera en la que, en el marco de un decreto de reestructuración de su departamento, la habilitan a usted para crear unas listas, unos registros de funcionarios de la Administración local con habilitación de carácter nacional. O sea que los secretarios, los tesoreros y los interventores, que son cuerpos estatales que prestan sus servicios para la Administración local..., ustedes, en una reunión de su *consell executiu*, deciden que van a hacer un registro de estos funcionarios. Tres líneas, en esa disposición final tercera.

Explíquenos, por favor, hoy aquí, señora *consellera*, para qué hacen ese registro de funcionarios del Estado que prestan sus servicios en las administraciones locales. ¿Para qué la Generalitat de Catalunya necesita tener controlados y registrados a los funcionarios del Estado? ¿Es que quieren ustedes hacer algo en los ayuntamientos para lo que los interventores, los secretarios y los tesoreros tengan que tener algún tipo de concurso y ustedes les quieren tener localizados y listados? ¿Qué competencia tienen ustedes? ¿Con qué objeto van a tomar sus datos? Explíquenos, porque no lo explica este decreto, esta disposición que ustedes acordaron, para qué quieren hacer estas listas de funcionarios estatales.

Mire, mañana ustedes han convocado a los sindicatos más representativos para hablar de dos temas: uno, sobre la oferta pública de empleo, y otro, sobre la recuperación de los derechos perdidos con los recortes. Nosotros ya nos hemos reunido también con los sindicatos más representativos, y ¿sabe qué? Que ellos quieren hablar de la protección que van a tener en el caso de que ustedes lleven a cabo eso que dicen que quieren hacer, que es ese no referéndum que quieren hacer el día 1 de octubre, que ya les están diciendo que no se puede hacer, pero que ustedes de todas formas dicen que sí y que lo harán. Entonces, ellos, lógicamente, pues, quieren saber cómo van a estar protegidos, cómo se les va a salvaguardar de esto.

Pero ustedes, cuando les convocan para mañana, no van a hablar de este tema. Eso lo hablaron con un sindicato que no representa a nadie, que es un sindicato independentista que quiere que ustedes hagan lo que dicen que quieren hacer, pero a la vez, como todos –porque en eso están de acuerdo todos los sindicatos, piensen lo que piensen–, creen que los funcionarios pueden estar en un brete y que ustedes no están haciendo nada para protegerlos. Y usted, cuando convoca a los funcionarios, en el orden del día no pone lo que es la noticia de la semana y lo que está provocando un aluvión de noticias y de declaraciones, que es la desprotección de los funcionarios ante esta pretensión de hacer un no referéndum el día 1 de octubre.

Y, mire, ¿sabe por qué están preocupados los funcionarios? Están preocupados porque ellos, como son personas que acceden a sus puestos por oposición, pues, tienen un cierto conocimiento del ordenamiento jurídico, y saben que hay una constitución y

un estatuto de autonomía y que esto se tiene que cumplir. Y entonces a ellos les sorprende que digan ustedes que tienen un papelito poderoso encerrado en un cajón; que, cuando lo saquen y lo traigan aquí en lectura única, ese papelito va a obrar la virtualidad de derogar nuestro ordenamiento jurídico y erigirse en la nueva norma que habrá que seguir. Y esto a ellos les sorprende, y a mí no me extraña, que les sorprenda, porque a mí también me sorprende, señora *consellera*, yo se lo confieso.

Y, además, los funcionarios lo que dicen es que, oiga..., ¿órdenes verbales o por escrito? No, no, es que ellos no es que las quieran por escrito o verbales, es que quieren tener la garantía de que no van a tener órdenes ilegales, de que no van a verse en la tesitura de que unos les digan una cosa y otros les digan la otra. Quieren tener estas garantías. Y eso es normal, pero es que esto lo piensan todos los funcionarios, se lo repito, también aquellos funcionarios que pueden estar de acuerdo en unos postulados independentistas, pero que saben que no se pueden llevar adelante sin el concurso de los funcionarios.

Porque usted, señora *consellera*, no infunde tranquilidad a los funcionarios. Porque por eso ellos están sacando protocolos; están sacando protocolos para protegerse de su *consellera* de Governació. Eso es lo que están haciendo ahora los funcionarios. Los funcionarios quieren protegerse no solo de que sean sancionados hipotéticamente por no cumplir sus órdenes; quieren protegerse de no ser señalados, de que se diga: «Este colaboró» o «Este no colaboró»; quieren protegerse de no convertirse en personas que no sean del agrado de sus jefes en la Administración y que, por ejemplo, tengan las promociones vetadas.

Mire, esto es en cuanto a los temores o la expectación que existe entre los funcionarios de qué hará la Administración y, desde luego, de qué haremos todos los demócratas para protegerles a ellos de los problemas que se deriven por intentar hacer algo ilegal. En la segunda parte de mi intervención le explicaré, respecto a la noticia, la mentira de la semana, que la tenemos ahora recientemente, que es que habrá agentes electorales y voluntarios que sustituirán a los funcionarios..., sobre esa mentira de la semana y su imposibilidad de llevarla a cabo le hablaré en la segunda parte de mi intervención.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

(Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors, avui m'interpel·len novament –novament– per parlar dels treballadors públics. I la veritat és que m'agradaria pensar que, quan vostè ho fa, ho fa per la preocupació dels treballadors públics, dels seus drets, de les seves carreres professionals, de la seva formació, de la seva consolidació en les seves places, però res més lluny d'això, en aquesta intervenció.

No vull pensar –clar que no– que vostè pugui tenir també interessos en aquest àmbit, no?, en el que és, doncs, la seva carrera professional, el que és la seva feina, el que són les seves places, el que són les seves condicions sociolaborals, però vostès, bàsicament, sobre el que m'interpel·len és sobre el procés democràtic que aquest país ha engegat. I en aquest sentit vostès volen utilitzar com a eina, com a elements en aquest joc que vostès fan, els treballadors públics, i això creguin-me que no els hi permetrem. No els permetrem que vostès juguin amb els treballadors públics com si aquí els que fossin garantits d'alguna cosa fossin vostès. Vostès l'únic que fan és sembrar la por; vostè l'únic que fa és dir falsedats, i, per tant, aquest és un tema que no li podem acceptar.

Estem davant d'un procés polític –això ho sabem tots– i hem dit des del primer moment i direm fins al darrer que la responsabilitat del procés l'assumim els polítics. I jo crec que el millor exemple és el que està passant, que és que, com vostè sap, hi ha hagut un 9-N, estem en aquest procés de poder materialitzar el referèndum –que, hi insistim, nosaltres volem pactat–, i que, a l'hora de la veritat, doncs, els qui estan en situacions d'imputacions, de querelles o que han estat condemnats, han estat els polítics, *només* els polítics, i aquesta és una realitat que vostè no em pot desmentir.

Aquesta és una realitat que vostè no em pot desmentir perquè les coses són com són, i, per tant, aquest procés es tira endavant per la força de la gent, per l'empenta de la ciutadania. I, hi insisteixo, davant la por que vostès volen transmetre als treballadors públics, no hi ha altra cosa que una protecció per part d'aquest Govern a aquests treballadors públics. Perquè, escoltin, hi han quatre condemnes sobre quatre polítics: el president Mas, la consellera Rigau, el conseller Quico Homs i la consellera Joana Ortega, i en cap cas sobre cap treballador públic.

Jo li he de dir també..., si parlem pel que a mi respecta, vostè sap que en aquests moments diuen –perquè jo no l'he rebut– que hi ha una querella que ha sol·licitat la fiscalia en què ara, com a agreujant, volen posar el fet de que jo hagi estat, doncs, en una manifestació o en una concentració organitzada per Òmnium Cultural, per l'Associació de Municipis per la Independència, per l'Assemblea Nacional Catalana, i a mi em fa pensar més en aquelles èpoques en què jo era petita i a casa meva em deien que no expliqués que aquella nit anterior el meu pare havia anat a certes reunions. A mi això és el que em fan recordar, aquestes intencions: que per anar a una concentració resulti que hàgim de patir igual que quan el meu pare anava a certes reunions. *(Aplaudiments.)* Per tant, escoltin...

I es produeix aquesta sol·licitud per part de la fiscalia el dia que casualment –casualment– la Unió Europea ha decidit que va ser totalment incorrecte, el veredict que es va donar a Juan María Atutxa, a Gorka Knörr i a Conchi Bilbao. Oh, quina casualitat! Quan hi ha un revés absolut a la justícia espanyola, quan es demostra una vegada més que aquesta justícia no és independent i que no està actuant de forma correcta, i quan es demostra una vegada més que aquesta justícia de l'Estat espanyol, doncs... Com les enquestes demostren que la ciutadania diu que no estan actuant de forma independent; efectivament, així ho vaticina, així ho estableix la Unió Europea.

Per tant, escoltin, ja n'hi ha prou que alguns diguin que posar les urnes és un cop d'estat, ja n'hi ha prou que ens amenacin contínuament i ja n'hi ha prou que vostès amenacin de forma continuada el treballador públic. *(Alguns aplaudiments.)* Perquè aquí l'única amenaça que té el treballador públic és la que duen a terme vostès –és la que duen a terme vostès. *(Veus de fons.)* No, escoltin, ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou d'amenaçar o de dir que va fer certes afirmacions que no són certes, el senyor Lluís Llach. *(Aplaudiments.)* El senyor Lluís Llach l'únic que va dir... *(Veus de fons.)* Escoltin, si volen convertir això en un festival, facin vostès el que creguin, però l'únic que va dir el senyor Lluís Llach és que les lleis d'aquest Parlament s'havien de complir. O és que vostès no hi estan d'acord, en això? O és que vostès no coincideixin en pensar que les lleis del Parlament s'han de dur a terme? Doncs, és clar que s'han de dur a terme, les lleis del Parlament. I, per tant, aquí ens hi trobaran.

Però, escolti'm, vostè em demanava per temes concrets, no?, i com que veuen fantasmes a tot arreu, doncs, els aclariré les coses. Perquè, és clar, a l'hora de la veritat, algunes de les coses que a vostès els passen els passen perquè, d'entrada, no manen a cap ajuntament, no tenen cap alcaldia a cap ajuntament, i no saben que un dels problemes greus que hi ha en aquest país *(veus de fons)*...

La presidenta

Silenci, si us plau.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

...un dels problemes greus que hi ha en aquest país és que no disposem de prou interventors, de prou secretaris i de prou tesorers que puguin fer la seva feina a nivell local, i per això nosaltres estem fent coses precisament per poder nodrir d'interventors i de secretaris els ajuntaments d'aquest país. I resulta que vostès aquí hi veuen fantasmes i hi veuen coses que no són.

Per tant, u, parli amb els alcaldes, que n'hi ha en aquesta cambra, i li podran dir la dificultat que tenen de nodrir aquestes places d'interventors i de secretaris, que aquesta és una lluita constant: que els ajuntaments puguin tenir, doncs, aquestes dues figures clau per poder dur a terme les seves funcions. I, per tant, davant de les places vacants que hi ha en el món local, el que cal és tenir transparència sobre quines places tenim ocupades, totes i cadascuna de les places que tenim ocupades, i quines places estan vacants.

Sap –no sé si ho sap, però ja l'informo jo– que la funció de la secretaria i la intervenció, a més a més, és acumulable, i que, per tant, podem saber si en aquest sentit hi ha interventors que tenen places acumulables o no, i, per tant, si algun d'aquests interventors o secretaris podria fer aquesta feina acumulada en alguns dels ajuntaments que tenen les places vacants. Per tant, escolti'm, cregui'm, no vegi fantasmes, sinó res més que una voluntat d'actuar positivament per donar solucions als ajuntaments que tenen dificultats.

Per tant, en aquest sentit, hi insisteixo, registre, transparència. No els hauria de fer cap por, a vostès, la transparència. Per què hi veuen fantasmes, sobre la transparència, en el fet que hi hagi un registre perquè sapiguem quins treballadors públics estan fent de secretaris i d'interventors, quines places, per tant, ens queden buides, i, per tant, quines actuacions hauríem de dur a terme per garantir que hi seran tots?

Però, escolti'm, deixi que torni... Vostè em parlava dels treballadors públics, de la por que tenen i de tot el que diuen. Jo crec que la millor forma de parlar dels treballadors públics –vostè diu que hi parla, jo també; no dubto que vostè hi parla, però jo també–..., és allò que diuen públicament, no? I, per tant, miri, anem al que s'ha dit, i m'han fet la transcripció del que es va dir a Catalunya Ràdio o del que es va dir a 8tv. A Catalunya Ràdio, no?, el representant de Comissions Obreres, doncs, deia –a veure si ho trobo...–: «Volem informació», i jo crec que tenen tot el dret de sol·licitar informació. Però també deien, i, per tant, en aquest sentit vull també llegir-los-hi..., ells deien: «Estic segura que el Govern no posarà en perill els servidors públics, i que, si el procés tira endavant, no hi involucrarà els funcionaris.»

Per tant, escolti'm, aquestes són paraules dels representants de Comissions Obreres i de la UGT a 8tv i a Catalunya Ràdio. Per tant, evidentment volen informació, cosa que..., nosaltres estem en permanent diàleg amb ells; la tindran, la tenen, i, per tant, estan i estaran informats. I ells també manifesten, pel dret i pel revés –i rellegeixo les seves afirmacions–: «Estic segura que el Govern no posarà en perill els servidors públics, i que, si el procés tira endavant, no hi involucrarà els funcionaris.» Ells ho deien –en podria llegir la literalitat–, que aquest és un procés polític; que són els polítics, els que han de fer-se responsables d'aquesta situació, perquè cal buscar-hi una solució política. Nosaltres ens fem ressò del que ells manifesten: aquest és un procés polític, cal buscar-hi una solució política, i en això estem.

Podria també llegir-los els apunts que jo mateixa vaig prendre en el Pacte nacional pel referèndum, on els tres sindicats que allà estaven representats de forma molt clara van manifestar, doncs, que aquest era un procés polític; que ells, evidentment, no hi donaven l'esquena, sinó al contrari, i que estarien al costat d'un procés en el qual es demanava el vot a la gent.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera Borràs. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, ayer el *president* se molestó por la pregunta de si tenía calendarizada la paga de 2012 y las de 2013 y 14, y hoy se molesta usted porque le pregunte por la protección de los funcionarios. Acostúmbrese, esta es la labor de la oposición democrática que se debe hacer en un parlamento. Acostúmbrese.

Y tampoco hable tanto de sí misma y de lo que le pasaba a su padre y de sus recuerdos, porque a lo mejor algunos padres de otros miembros, a lo mejor de su propio grupo, eran de los que estaban en el otro lado ¿sabe? (Aplaudiments.) Entonces, ustedes no tienen el patrimonio de la represión; muchas personas y muchos padres de muchos de los que estamos aquí fueron reprimidos durante la Dictadura.

Y al señor Llach, al que usted aplaudía, respecto a si amenazaba o no a los funcionarios..., oiga, en el programa de Catalunya Ràdio de Mònica Terribas el otro día pusieron las grabaciones literales, y ellos mismos decían: «¿Y a usted esto no le parece una amenaza?» Mire, le digo lo que dijo el señor Llach: «En el momento en que tengamos la ley de transitoriedad jurídica, esta obligará a todos los funcionarios que trabajan y viven en Cataluña. Quien no la cumpla será sancionado. Se lo tendrán que pensar muy bien. No

digo que sea fácil; al revés, muchos de ellos sufrirán» –el famoso «patiran». (*Aplaudiments.*)

En cuanto a la organización de..., usted, como jefa del Área de Procesos Electorales y Consultas Populares, mire, la logística de los procesos electorales se atribuye a las administraciones públicas, no a las empresas privadas, no a las concesiones. ¿Por qué? Porque las elecciones son muy importantes y tienen que estar vigiladas, y tienen que ser hechas democráticamente, en el marco de un estado de derecho. Cualquier sustitución de la Administración electoral es un fraude democrático de primera categoría, señora Borràs.

Mire, no solamente no es posible sustituir a aquellos que toman parte en la preparación de unas elecciones por unos agentes electorales o por las 78.000 –casi ochenta mil– personas que han de ocupar las mesas electorales. No solamente son esos, los que ese día llevan adelante unas elecciones; es que hay una preparación enorme detrás, de realización de censos, de repartición de colegios electorales, de directores que tienen que dar las llaves de aquellos colegios donde se van a celebrar las elecciones. Hay una preparación ingente detrás, no solo de ese día.

Y, luego, otra cosa, no se puede dar un censo..., primero no se puede utilizar un censo hecho de cualquier forma y no se sabe cómo, pero, después, no se pueden dar los datos de la gente a voluntarios que ustedes hayan puesto de la ANC y de Òmnium Cultural y que sean ellos quienes hagan todo y hagan los recuentos y, eso, suponer que tenga garantías.

Mire, señora Borràs, yo le voy a hacer unas preguntas muy simples, a ver si usted me las puede contestar. ¿Estamos de acuerdo o no en que se debe respetar la seguridad jurídica? En eso tan esencial, ¿estamos de acuerdo? Usted no señala..., no dice ni que sí ni que no con la cabeza; espero que me la conteste después aquí. Mire, usted es farmacéutica, pero ¿entiende que la legalidad vigente actualmente es la Constitución española y el Estatut d'autonomia? ¿Entiende eso, usted? ¿Está de acuerdo?

Ustedes tienen una norma que por lo visto va a ser muy poderosa, y cuando la saquen del cajón y la lleven aquí y entonces en lectura única la aprueben ustedes, por poco menos de la mitad de los parlamentarios que están aquí, se supone que con esa norma ustedes, derogando la Constitución y el Estatuto, pueden celebrar de forma «legal», entre comillas, ese no referéndum. Yo le pregunto: si el Tribunal Constitucional anula esta norma poderosa que ustedes aprueben aquí, esta magia jurídica que les ha esbozado el señor Carles Viver i Pi-Sunyer..., si el Tribunal Constitucional la anula, ¿darán usted y sus altos cargos la orden de seguir adelante a los funcionarios que deban organizar el no referéndum? ¿Dará usted estas órdenes? ¿Sí o no, señora consellera? Tenga la valentía de contestar a estas preguntas.

Si ustedes pretenden construir una república bajo la premisa de la ilegalidad y la coacción y escudándose en los trabajadores públicos para conseguirlo, Ciudadanos, democráticamente, se lo va a impedir. Prepararemos una moción que proteja a los trabajadores públicos, porque, en caso de elecciones, proteger a los trabajadores públicos es proteger también la democracia.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula la consellera Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., diputat, m'havia disret de comentar-li o de contestar-li una de les coses que vostè em demanava, que era el tema de la paga extraordinària.

En la paga extraordinària, s'habilita el fet de que es pugui pagar tota ella, la del 2012, aquest 2017. Vostè sap que hi ha un acord del pagament per mesa de negociació, que també es va assumir parcialment aquest acord aquí en el Parlament, que ens va portar a una negociació a la mesa de negociació i que està acordat al calendari del 2012, i que, per tant, el retorn de la paga del 2012 està garantit. I, per tant, en aquest sentit, més enllà del que digui la normativa de l'Estat, que no hi estem en contradicció, nosaltres, doncs, complim amb els requeriments.

Miri, la veritat, vostè segueix amb la teoria de la por i vostè segueix volent posar aquí l'accent, posar, hi insisteixo, la por en els treballadors públics, cosa que no correspon. Però vostè ha fet un canvi en el seu discurs, important, que jo li agraeixo –jo li agraeixo–, malgrat el to. Li agraeixo el fet de que vostè ja dona per fet que tot això ho durement a terme. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, jo li agraeixo que en aquests moments vostès ara ja no diuen: «Esto es imposible», «Vostès estan enganyant la gent», etcètera, «Las únicas urnas son las de las elecciones», sinó que en aquests moments vostès el que accepten és que aquí hi ha un compromís ferm per dur a terme, doncs, allò a què ens hem compromès a nivell electoral i allò a què ens hem compromès a la cambra.

I, per tant, celebro que hagi fet aquest canvi, aquest canvi real, i, per tant, el fet de que accepti que aquí hi ha un moviment ciutadà, un moviment que jo no vull titllar de polític perquè, hi insisteixo, crec que és més ciutadà que no pas altra cosa, que aquest país creu que la millor manera de resoldre la situació és votant.

I vostè em feia tot un seguit de preguntes, no?, em feia tot un seguit de preguntes que jo crec que es contesten per si soles. Escolti'm, vostè està d'acord o no que, quan hi ha un conflicte polític, quan hi ha una situació que s'ha de resoldre, el camí per resoldre-ho és la política? O creu que el camí per resoldre-ho, en canvi, són els tribunals? O és l'amenaça sobre els treballadors públics, com vostè fa? Vostè està d'acord o no que existeix a dia d'avui, doncs, el dret a la lliure reunió i a la lliure manifestació, i que, per tant, en aquest sentit hauria estat bé que vostè hagués pogut expressar que no és correcte, que la fiscalia posi com un element agreujant el fet de que una persona vagi a una manifestació? Perquè això és un àmbit de democràcia en el qual ens hi hauríem de trobar tots.

I, per tant, a mi..., més enllà de que a vostè li agradi o no la política que hem decidit fer des d'aquest Govern, del compromís que aquest Govern té amb el referèndum i del fet de que per això aquest Govern s'ha constituït, estaria bé que vostè acceptés que la democràcia és poder-se manifestar, la democràcia és poder-se expressar, la democràcia és la lliure reunió.

I mentre vostès això no siguin capaços d'afirmar-ho, estan fugint de la democràcia i ens estan fent un flac favor a tots, perquè aquest mínim denominador vostès l'haurien de compartir. I haurien de compartir, perquè és una realitat, que aquest Govern ha protegit i seguirà protegint els treballadors públics, perquè, si no, vostè posi'm un exemple del contrari. Vostès han volgut ridiculitzar, per exemple, la constitució de la mesa de contractació que vàrem dur a terme en el departament per al que era l'homologació de les empreses respecte a les urnes. I resulta que un element que nosaltres el vam fer d'una sobreprotecció, si vostè vol, sobre els treballadors públics, perquè és evident que homologar empreses pel tema de les urnes no és cap illegalitat –recordem que Andalusia té urnes–..., doncs, en aquest, que és un tema d'absoluta normalitat, vàrem creure que era oportú, fruit..., com actua la fiscalia, posar-hi, aquí, els secretaris del departament. Per què? Doncs, perquè és evident que no volem posar en cap situació de risc els treballadors públics, i davant del que és per nosaltres la il·lògica actuació de la fiscalia, nosaltres actuarem, hem actuat i seguirem actuant d'aquesta manera, protegint el treballador públic.

Mentre vostè l'únic que fa és generar por i dir falsedats..., a nosaltres ens agradaria que, com a mínim en aquest mínim denominador que és la democràcia, vosaltres també hi fóssiu.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, consellera Borràs.

Projecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut

200-00018/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió de Salut sobre el Projecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut. D'acord amb l'article 122 del Regla-

ment i atesa la petició del Govern, iniciarem el debat amb la intervenció del senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. (*Remor de veus.*) Efectivament, el Govern..., jo mateix vaig voler fer ús de la potestat que ens atorga el Reglament...

La presidenta

Silenci, si us plau.

El conseller de Salut

...d'intervenir a l'inici del tràmit d'aprovació definitiva de les lleis, perquè aquesta llei no és una llei qualsevol. No em voldria posar més solemne del compte, però ara potser em contradiré, i els vull dir que avui per a mi és un dia històric. Jo crec que per a tots nosaltres és un dia històric, i jo crec que per a tots els ciutadans de Catalunya és un dia històric, perquè avui el que fem és explicar quin tipus de país volem ser.

Avui el que fem és un pas en la dignitat de la societat catalana. És una llei molt transcendental no només pels seus efectes concrets i pràctics –ara els enumeraré–, sinó pel seu valor simbòlic, pel que representa, pel que ens diu com a societat, quin és el tipus de societat que volem ser. I volem ser un tipus de societat que garanteixi els drets socials plenament a totes les persones que viuen a Catalunya. Aquest és l'objectiu últim de tot el que està passant en aquest país: la garantia dels drets fonamentals i dels drets socials, molt principalment, per a tothom.

La universalitat forma part dels drets, i dels drets socials en particular. És inherent als drets fonamentals, la seva universalitat. Els drets fonamentals són fonamentals, i, per tant, són per a tothom, per a totes les persones. Els drets fonamentals són universals. La primera declaració de drets humans es deia Declaració dels drets del ciutadà. La declaració de Nacions Unides diu que la ciutadania és universal, és la Declaració universal dels drets humans. Hem d'entendre que la universalitat és el que permet que els drets siguin tals drets, i, per tant, és molt important, el que farem avui.

De fet, l'OMS considera que la universalització de l'atenció sanitària és l'objectiu número u de qualsevol sistema sanitari públic. Nosaltres hem tingut converses amb els responsables de l'OMS a Europa, i ens diuen: «Catalunya sou exemplars, en aquest sentit, gràcies a aquesta llei que esteu a punt d'aprovar, garantint la universalitat i garantint-la amb qualitat.» Però, a més, la universalitat ha estat sempre –faré una intervenció breu, eh?– un dels principis del nostre model sanitari, està a l'Estatut –ara veia el temps, no pateixin, no m'allargaré gaire–; la universalitat com a principi del nostre sistema sanitari està a l'Estatut. Però, encara més enllà, està en la cultura del nostre país, està en el consens social, està en el consens polític, està en el consens professional. Catalunya..., els seus ciutadans volen, volem –i ciutadanes– un sistema públic i universal. I, gràcies a aquesta llei, el nostre sistema sanitari avui serà plenament universal.

I, per tant, avui el que farem és desfer allò que va fer el Govern del PP l'any 2012 amb aquell reial decret i que mai hauria d'haver fet, que és deixar una part dels ciutadans fora de la cobertura sanitària, que això també és destruir el sistema sanitari català –això, de fet, sí que és destruir el sistema sanitari català, deixar una part dels ciutadans que viuen a Catalunya fora de la cobertura sanitària–, i, per tant, recuperem la universalitat, que ha estat sempre en l'ADN del nostre sistema de salut; restaurem la universalitat perduda, que hi ha estat sempre i que durant uns anys hem hagut de garantir per la porta de darrere.

Ara ja no caldrà garantir-ho per la porta de darrere, i la garantirem, aquesta universalitat, amb totes les de la llei. Avui aquesta expressió té més sentit que mai: «amb totes les de la llei». Garantim la universalitat amb totes les de la llei. Quina llei? La llei que avui estem a punt d'aprovar.

Jo vull agrair als grups parlamentaris la bona feina que han fet, la bona acollida amb què han rebut aquest avantprojecte de llei. Hi hem incorporat la majoria de les aportacions que han fet. Han demostrat un sentit de responsabilitat i un sentit de país molt grans, i no esperàvem menys, diguem-ne, i, per tant, vull agrair-ho molt. I també a les entitats, que ho han estat seguint, que han fet alegacions, que han fet esmenes en aquest projecte de llei, que, per tant, és de tots.

I, deixin-m'ho dir, per mi una llei així és una llei constituent, per definició. Quan fem una llei que blindar un dret fonamental com aquest, estem fent, per definició, sigui quin sigui el moment polític, una llei constituent, perquè això són les bases a partir de les quals construïm el nostre model d'estat del benestar, el nostre model de país.

La llei, ja ho saben vostès, aporta quatre novetats principals. Primer, el blindatge per llei –per tant, per la norma del màxim rang possible– de l'assistència sanitària pública a totes les persones residents. L'altra novetat de la llei és que, per acreditar la residència, fem servir d'entrada, perquè és la manera més segura i ràpida i pràctica de fer-ho, el padró, però no només...; perquè és veritat, som conscients que hi ha residents a Catalunya que tenen dificultats per empadronar-se, i, per tant, era importantíssim que la llei preveïés altres mecanismes d'acreditar la residència, altres fórmules d'arrelament, que, a més a més, hem volgut que es vagin desplegant reglamentàriament justament per ser flexibles en adaptar-nos als mecanismes d'arrelament que es puguin anar produint. I saben vostès que hi ha un compromís de fer-ne, primer, el reglament, en tres mesos, eh? El reglament s'haurà de fer en un temps exprés, que és un dels compromisos en base als quals hem construït aquest consens parlamentari.

Hem eliminat els tres mesos de carència. I una altra cosa que hem fet és garantir la cobertura pública als catalans residents a l'estranger quan visquin aquí, quan tornin aquí, quan passin un temps aquí. Hi han altres novetats, però, per no allargar-me, no les exposo.

Com deia, en el desplegament..., compromisos. Primer compromís –ho deia–: reglament, en temps rècord. El reglament ha d'explicar les altres formes d'arrelament –en tres mesos. Un reglament fet en diàleg amb les entitats que han estat seguint aquesta qüestió durant molts anys, que en són expertes i que coneixen bé la qüestió i hi tenen molt a dir. Per tant, són interlocutors bàsics en la redacció d'aquest reglament.

Tres: enfortir els sistemes de vigilància per detectar situacions de frau de llei –molt bé–, i proactivitat; proactivitat del Servei Català de la Salut en difondre els continguts d'aquesta llei i proactivitat en formar els serveis d'atenció al ciutadà dels centres de salut perquè actuïn d'acord amb la llei. Perquè el que hem de fer no només és que la llei estigui aprovada, sinó que tothom la compleixi de manera escrupolosa. I, per tant, farem formació. La ciutadania l'ha de conèixer, que també és una manera de garantir el compliment de la llei, que la ciutadania conegui la llei i l'exigeixi, quan la gent vagi al sistema de salut, i digui: «Escolti, no, és que..., sap què passa? Que la llei diu això.» Però nosaltres, pel cantó de l'Administració, tenim l'obligació de garantir que els treballadors públics la coneixen i respecten aquesta llei, que no es donen casos com els que s'han produït fa pocs dies en algun centre sanitari públic de la ciutat, en què el servei d'atenció al ciutadà no va seguir les instruccions que fins ara estaven en vigor.

I jo, per tant..., res més a dir. Doncs, sí, quan fem coses de les que en podem estar orgullosos, tenim dret a dir-ho. Estem orgullosos d'aquesta llei. Jo no parlo del meu orgull particular; intento, amb aquesta expressió, representar l'orgull compartit amb els altres grups parlamentaris que hi han estat treballant, amb la societat civil, amb els ciutadans en general.

I, efectivament, si en algun moment d'aquesta legislatura tenim dret i té sentit dir que estem davant d'un moment històric, és avui, efectivament. Senyors diputats, senyores diputades, estem davant d'un moment històric.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Comín. A continuació, té la paraula la senyora Montserrat Candini, que en fou nomenada ponent relatora.

Montserrat Candini i Puig

Bé, bon dia conseller. Diputats, diputades, en primer lloc, certament avui és un dia important. Agrair, en tant que n'he sigut la relatora ponent, la tasca professional i rigorosa de la lletrada, la senyora Anna Casas, i també de la gestora parlamentària, l'Eva Vendrell, molt rigoroses, amb molt de treball, amb molt de rigor i molt professionals, i també, lògicament, donar les gràcies a tots els membres de la ponència de salut. I, d'una manera molt especial, doncs, donar les gràcies a aquelles persones, a aquelles diputades

que ho han treballat molt, molt, molt, en un to constructiu molt bo, amb moltes ganes de tirar endavant les coses, amb aquest positivisme i aquestes ganes de creativitat, i que són l'Àngels Martínez, de Catalunya Sí que es Pot, l'Assumpta Escarp, del Partit Socialista, i l'Eulàlia Reguant, de la CUP; a totes elles, moltes gràcies, i, sobretot, perquè també he après molt de vosaltres tres.

Jo crec que ha estat un treball molt minuciós per part de la ponència, amb aquest to constructiu que jo els comentava a vostès, però sobretot amb quelcom que jo també he sabut percebre des del minut zero, que és aquesta ànima de ser conscients..., tot i que aquesta llei, tal com deia el conseller, és una llei absolutament important, i que sí que és veritat, des del punt de vista d'aquesta voluntat, diguem-ne, preconstituent, de posar les bases d'una manera clara en quelcom en què mai s'hauria hagut, diguem-ne, de tenir cap mena de dubte, tot i que lògicament, com bé sap el conseller i ell mateix ho ha dit, doncs..., al llarg de la nostra mateixa història, sense tenir aquesta norma jurídica que avui clarament la blindava, tots els diferents responsables de Salut han tingut, lògicament, també aquesta voluntat de tenir aquest concepte d'universalització; però, lògicament, aquesta llei la blindava claríssimament i dona aquesta norma jurídica que ens en fa sentir plenament orgullosos.

En aquest tràmit previ, que, tot i que els diputats i diputades ho sabem, perquè forma part de la nostra feina..., però està molt bé dir-ho i recordar-ho, perquè, al cap i a la fi, el que es representa a les actes i al diari de sessions és el que acaba fent un retorn d'agraïment, doncs, em toca dir –i vull dir-ho– moltes gràcies a totes les persones i a totes les entitats que han comparegut davant d'aquestes ponències, que han comparegut no únicament donant, diguem-ne, el seu parer, sinó suggeriments, fent veure que moltes vegades –perquè això ens passa a tots els que tenim responsabilitats governamentals–..., el paper ho aguanta tot, però la realitat i la transformació i la resposta respecte al fet que el paper ho aguanta tot, doncs..., lògicament, moltes vegades aquestes entitats i associacions ens han pogut fer veure que hi havia aspectes que calia polir molt i millor, no?

I, en aquest sentit, la voluntat per part de Junts pel Sí i de les persones que han treballat, tal com he dit, també, en aquesta redacció final, doncs, del que és la llei..., ha estat amb aquesta voluntat d'escoltar, d'estar amatents i de tenir, si més no, la tranquil·litat de poder fer la millor llei possible. I aquí, en fi, en faré un breu repàs, i possiblement em deixaré algú –no ho voldria–: el Consell de Col·legis de Metges de Catalunya; el Consell de Col·legis d'Infermeres i Infermers; el coordinador de la unitat de recerca Camfic; el president de la Societat Catalana de Medicina d'Urgències; Marea Blanca; l'alcalde de Sant Andreu de la Barca, en tant que representant de la Federació de Municipis de Catalunya; l'alcalde de Figueres, representant de l'Associació Catalana de Municipis; Comissions Obreres; UGT; l'espai d'immigrants del Raval i el Consell Consultiu de Pacients. Crec que no em deixo ningú, i, si em deixo algú, en demano disculpes.

Lògicament, l'obligació que ens toca com a representants electes i de la cambra parlamentària és escoltar, estar amatents, però sobretot, de tots ells, hi insisteixo, n'hem també après, ens han donat la mesura exacta moltes vegades de determinades realitats que en el dia a dia són molt més complexes. I és amb aquesta voluntat que nosaltres hem fet front a escoltar el conjunt de les persones que han vingut..., i el treball.

En la meua segona intervenció, ja més, en tot cas, com a portaveu de Salut i també de Junts pel Sí, ho acabaré de complementar amb alguna reflexió. Però, en tot cas, hi insisteixo de nou, moltes, moltes gràcies pel to constructiu i pel que hem pogut aprendre.

Moltes gràcies, de veritat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Candini. A continuació, en primer lloc té la paraula, per a defensar les esmenes reservades, en representació del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, estem davant del Projecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut, un projecte de llei que s'ha tramitat de forma exprés, amb molta pressa per part del Govern, un projecte que el seu dictamen va ser aprovat en la passada Comissió de Salut i que, a partir d'avui, doncs, tindrà llum verda amb el recol-

zament de tots els grups parlamentaris, excepte el del Partit Popular de Catalunya. No sé si finalment el Grup de Ciutadans també s'afegirà al nostre vot contrari.

Després de la nostra esmena a la totalitat al text original, vam presentar un seguit d'esmenes, un seguit d'esmenes que mantenim vives en aquest Ple, però que no rebran, segur, doncs, el suport de la resta de grups, perquè la nostra proposta no passa per aquest projecte d'obrir la sanitat a tothom, tal com està previst en aquesta llei.

El Partit Popular no donarem suport a aquesta llei bàsicament per quatre motius: en primer lloc, perquè pensem que s'ha obviat quelcom important, i que és la sostenibilitat d'aquesta proposta; en segon lloc, perquè fan una proposta totalment paral·lela a la del Govern de l'Estat; una altra qüestió important des del nostre punt de vista és que no hi ha hagut un consens, no hi ha un consens, en el món sanitari, i, tal com ha quedat, el text està generant molts dubtes, i així ens ho han constatat usuaris i professionals de la sanitat en privat, perquè és una qüestió que..., políticament, doncs, no és molt correcte, anar en contra d'aquesta llei, però molta gent pensa que no és l'adequada. I, finalment, no hi donarem suport per una qüestió de justícia social.

I començo pel primer. Pensem que és una llei universal –evidentment, ha de ser una llei universal, que garanteixi la universalitat de la sanitat–, però que no és sostenible, i crec que cal contextualitzar el moment polític que estem vivint. En el moment polític real, a nivell estatal estem davant d'una legislatura en què, com tots saben, cal consensuar i arribar a acords en qüestions cabdals, i, sobretot, en qüestions que fan referència a la sanitat. A dia d'avui, el Partit Popular, juntament amb Ciutadans, ens hem compromès a garantir aquesta universalitat de la cobertura del sistema nacional de salut assegurant la sostenibilitat d'un sistema sanitari públic de qualitat i gratuït en un marc d'àmplia descentralització; ho repeteixo, assegurant la sostenibilitat d'un sistema sanitari públic de qualitat i gratuït.

I, en el marc d'aquest pacte, es prendran les decisions oportunes que precisament donin el màxim de cobertura. Per això també aprofito per fer una crida als companys de Ciutadans per tal de que no donin el vistiplau a aquesta llei, perquè nosaltres pensem que primer cal que es resolgui aquesta qüestió a nivell nacional. Crec que aprovar disset avantprojectes diferents, un per a cada comunitat autònoma, al marge del que es faci a nivell de Govern estatal..., ens sembla un despropòsit.

I és cert que en altres comunitats autònomes s'estan atenent totes les demandes, però igual de cert és que la realitat social no és la mateixa que hi ha a Catalunya, on, en la darrera dècada, en els darrers deu anys, han arribat més d'un milió d'immigrants. I això és una dada..., ni millor ni pitjor, però el que sí que és evident és que s'ha de valorar l'impacte econòmic que té a l'hora de fer polítiques socials.

Si realment volem donar un servei universal, gratuït i de qualitat, i reduir les llistes d'espera en tots els àmbits de la salut, hem de prioritzar, perquè, com és obvi, els usuaris i els professionals, al final, també acaben ressentint-se'n. I en lloc de buscar solucions realistes, el que es fa amb aquesta llei és esbombar que aquí, a Catalunya, tothom –tot-hom– tindrà garantida la sanitat, en tots els àmbits. Després ens queixarem del turisme sanitari, que hi és –hi és, conseller–, i de que els mateixos nouvinguts arrelats aquí parlin malament dels seus compatriotes que es troben de forma irregular a Catalunya. Ja sé que políticament és incorrecte, però cal dir, crec, les coses pel seu nom.

No hi ha cap sistema sanitari al món que pugui incorporar més d'un milió de nouvinguts en deu anys sense ressentir-se'n. Per què? Doncs, perquè tenim un sistema sanitari que no podem pagar. I a Catalunya hi ha més de set milions i mig de targetes sanitàries, més de cent mil treballadors, més de quatre-cents CAP, més de vuit-cents consultoris locals i una seixantena d'hospitals, a la xarxa pública. En pocs països d'Europa un immigrant acabat d'arribar té sanitat i educació de franc; la majoria només tenen garantit el servei d'urgències. I ho deia en el debat de totalitat i ho repeteixo, perquè crec que és molt il·lustratiu: a Alemanya, amb un PIB molt superior al nostre, el canceller socialdemòcrata Schröder fa més de dotze anys no només va introduir el copagament, sinó que va establir que l'única prestació gratuïta als immigrants il·legals, irregulars, serien les urgències.

El passat 22 de març, quan el Govern va portar l'avantprojecte al Ple, el conseller alegava que era un deure jurídic que afavoria 65.000 persones independentment de la seva situació administrativa; que 65.000 persones més puguin accedir a tota la cartera

de serveis és un deure jurídic. Conseller, el que sí que és un deure jurídic i de justícia social és donar la cobertura que es mereixen a tots aquells que han pagat o paguem imposts i que cotitzen o han cotitzat a la seguretat social, independentment de quin sigui el seu país d'origen.

Vostè aquell dia va evitar donar dades econòmiques, igual que avui, perquè, segons va dir, era una dada irrellevant. Paraules seves: «Es tracta de garantir aquest dret al marge d'allò econòmic.» I la veritat és que és sorprenent, perquè només li vull recordar que en la seva primera compareixença al Parlament va reconèixer que el tema de les llistes d'espera, un dels problemes endèmics de la sanitat catalana, era de difícil solució, i que calien com a mínim mil milions d'euros. Per tant, universalitat, sí; sí, però acompanyada de sostenibilitat.

En segon lloc, aquesta és una llei que és, evidentment, al marge de la legislació vigent –ja ha quedat ben clar, no?–, però també jo vull posar en valor les mesures adoptades pel Govern de l'Estat en l'anterior legislatura, que han permès enfortir la universalitat, l'equitat, la cohesió i l'eficiència, així com la modernització del sistema, ampliar la cartera de serveis i millorar l'estratègia per afrontar la cronicitat pròpia d'un país capdavanter pel que fa a l'esperança de vida en la Unió Europea.

Amb el Reial decret 16/2012, s'han clarificat els conceptes d'assegurat i beneficiari, i s'ha reconegut el dret a persones que durant dècades han estat excloses del sistema –en el cas dels professionals, advocats, enginyers o arquitectes. I aquí vull recordar que el mateix Partit Socialista va reconèixer aquesta carència a l'intentar resoldre aquesta qüestió en el darrer minut del seu mandat mitjançant una reforma de la Llei 33/2011, la *Llei general de salut pública*, de 4 d'octubre, és a dir, en el darrer minut. A més, des de 2012 els aturats de llarga durada que han esgotat la prestació tenen dret també a l'assistència sanitària –per cert, un decret que es va perdre amb el Real decret llei 1/1992, de mesures urgents sobre foment del treball. I cal fer una mica d'història: el Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés dels Diputats s'havia avançat a aquesta realitat l'any 2009, amb una PNL sobre assistència sanitària universal i gratuïta per a tots els espanyols i que culminaria amb el Reial decret de 2012.

Quant als ciutadans d'origen estranger que estan a Espanya en una situació administrativa irregular, el nostre país compta amb el marc jurídic més proteccionista a persones sense dret a cobertura sanitària a Europa, el millor marc jurídic i el més sòlid. Concretament, la normativa garanteix als immigrants irregulars l'assistència en casos d'urgència derivats d'una malaltia greu o accident fins que se'ls doni l'alta mèdica. De la mateixa manera, es dona cobertura a l'assistència a l'embaràs, al part i postpart, i, en tots els casos, als menors de divuit anys. A més, els ciutadans tenen accés a tots els programes de protecció de la salut i prevenció pública, vacunacions, prevenció i control de malalties infeccioses.

El darrer any s'ha treballat per donar un pas més i harmonitzar, juntament amb les comunitats autònomes, les diferents actuacions en matèria de promoció de la salut, prevenció de malalties i prestació d'assistència sanitària per a estrangers no registrats ni autoritzats que suposí que la porta d'entrada al sistema sanitari per a aquestes persones sigui com la resta de ciutadans en els centres d'atenció primària, i que es garanteixi la dispensació d'assistència sanitària a aquestes persones en situació de vulnerabilitat per manca de recursos econòmics amb permanència efectiva al nostre país, que faci sis mesos que estan empadronats.

Doncs, bé, per què vull fer aquesta reflexió? Doncs, miri, perquè vull deixar molt clar que des del Govern central es fa tot el possible per atendre el màxim de persones, encara que vostès ho posin en dubte, siguin d'aquí o siguin d'allà, però en termes de justícia social.

I, bé, tornant a Catalunya, en tràmit d'urgència, ho repeteixo, aquí la tenim, la llei. Però una llei que en el seu article 2.3 reconeix com a residents «les persones que acreditin l'arrelament a Catalunya mitjançant els criteris que es despleguin per reglament i que han de tenir per objecte donar accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a col·lectius en risc d'exclusió social». A més, i segons l'article 3.2, les persones que no tinguin la condició de residents tindran dret «a l'assistència sanitària d'urgència» –només faltaria–, «i a la continuïtat d'aquesta atenció fins a la situació d'alta mèdica o guariment definitiu de la causa per la qual han registrat el centre».

Resumint, tal com està plantejat, a partir de l'aprovació d'aquesta llei a Catalunya podrà fer ús dels serveis sanitaris qualsevol persona, al marge de la seva situació administrativa. De fet, el que ve a fer aquesta llei és regular quelcom..., ja s'està fent –ja s'està fent–, però que és no deixar ningú a l'estacada. Conseller, això ja s'està fent, a Catalunya i a Espanya, però ara ho anunciem amb un rètol lluminós que, sens dubte, doncs, nosaltres pensem que produirà un efecte crida.

I ho lligo –aquest efecte crida– amb un altre motiu pel qual nosaltres no compartim aquesta llei, i és el tema de la injustícia social. Vull dir, amb aquest text que ens presenten obren les portes als turistes immigrants irregulars a gaudir del nostre sistema sanitari, de la mateixa manera que ho fem els catalans i els nouvinguts que sí que tenen reconeguda la seva residència, i que com qualsevol d'aquí paga els seus impostos i contribueix a la caixa de la seguretat social. I això, des del nostre punt de vista, és una injustícia social, un greuge cap a tots aquells que ens trobem dintre del sistema, nascuts aquí o no: hem treballat i pagat religiosament els impostos perquè precisament ara puguem disposar d'una assistència sanitària de qualitat, que és veritat que té alguns punts fluïxos, però podem parlar de que gaudim d'una sanitat de molta qualitat.

I, en aquest sentit, aquesta llei no contempla els mecanismes de control suficients perquè no se'n faci un abús, pel bé tant dels pacients, com dels professionals sanitaris, com del mateix sistema sanitari. Per tant, no és ni justa ni equitativa, per molt que ho vulguin fer veure. I aquesta és una qüestió, doncs, que ens n'han alertat –ens n'han alertat, i l'hi he dit, l'hi he comentat abans, conseller, i ho vull comentar, diputats i diputades– pacients, usuaris i professionals, que potser no ho han fet públicament, però li puc assegurar que privadament ho han fet.

I, finalment, també dir, no?, que vostès aquí parlen de que hi ha un consens, un consens per part d'entitats, de tota la comunitat sanitària. Doncs, nosaltres no coincidim en això: després d'escollar els diferents compareixents, abans d'iniciar els treballs de ponència, no tothom està d'acord en tramitar la llei tal com ha quedat. I de forma clara i contundent ens ho deien, per exemple, els representants del sector dels trasplantaments, que veien inviable aplicar-la pel que fa a donacions i trasplantaments, i cal recordar que Catalunya és líder mundial en aquesta qüestió. Per tant, no tothom considera que aquesta és una bona llei.

Per tot això, nosaltres no donarem suport a aquesta llei, perquè entenem que, si Catalunya s'ha de convertir en l'hospital del món, el món haurà de contribuir de la mateixa manera que ho fa Catalunya, eh?, per tal de continuar mantenint un sistema sanitari de qualitat. La justícia consisteix en donar a cadascú el que és seu, no menys –no menys–, però tampoc més, perquè seria treure-ho als catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Gràcies novament, presidenta. Diputades, diputats, conseller Comín, i gent que ens acompanya avui... Hoy estamos teniendo un debate muy importante que enmarca una de las cuestiones sanitarias que deben ser abordadas si queremos tener una asistencia sanitaria pública, universal y de calidad.

Diputada del PP, pedirnos ayuda con ese discurso creo que es un gran error. Me ha hecho recordar el año 2012, cuando el PP anunció un día el Real decreto ley de medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del sistema nacional de salud. En aquella época ustedes hacían y deshacían sin que nadie les pusiera límites, y todos sabemos qué sucedía en esa época mientras se cuestionaba la sostenibilidad. En ese real decreto diferenciaban a las personas que cotizan de las que no. Públicamente decían que tenían la intención de regular el turismo sanitario, que no regularon, y que sigue sin estar regulado, y encima dejaron fuera a los estudiantes. Hoy usted insiste en eso.

Recuerdo además aquella época, en la que yo realizaba trabajos de investigación sobre desigualdades en salud: había publicado diversos estudios en los que caracterizaba la frecuentación sanitaria, la distribución de las bajas laborales, el consumo farmacéutico, el tipo de asistencia que se prestaba a los inmigrantes en los servicios de urgencias.

Conociendo el tema, reivindicó la falta de consenso, el rigor, así como el olvido de los circuitos para integrar la prevención, la atención integral de las personas y el manejo de la patología crónica, por citar algunas situaciones de las que ya saben que soy un gran defensor desde la perspectiva de la atención primaria como eje central que creo que debe tener el sistema sanitario.

Me han oído también explicar que tanto en el acuerdo que Ciudadanos suscribió con el Partido Socialista de Sánchez, aquel que ni Podemos ni los nacionalistas quisieron apoyar, como en el siguiente, como en el actual, con el PP, en ambos se incluyó la necesidad de abordar este debate y de conseguir un acuerdo amplio para no generar más desigualdades territoriales. Y eso es especialmente importante porque saben que, aun siendo vigente el real decreto 2012, en muchísimas comunidades no se aplica *de facto*: en la mayoría sigue siendo el criterio de empadronamiento el que regula el acceso a la tarjeta sanitaria.

Y esos acuerdos son importantes porque en Ciudadanos trabajamos para conseguir implementar algunas de las reformas sanitarias que reivindican tanto los profesionales como los usuarios. Y para ello no se pueden hacer las cosas sin consenso, sino que debemos hacer reformas integrales que sean consistentes para que perduren en el tiempo. No se pueden repetir los errores del pasado. Creo que a nadie se le escapa que eso es lo que necesita el sistema sanitario: reformas de consenso y estables.

Hace un rato me han oído hablar de las lamentables listas de espera que tenemos en Cataluña. Sabemos que las reformas y la financiación son importantes para aliviarlas, y por eso he animado una vez más al *conseller* para que trabaje con lealtad institucional para su mejora. Le he pedido que apoye las medidas de transparencia que desde Ciudadanos solicitamos para mejorar esa gestión; la mayoría son competencias autonómicas que, con consenso y sin coste añadido, se podrían implementar para la mejora de todos.

Quiero dar las gracias a la ponente relatora diputada Candini, así como al equipo que ha participado en dicha ley. Saben que he mirado con cierto escepticismo esta ley realizada con las ponencias de dos días. Hubo una tarde en la que pasaron más de una docena de expertos a los que se les exigió máxima brevedad, y a los que aprovecho desde aquí para darles las gracias por su esfuerzo e implicación. Y después se cerró esta ley con el debate de dos mañanas para discutir las enmiendas. Se trata, pues, de una ley forzada, con máxima urgencia, por ser claramente electoral.

Saben que en los centros de Cataluña se consigue la tarjeta sanitaria bajo el criterio de empadronamiento, pero han decidido tramitar una ley por vía de urgencia porque necesitan aprobar alguna ley sanitaria. Da igual lo que diga la ley: ha prevalecido que el titular suene bonito. Saben que la legislatura agoniza y han de poner alguna ley sanitaria en su memoria.

También son conscientes de que cabe la posibilidad de que algún grupo que hoy apruebe la presente ley aquí, en Cataluña, cuando llegue el momento de sustanciarla allá, en el Congreso de los Diputados, entonces vote en contra. Eso fue lo que ya hicieron hace unos meses con la Ley de la muerte digna, y así se lo dije desde este facistol: aquí se pusieron unas medallas y, luego, en el lugar donde sí debían haber dado el apoyo para que la equidad y la igualdad sea efectiva para los que sufren, entonces no quisieron sumarse a los grandes pactos, imprescindibles para estabilizar un mejor sistema sanitario público.

Si tienen además la amabilidad de leer con atención la ley, verán que es para regular la accesibilidad al sistema sanitario catalán, e incluye errores tan sorprendentes como los alertados en la comisión del pasado jueves, y los volveré a sintetizar a continuación.

La disposición adicional séptima dice que el Gobierno «ha de destinar los recursos necesarios para pagar el complemento de pensión del personal de enfermería y de otros profesionales sanitarios del Institut Català de la Salut que se prejubilaban antes del 2005». Miren, con la medida estamos plenamente de acuerdo: haga el favor el Gobierno de pagar lo que debe a sus jubilados. Ahora bien, ¿qué hace esto en esta ley? Nada, es un pegote. Es por eso que pedí retirar lo que era una enmienda conjunta que, por supuesto, no debería estar en este articulado, sino en cualquier otro decreto del Gobierno, pero aquí no pinta nada, absolutamente nada.

Y por no pintar, tampoco pinta la disposición quinta: en otra clara concesión para que los grupos enmendantes estuvieran contentos, permitieron incluir en esta ley de ac-

cesibilidad sanitaria que se incorpore «la perspectiva de género en las políticas de salud» y que reduzca «las desigualdades entre las mujeres y los hombres». Pues, faltaría más que estamos de acuerdo en esto, por supuesto. ¿Quién no está de acuerdo en esto? Pero, ¿cómo podemos aprobar leyes que incluyen puntos que nada tienen que ver con la ley? Eso no ofrece una imagen seria.

Miren, ustedes conocen bien mi trabajo defendiendo la sanidad pública catalana y saben que coincidimos con el objetivo de asegurar la asistencia universal con fondos públicos. Tras la interpelación que hoy..., en la que nuevamente he explicado los grandes problemas que tiene la sanidad pública catalana y el bajo porcentaje económico que destinamos para corregirlos, no podríamos argumentar insuficiencia financiera por parte del Estado incrementando unilateralmente las prestaciones y los beneficiarios por encima de lo marcado en las leyes. No es el Parlament el lugar donde se debe debatir esto de acuerdo a nuestras leyes y a nuestra Constitución. De hecho, se trata de un nuevo paso en la dirección del reto al Estado disfrazado de falso humanitarismo, para ver si cazan por el camino algún titular de prensa.

Centremos el debate en hacer efectivas las políticas de igualdad; menos separar y más igualdad. Ustedes saben que existe un proceso de diálogo en marcha en el conjunto del Estado para intentar llegar a un pacto nacional sobre el futuro de nuestro sistema nacional de salud –lo insinuaba la diputada del PP. Ciudadanos ha puesto como condición inexcusable para llegar a ese pacto lograr un acuerdo entre las fuerzas políticas mayoritarias sobre el alcance y las prestaciones de la universalización de la asistencia sanitaria. Gracias al doctor Igea y al equipo naranja por ese entregado esfuerzo que están realizando para llegar a ese consenso. Saben que Ciudadanos considera irrenunciable el acceso al sistema sanitario como derecho de ciudadanía, y no como derecho de aseguramiento, y, por tanto, saben que compartimos el derecho de universalización que esta ley proyecta. Y por eso no deberíamos abordar este debate cometiendo errores por la puerta de atrás.

Les dije hace unos meses que nosotros no instamos Madrid a hacer, sino que vamos a Madrid y hacemos. Lo mismo haremos los que gobernaremos Cataluña con un proyecto alternativo para todos los catalanes. Creo firmemente que hay muchas cosas del sistema sanitario que están muy bien, especialmente reconozco las muchísimas virtudes que tiene el sistema catalán, del que me siento profundamente orgulloso. Saben que la sanidad es una joya de la corona de nuestro estado del bienestar. Desgraciadamente, los viejos partidos optaron por los recortes en nuestra sanidad. El PP prefirió desmontar los servicios sociales antes que pinchar la burbuja política. En Cataluña, Convergencia actuó de la misma forma; también aquí la corrupción y la desidia haciendo reformas son los causantes de los injustos recortes: han conseguido sangrar a los profesionales del sistema sanitario.

Nosotros decimos: «No hay que ceder ni un paso defendiendo nuestra joya, defendiendo nuestro sistema sanitario público. No a las privatizaciones, no a poner en riesgo su financiación. No debemos perdonar a los defraudadores ni permitiremos que sigan maltratando a los profesionales parapetados en la sostenibilidad del sistema.» Los que queremos realizar reformas las haremos con lealtad institucional y encontraremos el consenso político, profesional y social, así es como hay que hacer las cosas. Además, me conocen ya lo suficiente como para saber que celebraré que, por las razones de eficiencia y equidad, la accesibilidad sanitaria se realice a través de la atención primaria, evitando el uso de las urgencias impuestas en el decretazo 2012.

Es hora de recuperar a la clase media y trabajadora, es hora de recuperar a los trabajadores del sistema sanitario, es hora de apostar por las batas blancas que trabajan por el bienestar de todos. Presidenta, *conseller* Comín, diputadas y diputados, para hacer todo eso posible pueden contar conmigo, pueden contar con Ciudadanos.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. A continuació té la paraula la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bon dia. La veritat és que potser avui els decebo amb la meva intervenció, però jo vull parlar de la Llei d'universalització i vull parlar de drets. I vull parlar del dret a la salut, que és el que aquesta llei avui planteja: un dret universal, el dret a la salut. I ho fem un dia..., per mi no és un dia històric, perquè hem viscut tants dies històrics que, al final, els estem malmetent, en aquest Parlament. Però avui fa quaranta anys de les primeres eleccions democràtiques, i, certament, he sentit alguna intervenció des d'aquest faristol que sembla que ni tan sols hagin passat aquests quaranta anys, i realment és sorprenent.

A partir d'aquí, començaré la meva intervenció sobre la Llei d'universalització. (*Algú aplaudeix.*) En primer lloc, vull donar les gràcies –gràcies, Àngels (*l'oradora riu*)– als diputats, sobretot a les diputades, que vam formar part de la ponència –dic «diputades» perquè bàsicament vam ser diputades, les que vam estar allà–; en concret, a la diputada Montserrat Candini, que va actuar de ponent. Bona disponibilitat per part de tots –ella també ho deia– per arribar a acords per buscar el millor redactat i a la fi tenir la millor llei possible.

Donar les gràcies també des d'aquí a totes les persones i entitats que van compartir, que ens van cedir el seu temps, i els seus coneixements i les seves experiències. Molts d'ells..., treball diari amb col·lectius en risc d'exclusió social, i que avui també ens han volgut acompanyar. Moltes gràcies a tots i totes per ser aquí i per haver-hi estat, també a les entitats municipalistes i col·lectius professionals que hi van ser.

Aquesta és una llei curta, podríem dir: és una llei de cinc articles i sis disposicions addicionals. A vegades, coses molt importants es poden dir amb molt poques paraules; ni calen ni molts articles ni grans exposicions de motius: cal voluntat i reconeixement de drets. La Llei d'universalització amb càrrec a fons públics és una llei important. Es tracta, i ho deia abans el conseller, d'assolir definitivament i amb garanties jurídiques la universalització de l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics i eliminar qualsevol desigualtat que hi pogués existir.

És cert que a Catalunya, a través de protocols i instruccions, es van intentar eliminar, però existien. Ho hem vist, en les compareixences també ens ho expressaven. Per moltes coses: perquè la poca claredat i el no reconeixement legal i jurídic portava a confusions, moltes vegades, i a alguna mala pràctica. Per tant, no hi ha d'haver, i això és el que la llei intenta blindar, cap desigualtat entre les persones residents a Catalunya. Ho diu la Constitució, ho diu l'Estatut d'autonomia: el dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.

Jo remarco un punt del preàmbul d'aquesta llei: el gran avenç que en la universalització va fer la Llei general de sanitat de l'any 1986, la llei Lluç; ell també ens deia quin país volíem ser. I jo crec que avui, també hereus –d'aquí o d'allà, però hereus tots plegats– d'aquesta democràcia, és el que estem defensant.

Aquest sistema de cobertura universal a Catalunya el vam blindar l'any 2010. La llei del 2010 és una llei de cobertura àmplia, que a més ho amplia a les persones empadronades de qualsevol municipi, ho fa també a les persones que pertanyen a col·lectius en risc d'exclusió, amb independència que estiguessin o no empadronades. Però avui ens cal aquesta llei, podríem dir, si ja tenim la del 2010, entre altres coses pel decret del Partit Popular de l'any 2012.

El preàmbul de la llei que avui aprovarem diu amb molta finesa que, «arran de la crisi econòmica, l'Estat ha adoptat algunes mesures legislatives que es poden considerar una fractura del que ha estat un sistema nacional de salut». Curt i ras, en realitat el que vol dir és que, d'alguna manera, sobretot, aquesta mena de garantia de la sostenibilitat del sistema nacional de salut va recaure sobre la salut dels ciutadans i el que va fer és expulsar de la cobertura sanitària pública les persones sense permís de residència, els col·lectius més vulnerables i molts altres col·lectius, que en van quedar fora arran del decret, com deia, del 2012; un decret que, utilitzant les paraules de la senyora Xandri, sí que és un «gran despropòsit»: va ser un gran despropòsit sobre el món de la salut, perquè no només conculcava el dret a la salut, sinó que també podia generar, i generava, problemes de salut pública. Hi han molts col·lectius que, per cultura, per manca de mitjans econòmics, per por, tenen moltes dificultats per accedir al sistema sanitari, i això acaba sent un problema de salut pública.

La llei avui ens presenta alguns principis fonamentals que creiem que val la pena esmentar, tot i que ja s'ha fet, però que jo crec que han anat millorant, també, a través de les esmenes en el seu contingut i expressió. Queda clar que «totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut», que els que no tinguin «la condició d'assegurats o beneficiaris del sistema nacional de salut» –que és el que sempre lligava el partit Popular– han d'acreditar la residència a Catalunya, i que la residència s'acredita mitjançant l'empadronament.

I és molt clara la definició. Què entenem per «residents»? Aquells que estan empadronats a un municipi de Catalunya, però també aquells que acreditin l'arrelament a Catalunya mitjançant altres criteris, i que té per objecte donar accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a collectius en risc d'exclusió social.

Avui, el conseller agafava el compromís de celeritat en el reglament; esperem que així sigui i així hi confiïm. I el que li demanem, perquè això va sortir molt en les compareixences i també en el treball de la ponència, és molta claredat en el reglament, i sobretot que quedi molt clar quins seran aquests altres mecanismes d'arrelament de la manera més àmplia possible. Perquè, com deia bans, cal ser molt curosos amb els collectius en risc d'exclusió social perquè l'assistència sanitària sigui una realitat, ja que, i ho deia, per por, per desconeixement, per dificultats, triguen en posar-se en mans dels professionals i això és una de les coses que volem canviar.

També s'hi determina que l'atenció sanitària d'urgència..., que ja es presta, que es presta sempre, vaja, però que també es garanteixi la continuïtat fins a l'alta mèdica o el guariment, i que, per mitjà del reglament, també s'establiran els indicadors d'insuficiència econòmica, que vam... No ens acabàvem de posar d'acord sobre quin era i, per tant, vam dir: «El que sempre fos més beneficiós per a la persona.» Reglament, com deia, que caldrà fer ràpid.

S'hi ha incorporat, també, que aquells collectius o aquelles persones que estiguin en situació de vulnerabilitat social estaran exemptes de realitzar cap aportació en la prestació farmacèutica ambulatoria: una esmena important que hi hem pogut incorporar i que no hi era, en la primera proposta.

Un dels aspectes que els compareixents..., i en la ponència també vam insistir-hi molt, és el que està recollit..., és la garantia del dret d'accés, amb programes de formació al personal del CatSalut i una informació clara i comprensible, de manera que en cap cas pot comportar equívocs amb relació al dret d'accés a les prestacions sanitàries. I en la mateixa línia, facilitar el mecanisme d'obtenció del document acreditatiu de manera clara i fàcil, i lluitar contra el frau. Per evitar populismes o demagògies, no hi ha millor manera que ser clar, transparent i lluitar contra el frau.

Acabo reproduint un paràgraf del preàmbul perquè em sembla una bona manera d'acabar: aquesta llei estableix solemnement que «totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, culminant en el nostre territori la universalització de l'assistència sanitària. Amb aquesta llei es donarà servei a tota la població sense exclusions, en tots els àmbits de la medicina –preventiva, curativa, promoció de la salut, rehabilitadora i paliativa–, i en cadascuna i totes de les etapes de la seva vida.» Crec que és una bona manera d'acabar.

I donar tranquil·litat al diputat Jorge Soler, perquè la llei d'universalització està en el programa del Partit Socialista Obrer Espanyol, que el discuteix aquest cap de setmana, i té molt assumit quin és el contingut d'aquesta universalització.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. I vull començar també donant les gràcies a la gent que més ha treballat en la ponència. Sí, érem sobretot dones, encara que amb algunes de les dones que hem freqüentat..., a vegades em venien al cap aquelles paraules de la Manuela Carmena i la seva creença o la seva fe en la reinserció: realment cal

fer esforços per pensar que és possible reinserir certa gent en la política. Però, en fi, en qualsevol cas, agraeixo el bon treball que s'ha fet a la comissió a la lletrada, a la gestora de casos i sobretot –sobretot– a la gent que va participar a les ponències: jo crec que va ser..., van fer un treball magnífic d'explicació.

I voldria dir al conseller que, bé, no sé si és un dia històric, però en qualsevol cas és un dia que a mi em sembla, com a mínim –com a mínim–, tan històric com el que es va protagonitzar l'any 2011, a finals del 2011, a Madrid, quan es va aprovar també la Llei de la sanitat universal, curiosament, per 341 vots a favor: en un *congreso* tan bipartidista, doncs, va resultar que només hi van haver dues abstencions, que no crec que fossin ni del PP, ni evidentment dels socialistes, que proposaven la llei.

I, en canvi –això va passar al setembre–, al novembre, el 20, el 20-N d'aquell any, el PP va guanyar per majoria absoluta. I a l'abril del 2012, un altre moment també històric, però per a la història ominosa d'aquest país, no?, el decret llei d'Ana Mato, que va representar un retrocés en universalització, perquè tornava a les qüestions de les rendes de la seguretat social i del treball, i treia drets a la ciutadania. Però el pitjor de tot és que es va cobrar víctimes. I jo les vull dir aquí, perquè cal que no s'oblidin.

La primera, que se sàpiga, va ser Soledad Torrico, a València, esperant una ambulància que li deia que no hi anava perquè no tenia papers; Alpha Pam, d'una malaltia absolutament curable des de fa anys, a Mallorca, el 2013, i Jeanneth Beltrán, a Toledo, que tenia la bona fe de dir: «No, no, esperem una mica més perquè m'estan arribant els papers, ja m'arriben els papers.» Es va morir abans, abans de que li arribessin els papers.

I tot això va anar generant uns valors d'acceptació de la mort dels immigrants. Al cap i a la fi, per què s'han d'educar i curar els immigrants? Que vinguin curats i educats ja, aquí, i sobretot que esquivin les bales de goma a les platges de Ceuta. (*Aplaudiments.*) I crea uns valors culturals que no agraden, que no agraden gens, a la majoria de les persones, però, en canvi, van formant una cultura de la xenofòbia; cultura de la xenofòbia que té expressions banals, burocràtiques, com la que ja ha citat el senyor conseller abans: al fill d'uns turistes argentins que se li demanen cinc mil euros per passar, davant de l'espant dels metges, la nit a urgències a l'Hospital del Mar; a l'Hospital del Mar, on hi ha de gerent la senyora Olga Pané, que és una de les persones que cobra un dels sous més elevats del sector públic de Catalunya. Que li treguin els cinc mil euros a la senyora Olga Pané i assegurin que tots els nens de quatre anys que arriben, com diu la llei, puguin tenir l'atenció que es mereixen. (*Aplaudiments.*)

Perquè la universalització de la salut, és veritat, la recomana l'OMS. I diu el senyor conseller: «Està en l'ADN de Catalunya i del servei sanitari de Catalunya.» Miri, sí, però sobretot està en l'ADN de les bones persones, i això s'ha demostrat sobradament.

Clar, i aleshores com s'ha de fer aquesta universalització? I aquí només contesto un moment al senyor Jorge Soler, que no em toca a mi fer-ho però és que no me n'he pogut estar, perquè aquesta esmena crec que és de Catalunya Sí que es Pot. Escolti, si hi ha un biaix de gènere a la sanitat, com vol que aquest biaix de gènere no es traspuï també a la universalització de la sanitat, per més que sigui universal? Però s'ha de vigilar moltíssim, perquè valors i pràctiques que creiem plebiscitades, però que tenen –ho va dir i ho va reconèixer, vostè hi era, el mateix president, el mateix..., sí, president del Col·legi de Metges de Catalunya–..., no es traspuïn a la universalització de la sanitat.

Per tant, advertir, intentar posar cura en aquesta qüestió a mi em sembla una qüestió fonamental i gens sobrer. És a dir, per mi, miri, encara que sobri, que cada vegada que aprovem una llei en aquest Parlament es digui: «I compte amb el biaix de gènere, i que aquesta llei ajudi les dones, realment, a millorar en termes d'equitat», igualment com vostè ha d'estar molt content perquè aquesta llei realment bascula el pes de la universalització cap a la primària, i crec que és una cosa que vostè veu clara i lluita perquè sigui així, però que ha rebut, jo penso, el suport unànim, també, de la comissió.

Què ens queda ara per fer? Doncs, ens queda vigilar el reglament. Jo la veritat és que encara tampoc tinc clar com serà el reglament, però n'he parlat amb personal del departament i crec que es farà un reglament que sigui amatent i que vagi en sintonia en com s'ha creat i s'ha forjat aquesta llei. Però demano a les organitzacions que estan aquí i demano als mateixos parlamentaris que hi estiguin molt a l'aguait, i que si cal, doncs,

ja farem les mocions, i les PR, i el que calgui perquè el reglament s'adapti millor al que volíem aconseguir amb aquesta llei, que per altra banda crec que sí que serà així.

Però crec, també, que s'ha de fer un treball municipal molt amatent; un treball municipal afegit, ajuntat al treball parlamentari, perquè els censos depenen dels ajuntaments, i són els ajuntaments els que en definitiva han d'acabar de bascular aquesta universalització de la sanitat en positiu, en global i cap a les persones que no tenen els accessos, doncs, als CAP, a la sanitat, etcètera; a vegades n'hem parlat amb la senyora Escarp, de la gent que està confinada a casa, i que els ajuntaments ho saben i que han d'aconseguir que la universalització arribi a aquella gent que no pot arribar al sistema sanitari.

I què cal, també? Cal apoderar la ciutadania perquè no torni a passar com va passar amb l'altra llei d'universalització, que resulta que va confirmar allò que l'alegria dura poc a casa dels pobres. Si la gent té clar que hi ha aquesta universalització de la sanitat, que és a càrrec de fons públics, i ho fa seu, i ho defensa i ho té com un dret guanyat, conquerit, no atorgat, doncs, ho defensarà millor.

Per tant, jo penso que sí, que avui no és un dia per estar tristos, avui és un dia de celebració, és un dia per agafar forces, és un dia per seguir millorant, és un dia bo per a la sanitat i per a la política, i és bo, sobretot també, per a la vida d'aquestes persones que alguns volen marginades, precàries, invisibles. Nosaltres, amb aquesta llei, les fem visibles per a la sanitat, estiguin arrelades o estiguin en arrelament, i per això caldrà, d'una manera clara, que des dels ajuntaments, des de les organitzacions i des del Parlament seguim millorant el que avui comença.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Gràcies a tota la gent que ens acompanya, als col·lectius, que, de fet, són els que durant tots aquests anys han treballat per garantir un dret com és el dret a la salut, per denunciar tot allò que impedia o que generava una exclusió sanitària preocupant, vergonyant i en el fons una cosa que hauria de ser il·legal, i que, per tant, és també gràcies a ells i elles que avui estem aquí.

Perquè malgrat que hagi costat més... Hi ha qui diu que ha anat molt ràpid; jo diria que, per ser de tràmit d'urgència, ens hauríem de preocupar una mica quan tramitem coses d'urgència en més de sis mesos, perquè el debat a la totalitat el vam fer el 30 de novembre, i les compareixences les vam votar –votar, no que les tinguéssim– el 16 de març. Jo..., són unes dates que em recorden a una altra tramitació, però això seria cosa del Govern i de Junts pel Sí, saber si certes tramitacions de llei tenen a veure també amb tramitacions de pressupostos.

Però ho deixo aquí, perquè és cert que avui és un dia que podem estar contents, malgrat que sigui una mica tirar la pilota endavant, perquè seguim deixant algunes coses pendents de tancar-les al reglament. I és evident que en el reglament segons com es pot ser més flexible, però alhora acaba sent un «bé, ja veurem com acaba», no?

I, per tant, estem contents, ho hem d'estar, però també hem de ser vigilants, amants i treballar perquè realment es concretin les coses en la línia en què cal que es concretin: és a dir, que aquells col·lectius que actualment estan exclosos del sistema sanitari s'hi incorporin; que realment treballem per erradicar les desigualtats, desigualtats de gènere i de classe, i que, per tant, en el rostre d'un migrant i d'una dona migrant encara tenen més a treballar, o tenim més a treballar, perquè amb dona i migrant, per tant, és evident que la desigualtat és encara molt més alta. I, per tant, que incorporem a la llei un element d'anàlisi de les desigualtats de gènere en el sistema sanitari té a veure també amb com garantim la universalització i com treballem per erradicar les desigualtats a tots els nivells. Però cal dir que hem d'anar en aquesta línia.

Per nosaltres, no? –per posar-ho una mica en context–, és evident que veníem el 2012 d'un decret, que ja ho he dit abans, vergonyant, com a mínim; d'una instrucció que es quedava curta i que en el fons no acabava de garantir allò que deia que volia garantir, perquè per alguna cosa també del 2012 fins ara hem anat acumulant casos a la sanitat

pública on no es prestava servei sanitari a migrants sense papers, malgrat que es digués que es podia fer. Veníem d'aquí; veníem d'una proposta aprovada en aquest Parlament on es deia que es treballaria per garantir la universalització del dret a la sanitat, una proposta aprovada el 9 de novembre de 2015. I del 9 de novembre de 2015, estem a mitjans de juny de 2017, i és quan ho aprovem. Per tant, tothom que diu que hem anat molt ràpid, doncs, potser no hi hem anat tant.

Hi ha un element, hi havia..., era important treballar en..., o millorar del redactat original el que tenia a veure amb el padró, el que tenia a veure amb les urgències, el que tenia a veure amb la formació. Jo crec que amb el padró hem millorat una mica, malgrat que seguim amb el debat de què vol dir o què pot voler dir «en arrelament»; què pot voler dir «collectius en situacions de risc d'exclusió social». Vol dir que haurem de treballar en això, però hem millorat una mica. Els collectius que fa anys que hi treballen segueixen, però, una mica desil·lusionats, o esperaven que avancéssim una mica més, perquè sempre ho acabem supeditant tot a tràmits administratius que, per a segons quins tipus de collectius, són difícils de fer, també, no?, i que, per tant, aquí hem de vigilar.

En el tema urgències també hem avançat. I en el tema formació, que és cabdal..., la formació del personal sanitari és cabdal perquè tothom conegui ja no només la població quins drets té, sinó quins drets ha de..., o què ha de prestar cadascú. Això és important i, per tant, hem anat millorant.

Per tant, és evident que nosaltres hi donarem suport, era indubtable. Però també diem que estarem amatents, que treballarem i pressionarem perquè el reglament vagi més enllà del que no ha pogut anar aquesta llei.

Però hem de dir que a nosaltres no és que ens preocupin certs discursos, perquè venint de partits polítics que fan campanya electoral parlant de «netejar Badalona», la xenofòbia i el racisme que emanen no ens sorprèn. Però aquesta obsessió amb els immigrants irregulars que no paguen impostos..., jo preguntaria: perquè, quan van al supermercat, no paguen IVA? O és que l'IVA no és un impost?, a més a més, desmesurat, absolutament desmesurat en molts dels productes bàsics. Perquè, llavors, si els immigrants irregulars que no paguen impostos no han de tenir garantit el dret a la salut, a tots els que apareixen als «papers de Panamà» tampoc els garantim el dret a la salut? (*Aplaudiments.*) José Manuel Soria té dret a la salut? La família Thyssen té dret a la salut? Núñez i Clemente té dret a la salut? Els besnets de Franco tenen dret a la salut? Tots ells, als «papers de Panamà»: evasors fiscals, no paguen impostos. (*Veus de fons.*) D'acord... (*Remor de veus.*) No ho sé, vull dir, amb aquesta lògica estem en el mateix..., no?, juguem al mateix nivell.

I jo diria a la diputada Xandri..., sí, vostè ha dit les mesures del Govern espanyol en la legislatura anterior al voltant d'aquest tema, va parlar entre ells de..., ho ha mencionat: entre elles, la cohesió. Sí, la cohesió a tot el personal sanitari per denunciar un decret indigne, la cohesió a tot el personal sanitari per defensar un dret bàsic. Aquesta..., sí, sí, ho va fer, felicitats: va aconseguir una cosa que en anys havia costat molt, que és que el personal sanitari vagi a l'una per defensar un dret bàsic.

I li diria que parlar d'injustícia social i barrejar-hi turistes i immigrants és d'un nivell molt baix, perquè és denigrar els immigrants i és seguir aprofundint en el biaix de classe que el seu partit dia a dia amb les seves polítiques defensa. (*Aplaudiments.*) Perquè el dret a la salut no se l'inventa ni el conseller Comín, ni aquest Parlament ni els collectius que el defensen. Declaració universal dels drets humans: «Tota persona té dret a un nivell de vida que assegurui, per a ell i la seva família, la salut i el benestar.» Pacte internacional dels drets econòmics, socials i culturals: «Els estats part en aquest pacte» –l'Estat espanyol és part en aquest pacte– «reconeixen el dret de tothom a gaudir del nivell més alt possible de salut física i mental. Entre les mesures que hauran d'adoptar els estats part en aquest pacte per assolir la plena realització d'aquest dret, s'hi inclouen les necessàries per a: la prevenció, el tractament i el control de les malalties epidèmiques, endèmiques, professionals i de tota mena; la creació de condicions que assegurin a tothom el servei mèdic i l'assistència en cas de malalties.»

Però podríem continuar: el Conveni europeu de drets humans parla del principi d'igualtat i no discriminació; la Constitució de l'Organització Mundial de la Salut... Arreu es parla de garantir el dret a la salut a tothom, i enlloc he vist que sigui a qui paga

impostos, als que no, no; no hi és, aquesta *coletilla*. Vull dir, és que podem seguir amb aquest discurs, però, a més a més, és mentida, perquè quan van a comprar paguen impostos. Per tant, crec que poden seguir amb el seu discurs, poden seguir fent bandera d'una defensa de «primer els de casa i després la resta», que tampoc, perquè 90 per cent de retallades en polítiques de cooperació internacional..., aquesta solidaritat que vostès demanen sistemàticament no se la veu per enlloc, al Govern de l'Estat espanyol.

Però, bé, poden seguir amb aquest discurs, que mentrestant aquí aprovarem aquesta llei i treballarem perquè el reglament garanteixi que tothom que viu a Catalunya tingui dret a la salut amb qualitat i gratuïta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, la senyora Montserrat Candini.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. El conseller Comín ja ha fet la seva intervenció explicant les principals novetats d'aquesta llei: que s'estableix per llei que totes les persones que viuen a Catalunya tenen el dret a l'assistència sanitària pública, que el padró continua sent la via principal per acreditar la residència, però que també s'establiran altres criteris per acreditar l'arrelament o el procés; l'eliminació dels tres mesos de carència; cobertura pública als catalans residents a l'estranger via registre. Quatre aspectes essencials en el desplegament: el compromís d'un desplegament ràpid a través d'un reglament que haurà d'estar fet en un temps gairebé rècord, de tres mesos; proactivitat del CatSalut en la difusió dels continguts d'aquesta llei a totes les entitats del Siscat i a la ciutadania en general; reforç dels sistemes de vigilància per detectar situacions de frau de llei, i reglament elaborat conjuntament amb totes les entitats del sector.

Alguns números respecte a qui beneficia, quanta gent pot beneficiar la llei des del moment de la seva entrada: 72.000 persones, que són les que actualment rebien aquesta cobertura via la instrucció que es va fer, doncs, l'any 2012 per part del Govern de la Generalitat per combatre el decret de Madrid. Donar cobertura a aquella gent suposarà aquest 2017 prop de 85 milions d'euros. I quanta gent pot portar..., de la beneficència de les instruccions de la Generalitat? Unes 137.000 persones des del 2012.

El compromís claríssim, ho he mencionat ara, de fer aquest desplegament. I, per tant, nosaltres també, com a Grup Parlamentari de Junts pel Sí, estarem no únicament amatents, sinó que, a més a més, amb la mateixa voluntat i vocació de treball..., i també, a part de les entitats, lògicament, la màxima, diguem-ne, disposició d'obertura amb el conjunt dels partits polítics per finalitzar aquest treball previ que s'ha fet en l'avantprojecte de llei i que, doncs, ha anat tan i tan bé des del punt de vista..., amb aquest to absolutament constructiu.

S'han sentit algunes manifestacions, de les quals jo crec que m'incomoda d'una manera claríssima..., i no em sento gens a gust de poder-les sentir en una cambra parlamentària, però que jo crec que hi ha quelcom bàsic en un principi com és el principi de la salut, del dret a la salut, que és que no hi ha persona lliure al marge de la necessitat social, i en aquest cas el tema de salut és bàsic.

Clar, per part de la diputada Xandri, que jo l'aprecio, però em dol que en la intervenció que ha fet, en determinats aspectes... Clar, vostès una de les esmenes que fan és la «normativa bàsica de l'Estat». Nosaltres sabem el que són les normatives bàsiques de l'Estat, que tot és «carácter básico», i el «carácter básico» vol dir «vosaltres no penseu i nosaltres decidim», perquè això és cada dia –cada dia, dia, dia, dia–, com una pluja fina. I els és igual si són drets socials, com el que és aquest, evidentment, com d'altres aspectes. Per tant, que una de les seves sigui, realment, que «segons la normativa bàsica de l'Estat», doncs, «mama, por!», perquè l'experiència ens acompanya, no? I, per tant, entenem que és absolutament regressiu davant els drets, com drets universals, que ara es mencionaven, com és el tema de la salut.

Però, clar, vostè ha parlat de sostenibilitat, diputada –ha parlat de sostenibilitat. Home, que el Partit Popular parli de sostenibilitat..., no deu voler fer referència al Cas-tor, no?: 1.200 milions d'euros (*algú aplaudeix*), no? (*Veus de fons.*) No, no, escolti,

quan... Les autopistes radials de Madrid; rescatar un deute privat: 3.200 milions d'euros –3.200 milions d'euros– en diner públic, tornar-los –diner públic, tornar-los– al sector privat. Sostenibilitat? Home, jo en això tindria una miqueta més de cura –una miqueta més de cura–, perquè la sostenibilitat no va per barris, quan es fa política. La sostenibilitat va, des d'un punt de vista, doncs, de valors polítics, de creences; és veritat, d'uns principis, també. Hi ha quelcom, perquè en política o es prioritza o no es prioritza, com en tantes coses. Però, sobretot, sobretot, del que va –sobretot, sobretot–, és..., home, amb una visió molt més global.

No és sostenible el Castor, és evident, ni és sostenible tot el que té a veure amb les autopistes radials de Madrid com perquè ens vinguin, en quelcom tan sensible com el que estem defensant avui, que és la Llei d'universalització de salut, a dir que el criteri principal és la sostenibilitat. Sostenibilitat possiblement serà, lògicament, en les infraestructures; sostenibilitat serà en aspectes des d'un punt de vista de la planificació i de la governança, que té molt a veure sobre models de país, models de ciutat, models..., però que té a veure amb polítiques d'acompanyament cap a la possible prosperitat. Però respecte a drets universals?, respecte a necessitats socials? De quina sostenibilitat estem parlant? La que hem de garantir, sobretot: que és que a ningú li falti re d'aquesta necessitat social.

Per tant, sincerament crec que el concepte de «sostenibilitat» vostès no l'haurien d'utilitzar massa: Castor, 1.200 milions d'euros; rescatar deute privat de les radials de les autopistes, 3.200.

Comentari també al diputat Jorge Soler, que no l'he reconegut massa, tampoc, en la seva intervenció. Diputat, sap que també me l'aprecio. Deia: «Home, en dos matins –en dos matins– hem fet les ponències.» Vostè sap, diputat, que vam tancar el calendari per a quatre dies, quan vam enviar..., si esqueia, el que hagués estat. És a dir, en aquesta reflexió seva o en aquesta, diguem-ne, expressió seva, algú podria pensar que nosaltres hem dit: «Tal dia, tal dia, i ho enllestim ràpidament.» No és això i vostè ho sap. Vàrem posar a disposició, d'entrada, quatre dies, com si haguessin estat sis dies, vuit dies, deu dies, els que fossin. La feina, a vegades, no ens deixa fer la feina a tots plegats, i jo ho comprenc perfectament, però, home, no fem reduccionisme en determinades coses, perquè fa la sensació que... Una llei d'aquestes característiques tan i tan important es mereix tot el temps del món, com el que vam dedicar a l'hora d'escoltar les entitats, de les quals, lògicament –i ho he comentat en la meva primera intervenció–, vàrem aprendre, vàrem escoltar i vam tenir el porus absolutament obert. Però no fem reduccionisme en aquest sentit.

Vostè ha fet tot un seguit de consideracions, diputat, de que aquesta llei incorporava coses..., quelcom que tampoc tocava. Efectivament, una d'elles –una d'elles–, tot allò que tenia a veure amb l'esmena de les infermeres de la jubilació, tot el col·lectiu d'infermeres, que vostè sap perfectament que no va ser pas error de Junts pel Sí, sinó de Ciutadans, que no va poder entrar en la tramitació de pressupostos. Per tant, una miqueta més de prudència.

Tercera prudència, i no va amb vostè, diputat Soler –no va amb vostè. Com pot ser que vostè, que és una persona tan serena, amb la seva expressió, tan cauta, pugui fer tot un seguit de reflexions respecte al tema de l'Avantprojecte de llei d'universalització, que al cap i a la fi posa tot un seguit de coses que diu vostè que no escauen, i no hi hagi presentat ni una sola esmena més enllà de la conjunta? Aquí es presenta, quan es fan i es discuteixen les coses..., home, una miqueta amb la feina feta, que vostè la fa sempre, per tant, ens sorprèn. Però no ens vingui a dir un relat..., algú que ens està escoltant aquí, que no sap exactament la quantitat de feines que s'ha fet de manera individualitzada i a benefici per part de tots els partits polítics, per tant, molt bona feina –uns més que d'altres–, des del punt de vista de l'entrega i de la dedicació, em refereixo, quan a l'hora..., després, a l'hora d'aquestes reflexions no serveixen ni una esmena. I una de les que hem hagut..., que hi estan incorporades és perquè vostès en un moment determinat..., hi ha una dificultat en la tramitació dels pressupostos, hi ha un error –involuntari, per descomptat– i per no demorar això, nosaltres ho incorporem, ho incorporem en aquesta Llei d'universalització de la sanitat.

Bé, en definitiva, jo crec que ja s'han dit moltes coses, coses molt interessants. Novament –i no m'estaré de dir-ho– agrair l'actitud, el to, el treball acurat, rigorós, amb to

absolutament constructiu de la diputada Assumpta Escarp, de la diputada Eulàlia Reguant, de la diputada Àngels Martínez. Jo crec que amb aquest comú denominador, que vol dir l'actitud positiva davant de qüestions universals i absolutament necessàries i estructurals del país..., jo crec que amb aquestes actituds positives són amb les que estic convençuda que farem un país fort, molt combatiu i, sobretot, sobretot, amb molts drets socials.

Moltes gràcies a tots.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Candini.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

En primer lloc votarem conjuntament les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i després votarem el text del dictamen. D'acord?

(Pausa.)

Per tant, ara passem a votar les esmenes 1, 7, 9, 12, 13, 16, 18 i 29.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor, 97 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem el text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei d'universalització de l'assistència sanitària ha estat aprovat per 98 vots a favor, 10 en contra i 25 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Proposta de resolució sobre la mineria del Bages

250-01079/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la Proposta de resolució sobre la mineria del Bages. D'acord amb l'article 165 del Reglament, per a presentar la proposta de resolució poden intervenir els grups parlamentaris signants d'aquesta iniciativa.

En aquest cas, la proposta de resolució ha estat presentada pels grups parlamentaris de Junts pel Sí, Ciutadans, Socialista, Catalunya Sí que es Pot i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Procedirem, per tant, al torn d'intervenció d'aquestes formacions. I en primer lloc, té la paraula el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Antonio Espinosa Cerrato

Bien; gracias, presidenta. *Senyor conseller*, señoras y señores diputados, buenos días. Quiero trasladar también un especial saludo a los trabajadores de ICL y miembros de los comités de empresa que hoy nos acompañan. Señoras y señores diputados, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos va a dar apoyo a la propuesta de resolución porque para nuestro partido es una prioridad garantizar los puestos de trabajo que el cierre de la mina de Sallent comprometería.

Asimismo, lo vamos a hacer porque para Ciudadanos también es una prioridad poner fin a la constante e inexorable desindustrialización que padece la Cataluña Central en su conjunto y la comarca de El Bages en particular, una desindustrialización que se aceleraría y podría llegar a ser irreversible si se produce el cierre de la mina de Sallent.

La comarca de El Bages no deja de perder peso en la economía catalana como consecuencia de la disminución constante del peso de la industria en nuestra comarca. No nos ha de extrañar –no nos ha de extrañar– que el Bages sufra una tasa de paro superior a la media de Cataluña y un PIB *per capita* un 12 por ciento inferior a la media de Cataluña.

Pues bien, en ese contexto es donde el próximo día 30 de junio finaliza el plazo para que la empresa –la empresa– ICL hubiera dado traslado de forma ordenada a la actividad desde Sallent a Suria. Es evidente que en esas fechas ese traslado no se habrá realizado y, por tanto, por eso estamos aquí, para aprobar con carácter de urgencia una propuesta de resolución sobre la minería de El Bages que evite el cierre de la mina.

Queremos evitar, diputados y diputadas, que más de quinientos trabajadores, entre propios y subcontratistas, pierdan su puesto de trabajo, y que más de dos mil se vean afectados si tenemos en cuenta el impacto sobre puestos de trabajo indirectos e inducidos. Sería un drama, un drama para los trabajadores y sus familias, que naturalmente no podemos permitir y debemos hacer todo lo que esté en nuestras manos para evitarlo.

No tenemos ninguna duda de que mucha es la responsabilidad de la empresa, pero no es el momento de echar las culpas, sino de mirar al futuro, de mirar al futuro y aprovechar el cambio de dirección de la empresa y el compromiso de la misma de resolver los problemas históricos y dar salida a la sal y restaurar los depósitos, ¿eh?, reconduciendo en la montaña y..., disminuyendo en la montaña de El Cogulló.

El cierre de la mina de Sallent, además de los costes sociales ya comentados, disminuiría la producción y aumentaría el peso de los costes fijos, además que supondría perder determinados mercados mundiales que sería complicado volverlos a recuperar. El cierre desordenado de la mina de Sallent, además de todo eso, en el fondo pondría en cuestión, pondría en riesgo un proyecto industrial que, de cumplirse, de llevarse a término, sería uno de los más importantes del sur de Europa.

En definitiva, Ciudadanos apoyará esta propuesta porque tiene como objetivo fundamental la continuidad de la actividad de la cuenca minera en el Bages y el mantenimiento de los puestos de trabajo que de ella dependen, y todo ello –y esto también es muy importante– cumpliendo la normativa medioambiental vigente. También tiene nuestro apoyo porque se requerirá y fiscalizará a la empresa ICL para que realice todas aquellas situaciones necesarias para garantizar la preservación y restauración del medio, asegurando la continuidad y la expansión de la actividad minera de El Bages.

Acabaré mi intervención de forma positiva y esperanzadora: si todos cumplimos y hacemos cumplir lo que en esta propuesta se va a aprobar, no solo mantendremos los puestos de trabajo en riesgo, sino que para el 2021 se conseguirá que la minería de El Bages sea una minería moderna, sostenible, de residuo cero y ejemplo de economía circular. Evitaremos el pan para hoy y el hambre para mañana. En una parte muy importante está en nuestras manos preservar todo esto. Vamos a conseguirlo.

Muchas gracias, señora presidenta, *conseller* y diputados, y trabajadores de ICL.

La presidenta

Gràcies, senyor Espinosa. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats... El Grup Parlamentari Socialista ha defensat i defensa que hem de ser capaços de fer compatible l'activitat industrial i el compliment de la normativa ambiental. Treballar a favor de l'economia verda i de l'economia circular seran els nous paradigmes de l'activitat econòmica, jo crec que a Catalunya i arreu del món.

Jo he utilitzat volgutament el concepte d'«economia circular», perquè en el cas que ens ocupa estem parlant justament de convertir el que ara és un residu en un nou actiu productiu. És el camí per anar reduint fins a la seva eliminació els actuals runams salins que ens provoquen al territori, i al llarg no només del Bages i el Berguedà, sinó al llarg del Llobregat, alguns problemes ambientals.

Som conscients, per tant, que estem davant d'un problema també en forma de compliment d'una sentència judicial. Sabem també que el projecte industrial presentat per Iberpotash, que garantia la continuïtat de l'activitat minera del Bages i també la restauració del medi, ha tingut incidents en la seva fase d'execució que han retardat el desenvolupament de les obres. Creiem, i això ho hem manifestat en els darrers mesos, que cal garantir els llocs de treball, els llocs de treball directes, també els llocs de treball indirectes.

El meu grup parlamentari, i per això donarem suport a aquesta proposta de resolució, és partidari, ho repeteixo, d'adoptar aquelles mesures que permetin l'abocament temporal, i transitori i limitat del material salí en el dipòsit del Cogulló dins dels límits actuals. No som partidaris, però, de modificar els calendaris de restauració dels runams que estaven acordats en tot el pla industrial que s'havia presentat, ni de retardar la posada en marxa de les plantes de transformació del residu en un actiu. Dit d'una al-

tra manera: estariem d'acord en aquesta transitorietat sense afectar el resultat final, el calendari final, que és el que crec que es recull de manera clara en aquesta proposta de resolució que avui es presenta en el Ple del Parlament.

També ho hem de dir: sabent que teníem aquest problema el Govern s'ha posat excessivament de perfil al llarg d'aquestes setmanes. Conseller, jo li vaig demanar si tenia un pla be, em va dir que no. Bé, estem on estem. Jo crec que no només és necessària una declaració d'aquesta cambra, sinó que l'empresa s'hi posi, i crec que ho està fent, i el Govern s'hi posi, com crec que al final també ho està fent. Perquè tenim un problema que pot afectar l'economia del Bages i del Berguedà, i, de retruc, milers de famílies que viuen en aquest territori. Per tant, opinem que des del minut zero el Govern havia d'haver estat més diligent; l'empresa també, eh?

Amb aquesta proposta nosaltres som de l'opinió que estem posant dos deures al Govern: per un costat, fer possible la continuïtat de l'activitat industrial de la mineria; la reconversió, també, a Sallent i a Cardona, i, finalment, garantir la preservació del medi natural activant els projectes de restauració.

Gràcies, diputades i diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. A continuació té la paraula la senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, diputats, diputades. I saludar especialment la representació dels treballadors, els representants sindicals i també especialment companys del territori: l'Albert Marañón, conseller comarcal i regidor de Sant Joan de Vilatorrada, i el Jorge Aguilera, regidor de Balsareny, perquè tot això no seria possible sense la complicitat i el treball conjunt que fem des d'aquí el grup parlamentari amb el territori.

Bé, estem davant d'un greu problema de país, no l'únic –jo, clar, com que vinc, també, de les Terres de l'Ebre, sempre que penso en el Bages també penso en Ercros, no?–, que és un problema ambiental, un problema laboral, econòmic, i que d'alguna manera ha estat fruit de totes unes males pràctiques d'aquest capitalisme depredador sobre el territori, que sempre ha sigut un capitalisme que ha privatitzat els beneficis, ha socialitzat les pèrdues i sempre ens ha deixat passius ambientals, també és veritat, en un entorn, en un context en què, doncs, fa uns anys les qüestions ambientals no estaven com ara.

Bé, una empresa que no ha complert els seus compromisos –una empresa que no ha complert els seus compromisos– i una empresa que ara, d'alguna manera, quan s'ha vist pressionada..., que tenia un pla, el Pla Phoenix, que és veritat que està fent una inversió molt important en el territori, però que també ens podia haver avisat abans –ens podia haver avisat abans–, al Govern, podia haver avisat abans que no arribava –que no arribava– als terminis. Cert, que entremig hi ha hagut un canvi de direcció, sembla que hi ha una voluntat per ser més transparents, però ells podien haver avisat abans que la construcció de la famosa rampa d'aquest..., hi havien uns problemes tècnics que impedi- en arribar a temps als acords. Per tant, una empresa que no ha complert i d'alguna manera un govern que també, en molts anys, i en aquests últims anys, tampoc no ha estat suficientment proactiu o suficientment exigent amb aquesta empresa.

I ara ens trobem que hem de resoldre aquest problema, perquè el dia 30 de juny, doncs, tenim aquí l'espasa de Dàmocles i, per tant, hem d'arribar... La solució perfecta no existeix; bé, aquí, clar, sempre ens agradaria a tots que fos perfecta: que no es quedés el passiu ambiental, mantenir tots els llocs de treball, que desaparegués la muntanya. Però, clar, el que és perfecte és enemic del que és bo, i, per tant, entre tots, responsablement –almenys tots els que aspirem algun dia a tornar a governar–, hi hem de trobar una solució. I jo penso que la línia que proposa avui la proposta de resolució és una bona solució transitòria amb el benentès que també posa deures.

Posa deures a l'empresa, però també posa deures al Govern, en aquest cas vostès o el Govern que hi pugui haver, perquè sigui més exigent amb el compliment d'aquestes mesures ambientals, perquè aprofiti per... Atès que tenim, conseller Rull, pendent d'aprovació definitiva el pla director urbanístic, doncs, que en aquest pla director urbanístic si-

guem més exigents amb les mesures de restauració, per exemple, o, ja que tenim també pendent el tema del collector, el tram que va del Bages fins a Abrera, perquè l'altre tram ja està, doncs, que també això ho accelerem perquè això també és una de les qüestions que pot minimitzar...

Per tant, estem davant d'un conflicte, diguéssim, que hi hem de trobar la solució per mantenir els llocs de treball, perquè són els llocs de treball i és la vida d'aquesta comarca. I jo crec que la resolució va més enllà perquè hi hem incorporat punts que jo penso que són interessants, per exemple, en el sentit de la governança, la transparència i la corresponsabilitat de tots els agents; per exemple, el punt de recuperar el fòrum de la mineria, on estigui tothom representat, o el tema de la comissió de seguiment amb l'ajuntament per poder anar veient aquest compliment del pla i del cronograma.

És per tot això que nosaltres hi donarem suport, perquè, a més, totes les esmenes que el Grup de Catalunya Sí que es Pot hem presentat s'hi han incorporat. Nosaltres hi donarem suport, i estarem amatents a que tot això es compleixi perquè es pugui fer possible, com deia el company Jordi, no?, la continuïtat de l'activitat minera, dels llocs de treball amb els requeriments ambientals, que, a més, ens hem d'anar mentalitzant que cada vegada seran més.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, per a fixar la seva posició, i també hauria de defensar l'esmena presentada pel seu grup parlamentari.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellers*, señoras y señores diputados... En primer lugar, también dar la bienvenida al Parlamento a los trabajadores de la minería de El Bages que hoy nos acompañan.

Bien, la mayor parte de la actividad económica de la comarca de El Bages está ligada a la explotación de las sales de potasio que se encuentran en subsuelo, y es un producto estratégico por su escasez y sus aplicaciones. Las betas minerales del subsuelo de El Bages están formadas por una mezcla de cloruro potásico y cloruro sódico, en una proporción de uno a tres o cuatro, por lo que, para obtener este compuesto estratégico, se generan necesariamente importantes cantidades de cloruro sódico, que, mezclado con otros residuos, históricamente se han ido depositando en unos vertederos exteriores que han llegado a ser ya característicos en el paisaje de Suria, Sallent, Balsareny y Cardona; vertederos que presentan importantes riesgos medioambientales: salinización de acuíferos, generación de subproductos contaminantes, fugas en el salmueroducto, por ejemplo.

Y es obligación de la Administración prevenir, evitar, minimizar y corregir estos riesgos, pero también es obligación de la Administración garantizar un futuro sostenible para estas explotaciones mineras, porque una economía verde que no genere, que no mantenga los puestos de trabajo asociados no será sostenible en términos sociales ni económicos, no servirá al bien común. Poner en riesgo la actividad minera del Bages es poner en riesgo mil setecientos puestos de trabajo fijos y cuatro mil indirectos, es poner en riesgo la principal actividad económica y dinamizadora de esta comarca. Alcanzar el equilibrio entre estos dos ejes es el reto que como sociedad enfrentamos, y es el reto que los poderes públicos deben resolver en nuestro nombre.

Y hay que decir que la actuación de los poderes públicos –la Generalitat y los ayuntamientos de esta zona– no ha estado a la altura. Tradicionalmente, estos ayuntamientos han sido laxos y permisivos con la aplicación de las directrices de la Generalitat, lo que ha provocado alarma social por los riesgos medioambientales de los residuos, y, al final, la movilización de plataformas ciudadanas y ecologistas ya en general contra la actividad minera de El Bages.

El reto, la audacia de los poderes públicos, la que nos deben, es hacer compatible la explotación minera, que es indispensable para mantener los puestos de trabajo y la economía de El Bages, con la protección del medio ambiente. Y es ahora, por sentencia judicial, cuando la Administración se ve obligada a corregir años de acumulación de

toneladas de residuos, porque durante años ha permanecido ajena, hasta la insostenibilidad.

Nosotros, desde el Partido Popular de Cataluña, hace años, en noviembre del 2013, ya presentamos una propuesta de resolución para hacer más sostenible la actividad minera, para que la Generalitat agilizar los trámites –se acordarán– del Plan Phoenix de aprovechamiento de residuos salinos en distintos subproductos. La empresa garantizaba la inversión, pero la Administración ha dejado pasar los trámites judiciales sin buscar una solución acordada y efectiva al problema medioambiental. También proponíamos en aquella propuesta que la Administración fomentara otros proyectos alternativos de reducción del volumen y peligrosidad de los residuos, que los hay, con más ocupación en actividades de mayor valor añadido.

Y nuestra propuesta se aprobó. Aquí está: en junio de 2014, Resolución 708/X, un mandato democrático del Parlamento de Cataluña que ni la Generalitat ni los ayuntamientos atendieron con demasiado interés; de hecho, no hicieron ni caso.

Hoy volvemos a tratar en sede parlamentaria este tema mediante una iniciativa conjunta en apoyo al manifiesto que varias entidades locales promovieron, que nuestro partido en el territorio apoyó el 13 de mayo y que lo que pretende es desencallar y agilizar la resolución satisfactoria a la situación de El Bages.

Y todo tiene su origen en el POUM de Sallent, que se aprobó en el 10, sin valentía ni audacia porque los problemas ni se afrontan ni se resuelven en diferido; POUM que impugnó la Asociación de Vecinos de Sant Antoni de Rampinya, con sentencia judicial favorable en el 13, contra la que el ayuntamiento no recurrió. Finalmente, en ejecución de la sentencia, la Comisión de Urbanismo de la Cataluña Central, en octubre del 14, aprobó un acuerdo anulando la posibilidad de ampliar los vertederos, limitando su altura y estableciendo un plazo para trasladar la actividad y los puestos de trabajo; plazo que no pedía el tribunal, pero que alcaldes como el de Suria quisieron comprometer, y plazo que la realidad ha demostrado insuficiente para trasladar la actividad minera a Suria con todas las garantías.

Queremos una actividad minera sostenible, que aproveche y gestione adecuadamente todos los productos y subproductos generados, restaurando las históricas montañas de residuos. Y esto es un proyecto que necesita tiempo e inversión. La empresa lleva invertidos 390 millones. Por problemas técnicos –ya saben, el túnel de Suria; por cierto, licitado con un exceso de coste que habrá que mirar– no se puede asegurar hasta 2019 que la producción sea estable en Suria con todos los puestos de trabajo asegurados.

Creemos que hay que ser realistas, rigurosos, y la prioridad es mantener la ocupación que depende de la actividad minera de manera sostenible y respetuosa con el medio ambiente. En eso estamos desde el Partido Popular de Cataluña y eso pedimos con determinación, realismo y audacia a la Generalitat y a los ayuntamientos de El Bages, territorio, que no país.

Muchas gracias, presidenta, *consellers*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació parlaran la senyora Adriana Delgado i el senyor David Bonvehí, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí; es repartiran el temps: dos minuts i mig cadascú.

Adriana Delgado i Herreros

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, diputats, diputades. Una salutació a tots els agents polítics, socials i econòmics de la Catalunya central que avui ens acompanyen. Bé, breument, perquè ens hem de repartir el temps amb el David, aquesta resolució ha de servir per mostrar suport a l'activitat minera a la Catalunya central, pel que suposa de sector estratègic, de desenvolupament econòmic i evidentment d'ocupació. Però també ha de servir per exigir, perquè ha faltat molta exigència al llarg de la història d'aquesta activitat; a l'empresa sobretot, però també a les administracions, perquè compleixin i facin complir la normativa i es facin els plans de restauració. I també per garantir el control i el seguiment per part de totes les parts afectades dels acords que prenguem avui per ajudar a sortir d'aquest atzucac.

L'empresa hauria d'haver trobat una sortida a aquesta situació límit en què ens trobem i no ha estat així. I hi ha hagut propostes sobre la taula i hi ha hagut diàleg amb

aquest Govern, jo diria que el més compromès amb aquest tema –això s’ha de dir, perquè eren responsabilitat d’una i altra. Ara és necessari un esforç per superar desconfiances d’un historial llarg d’incompliments i de manca d’exigències, ho repeteixo. Hi ha en joc el treball de milers de persones –ja se n’ha parlat–, però no estem parlant només d’un conflicte laboral: parlem, com deia al principi, de recuperació del patrimoni natural, de desenvolupament al Bages i a altres comarques de la Catalunya central, de sostenibilitat, de valor econòmic i social.

Així que aquesta és una oportunitat per trobar alternatives a una qüestió que ens situa més enllà del 30 de juny i de la limitació d’abocaments al Cogulló, que no només afecta Sallent, també afecta Balsareny, també afecta Súria i també afecta Cardona i part de la seva activitat minera. Per tant, sí, ho repeteixo, tot el suport a l’activitat minera i d’una manera integral. Estem al costat de l’ocupació, de la indústria, del respecte al medi ambient, però exigint responsabilitats i compliment dels acords. Sí, el territori vol riquesa, és evident: vol riquesa empresarial, riquesa industrial; però vol que reverteixi, que aquesta riquesa reverteixi en el territori.

Si hi ha una decisió que permet que es continuï abocant al Cogulló durant un temps, de forma limitada, tal com marca aquesta proposta de resolució, la resta d’acords que acull s’han de prendre perquè beneficiïn tothom, ho repeteixo: empreses, treballadors i territori, a partir de transparència, rigor i diàleg pel bé de totes les comarques afectades i pel bé del país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Delgado. A continuació parlarà el diputat David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Bon dia, diputats, diputades. Conseller Rull, conseller Baiget, consellera Bassa, gràcies per estar aquí al debat. Voldria començar fent-me meves les paraules també de l’Adriana Delgado, que m’ha precedit com a companya de Junts pel Sí, que nosaltres també donem suport, doncs, a aquesta proposta de resolució; una proposta de resolució que nosaltres la veiem com una proposta de país.

I és per aquest sentit que crec, i ens toca, que és necessari donar les gràcies a tots els agents que hi han participat. Voldria començar per l’empresa, que avui no ens acompanya aquí però que hi ha col·laborat; hi han col·laborat els treballadors, els seus representants que avui ens acompanyen i als quals els agraïm molt la seva feina. També, doncs, a l’entitat ProMineria, que avui ens acompanya en aquest Ple, que són totes aquelles empreses auxiliars que d’alguna manera també treballen en el sector de la mineria a les nostres comarques. I també en especial a la feina que han fet el Govern de la Generalitat i els ajuntaments afectats; el Govern de la Generalitat, que, a través dels seus departaments, dels seus diferents departaments, s’ha posat a treballar sempre al costat de trobar solucions per a la continuïtat de la mineria.

També és un dia per nosaltres important, que aquest Parlament, doncs, es faci seu un problema que nosaltres des de la Catalunya central l’hem patit. I, per tant, estem molt contents que avui el Parlament aposti pel futur i pel futur de les nostres comarques: futur dels llocs de treball, dels treballadors; futur en les inversions que ha de fer l’empresa tant a Súria, Sallent, com als altres municipis; futur perquè es respecti la legislació mediambiental i es respectin les sentències judicials, en aquest sentit esperem que en el marc del procediment judicial en curs es trobin les solucions adients per fer aquest abocament temporal; futur perquè el nostre medi ambient..., i perquè es restauri aquest medi ambient; futur per a la indústria minera i totes les indústries auxiliars, i sobretot una mirada de futur al reequilibri territorial i a la cohesió territorial.

El Bages i la Catalunya central necessiten la indústria minera i avui el Parlament ens ho reconeix. Estic segur que tant l’empresa, com els treballadors, com els agents econòmics, com la societat civil es fan responsables d’aquest mandat que ens fa avui el Parlament.

I, per acabar, també em sembla que em pertoca reconèixer la tasca que s’ha fet especialment des de l’Ajuntament de Súria, que avui aquí ens n’acompanya gent, i també en especial l’Ajuntament de Sallent i el seu alcalde, David Saldoni, doncs, que en aquests

últims dies està intentant trobar la millor de les solucions per a la continuïtat de l'activitat minera.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Bonvehí. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, molt bon dia. Dues prèvies en primer lloc. La primera és constatar l'excepcionalitat de passar una proposta de resolució com aquesta pel plenari. De fet, suposem que hi ha raons molt poderoses pel fet que sigui el Ple qui conegui el contingut del que s'aprovarà avui i no ho siguin les comissions pertinents. Suposo que obrim un precedent, que hi haurà altres empreses, potser, que tampoc vulguin complir sentències judicials o altres conflictes laborals, que també voldran que sigui, doncs, tot el plenari el que escolti les seves raons, i raons suposo que en tindran i que ho haurem d'acceptar.

L'altra seria que, evidentment, cinc minuts no..., jo no en tinc prou: jo vaig demanar a la Mesa si em podien donar una hora per poder-me explicar bé i em van dir que no, que no corresponia, lògicament. Amb els treballadors hem tingut l'ocasió de parlar una estoneta més i, per tant, doncs, els hem pogut fer extensiu quin és el nostre posicionament, però ara, forçosament, ho hem de fer de forma molt sintetitzada, gairebé llançant càpsules, i ens sap greu, perquè la mineria al Bages són moltíssimes coses.

La mineria al Bages, i ho comentàvem amb els treballadors, són llocs de treball, són condicions de treball, són ferits, són morts, són aquífers, són rius, són barris, són vagues, són càrregues policials, són famílies, són les ribes del riu i de com queden salinitzades, és el moviment veïnal, és també la gent de Prou Sal, són les empreses, els seus beneficis, aquell programa d'ICL «Apadrina un soldat d'Israel». La mineria al Bages és moltíssim, i ja sé que evidentment en cinc minuts no ho podem abordar tot, i ja sé també que la proposta de resolució versa sobre una qüestió molt concreta. Però nosaltres hauríem preferit explicar-nos amb la complexitat que creiem que el tema té i que qui el coneix de prop, perquè li ha tocat gestionar-lo, o qui hi treballa en el dia a dia ho sap perfectament.

Aquests cinc minuts, per tant, no són suficients, hi insisteixo, però s'han dit algunes coses que no són exactes. Nosaltres estem dirimint sobre una sentència judicial, una sentència judicial ferma, que marca un termini –s'ha dit: el 30 de juny– per deixar de fer abocaments al runam del Cogulló. I em podeu dir: «Clar, és que el termini s'acosta i, per tant, tenim pressa.» Però que ho descobriu avui, què passa a la comarca del Bages? És que sou coneixedors avui d'una sentència que es va dictar fa quasi quatre anys? És que és avui i ara que descobrim que hi ha una sèrie de litigis judicials –no és l'únic, en tenim la llista– d'una denúncia que s'interposa l'any 2008 contra el conseller d'Iniciativa per Catalunya i les autoritzacions que va fer en aquell moment?

Clar, com que nosaltres ja sabem què passa, i, de fet, els treballadors ens ho van venir a explicar en una reunió el passat 22 de febrer –no tots els grups parlamentaris hi van assistir, per cert–, ja en aquell moment vam manifestar la voluntat de reunir-nos amb l'empresa. No vam trobar resposta de l'empresa. Finalment, ens van enviar una carta i ens van dir que ja trobarien el moment adequat, i el moment adequat no ha arribat.

En tot cas, el problema, hi insisteixo, ve de lluny. I vagi per davant també el reconeixement a l'oblidatíssim moviment veïnal que, malgrat les pressions i les amenaces, ha entès que el territori es defensa defensant-lo, amb fets, i no només amb bones paraules.

La present iniciativa, també s'ha dit, es presenta per part de ProMineria, per aquestes empreses, doncs, que també treballen per a Iberpotash, i hem anat ràpid, en la seva gestació i en el debat i votació. I nosaltres hem decidit no fer-hi esmenes, i hem explicat també davant dels treballadors per què no ho fèiem. Perquè aquesta proposta tira endavant, i tira endavant amb una amplíssima majoria parlamentària; de fet, tira endavant amb el suport de tots els grups excepte el de la CUP. I, per tant, la qüestió no era entrar a esmenar, perquè, finalment, la funció que té aquesta proposta de resolució és contribuir a acompanyar el Govern en el pacte que es derivarà d'aquest incident d'execució

que ha presentat l'empresa. És simbòlic, si voleu, és un simbolisme polític, el que fem avui.

I per nosaltres això no és suficient. Nosaltres el que demanem i que creiem que és més important és que s'acabi el xantatge sobre els llocs de treball, que s'acabi de jugar amb les famílies que mengen gràcies al treball de la mina, perquè és indecent, és irresponsable i és inhumà. Que siguin els treballadors que s'hagin de moure perquè l'empresa pugui continuar sent viable? Però si és viable, però si té 429 milions de beneficis. Però si ara demostra que pot deixar d'abocar, en una part com a mínim, i seguirà sent viable, per què no li exigim que deixi d'abocar de forma definitiva i que deixi de tenir tants beneficis? Algú ho ha de fer, això (*aplaudiments*), i, per tant, ens toca fer-ho a nosaltres. Que s'acabi, per tant, el xantatge sobre els treballadors.

Fer política i fer política de forma responsable no és caure en els xantatges, és denunciar que jugui amb llocs de treball en una comarca que, com s'ha dit, hi tenim un índex d'atur per sobre de la mitjana, i és també preservar el territori. I això es fa amb fets. Us vull veure, a tots els que avui esteu tan preocupats per la mineria del Bages, si cal, cada setmana reunint-nos en aquesta comissió de seguiment. Això no és responsabilitat única del Govern, és també responsabilitat de l'Estat, és responsabilitat dels ajuntaments, és responsabilitat dels veïns i és responsabilitat de totes. No les deixem soles.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. A continuació, d'acord amb l'article 165.2 del Reglament, els grups parlamentaris proposants disposen d'un únic torn de dos minuts per a indicar el text que posen a votació i les esmenes que accepten.

Senyor Bonvehí, per què em demana la paraula? (*Pausa.*) Endavant.

David Bonvehí i Torras

Sí, presidenta, per posicionar-nos. Acceptaríem l'esmena tècnica, entenc, firmada per tots els grups proposants. I almenys el Grup de Junts pel Sí no acceptaríem l'esmena del Partit Popular que intenta substituir la paraula «país» per «territori».

La presidenta

En tot cas, doncs, si l'esmena no és acceptada per tots els grups, em sembla que no es pot acceptar. Per tant, posem a votació el text sense aquesta esmena del Grup Parlamentari Popular. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta, y contradicciones.

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

Yo creo que todos los grupos que hemos presentado y apoyamos la propuesta nos hemos tenido que sentir aludidos por las palabras de la diputada de la CUP, ¿no?, como echándonos en cara que estamos apoyando a los trabajadores pero que luego no estamos en las reuniones de seguimiento, y que ella nos querrá ver.

Bueno, pues, decirle a la diputada de la CUP que, si son *fets*, lo que necesitan los trabajadores, un *fet* muy importante es votar hoy a favor de una propuesta de resolución que lo deja bien claro: no es a favor del Gobierno, sino a favor de sus puestos de trabajo y de la actividad minera de El Bages. Primera cosa.

Y segunda cosa: llama la atención que el único grupo que no está hoy apoyando a los trabajadores, apoyando esta propuesta de resolución lleve la camiseta que llevan los trabajadores. O sea que, efectivamente, señora Gabriel, *fets*, ¿eh?, y no *paraules*, no imagen. Menos política de la proclama fácil, ¿eh?, y del insulto a los demás, y más política de hechos sensatos y razonables a favor de la gente. (*Aplaudiments.*)

Gracias, presidenta.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passem a votar la proposta de resolució.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre la mineria del Bages ha estat aprovada per 124 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments perllongats.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el llibre i els creadors

302-00154/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el llibre i els creadors, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula la senyora Gemma Lienas.

(Remor de veus.)

I ja saben que, com sempre, els demano, si us plau, que surtin de pressa i en silenci perquè hem de continuar amb la sessió.

(Pausa llarga.)

Senyora Lienas, quan vulgui.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, escriptores i escriptors que ens acompanyeu, bon dia. No sé si algú de vostès va llegir un article que va aparèixer diumenge passat al diari *El País* a propòsit de la mort de Juan Goytisolo. Començava amb aquestes paraules: «Fa tres anys Juan Goytisolo gairebé no tenia mitjans de subsistència, no podia pagar els estudis dels seus afillats, que eren la seva principal raó de viure. Li fallaven les forces per emprendre una obra d'envergadura.» Aquest inici ja deixa patent la precarietat en què vivia aquest escriptor, autor de més de cinquanta obres d'envergadura intel·lectual, però el final de la crònica encara resultava més revelador de la seva pobresa.

Alguna cosa passa quan tota la cadena del llibre –editors, distribuïdors, bibliotecaris i prescriptors– pot viure del llibre, però la baula més dèbil, autors i autores, no pot. Menció a part mereixen les llibreries, que també es troben en una situació de molta incertesa.

Per això la nostra moció no parla només de fomentar el gust per la lectura. La nostra moció fa referència, sobretot, al llibre, que no volem que desaparegui, i als creadors i creadores, que volem que puguin escriure i tenir una vida digna.

Una de les nostres primeres demandes és el desenvolupament d'unes jornades al voltant del llibre on participin tots els sectors. Volem que hi siguin també creadors i creadores –sovint no hi són–, que es pugui sentir la seva veu. D'aquestes jornades n'esperem unes mesures que resolguin o, com a mínim, palliïn l'estat d'extenuació en què es troben.

Ens caldria també un projecte de llei del llibre. Pensem que tenim un llibre blanc de les indústries culturals de Catalunya que és del 2002, i des de Madrid tenim la Ley 10/2007, de la lectura, del libro y de las bibliotecas. O sigui, dos documents antics que caldria actualitzar i, sobretot, on s'hauria de contemplar no només la indústria cultural i les biblioteques, sinó també els creadors, creadores i llibreries.

Una part de la nostra moció està focalitzada en el llibre infantil i juvenil, perquè justament és amb aquesta mena de llibres amb què s'inicia l'hàbit lector. Si nens i nenes no visiten llibreries, si mai no compren llibres, de grans no seran consumidors de llibres, i amb molta probabilitat tampoc no seran lectors voràços.

Durant el temps en què vaig estar preparant aquesta intervenció, vaig parlar amb molts llibreters i prescriptors de llibres, i tots coincidien a dir que els bons lectors, els grans lectors colleccionen llibres, és a dir, tenen biblioteca personal. Per això creiem que cal implicar-hi les famílies, tal com es fa en d'altres països europeus, perquè siguin conscients que tenir llibres a casa i llegir amb les criatures és la millor activitat per incrementar la competència lectora i encomanar el plaer per la lectura.

Per això considerem que s'hi hauria d'involucrar també Ensenyament. El departament hauria d'escoltar les reivindicacions del Collectiu Pere Quart, que reclama més presència de la literatura a batxillerat, la mateixa que tenia fa uns anys, i que commina el professorat dels diversos nivells a exercir amb coratge la seva funció cultural. Els vull recordar que els plans d'estudi sense història, sense literatura i sense filosofia van precedir el món que descriu Ray Bradbury a *Fahrenheit 451*.

En aquesta moció ens fem ressò de les persones, moltes d'elles bibliotecàries, que desaproven que tots els alumnes d'un curs llegeixin el mateix llibre, que rebutgen la compra de vint-i-cinc llibres, tots iguals, per cada aula, i que detesten l'estès mètode de fer examen sobre cada llibre literari que es llegeix. Necessitem que a l'escola es deslliuri el llibre literari del material escolar, que promogui la lectura com una font de plaer, que fomenti l'ús de les biblioteques i també la creació de la biblioteca personal de cada alumne, i necessitem un professorat amb hàbits lectors consolidats.

La nostra moció no només contempla el llibre infantil i juvenil, sinó també els d'adults, naturalment: novel·les, poesia, teatre, assaig. Per això, entre d'altres qüestions, demanem ajudes a la creació, respecte a la propietat intel·lectual i presència del llibre als mitjans de comunicació.

Per acabar, els voldria explicar per què serveix llegir. El cervell, el nostre òrgan més important, conté un tipus especial de neurones que s'activen quan veiem que algú fa alguna cosa. Per exemple, veiem que una persona es talla i sentim gairebé el tall en el nostre propi dit. Aquestes neurones s'anomenen «neurones mirall» i són les que ens permeten tenir empatia, posar-nos a la pell de l'altre. Aquestes neurones també s'activen quan imaginem que algú es talla el dit i, el que és millor, també s'activen quan llegim que algú es talla amb un ganivet.

Llegir vol dir entendre les situacions davant de les quals potser no ens hem trobat mai, i potser no ens hi trobarem mai, i aprendre a entendre les conductes dels personatges. Llegir és viure moltes més vides que la vida pròpia, i mentre tenim els personatges al cap som una mica ells: jo soc la Gemma Lienas, però també soc Anna Karènia, Madame Bovary, la Maga, la senyora Dalloway, la Colometa. Per tot això serveix llegir.

Es pot viure sense llegir? I és clar que sí, molta gent ho fa. També es pot viure sense haver conegut l'amor o el sexe, però que trist morir-se sense haver descobert aquests plaers –tots tres, vull dir.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Gràcies, presidenta. Bon dia a toti. Auem era sensacion qu'ath long d'aguesta mocion se ve era bibliotèca coma un rival, enlòc de çò qu'ei, qu'ei eth centre essenciau de promocion dera lectura. E açò a molt a veir damb eth mon dera creacion. E pensam que i a un desconeixement molt gran deth mon dera bibliotèca publica per part deth grop parlamentari qu'a presentat aguesta mocion.

Entenem qu'eth globau deth document ei destinat a compensar as creadors, as autors des libres, mès i insistim: es bibliotèques ei ua part importanta d'aguest mon. De hèt, un libre implique molti actors; ei un sector molt complèxe e entenem que s'a d'auer ua vision integrau, globau, sistèmica dera problematica. Es creadors, òc, mès es centres publics, es instituts, es centres educatius, es bibliotèques, es editors, es familhes, aqueri que legen molt, aqueri que legen pòc, es familhes que non pòden pagar un loguèr, es familhes qu'an molti sòs. Un libre implique a molta gent e trobam qu'ei un shinhau reduccionista centrar-se sonque en mon dera creacion.

A mès a mès, pensam tanben qu'era mocion pèque d'un mercantilisme en compdes de favorir er us des servicis comunitaris, que ja ne dispòse era nòsta societat, e tanben refòrce eth papèr d'entitats gestores de drets d'autor, coma Cedro, que rebrembam que son entitats privades damb ua posicion monopolistica que s'autoatribuïssen eth papèr de mediadores entre es autors e es creadors. Mos semblarie molt mès interessant daurir eth

debat sus eth copyright, eth copyleft o er accés liure as òbres. E açò se pòt hèr de moltes manères. Podem parlar des condicions laboraus des creadors, e non sonque parlar dera privacitat des sues òbres. Son dues estratègies diferèntes, e a nosati mos sembla molt mès interessant parlar des condicions laboraus que non restringir era privacitat dera creacion.

Ei ua mocion plea d'interrogants dempús deth punt de vista dera politica culturau de classa e anticapitalista. I a aspèctes que estan pòc desenvolopadi e que non an tèrmes. E açò ei *postureo*. I a mesures qu'anullen ua des vies qu'es famílies an impulsat entà «abaratar» eth còst des libres enes escòles. E non mos sembla que i age ua vision sociiau deth problèma. I a mesures qu'incorpòren ua acceptacion acritica, coma didia abans, dera legislacion de propietat intellectuau. E i a mesures qu'ignòren problèmas socio-economics estructuraus. S'ua família non pòt pagar un loguèr, se non pòt dar, garantir tres còps ath dia eth minjar des sòns hilhs e des sues hilhes, quin sentit a pensar en que pòt crompar libres?

Hèm era critica dempús deth punt de vista de que cau anar mès enlà de hèr campanhes e de corsí de formacion, e pensar en quina ei era arraitz, era causa principau de qu'ua família pogue o non pogue auer ua biblioteca personau.

I a mesures qu'an un aire neoliberal e corporativista. I a mesures que fomenten es subvencions individualizadas, parciaus e subjectives. Tanpòc mos sembla corrècte e. pensam que non cau ua direccion generau deth libre, ja auem eth projècte d'ua direccion generau de biblioteques, non cau un projècte de lei deth libre.

Què vò díder «regular era venta des libres de segona man»? Non èm a favor deth reciclatge? E volem cargar-mos es programes de reutilizacion des libres enes escòles de nauta complexitat? Non ac acabam d'entèner.

E, en tot cas, ua des melhores mesures tàs creadors ei crear ua bona abitud de lectura, e tad açò calerie un bon plan de lectura. E eth plan qu'a presentat eth Govèrn, eth plan 2020, mos sembla qu'ei ua oportunitat perduda; ei mès basat enes interèssi economics, non?, que non orientat a qu'es famílies, es enfants, es mainatges agarren aguesta abitud de lectura, e, a mès a mès, a un alarman desconeishement dera realitat de çò qu'ei eth mon des biblioteques. E tà un conselhèr de Cultura qu'impulsa un plan de lectura, que non coneishe eth mon des biblioteques me sembla inausit.

An creat una campanha qu'ei ofensiva e qu'ei plea d'estereotips, a on pensatz qu'ua bibliotecària ei encara ua senhora vielha, damb un «monho», enfadada. Era profession non ei contenta damb eth conselhèr, le critique e pense qu'a un totau desconeishement deth sòn mon.

En definitiva, ja tà acabar: er accés ara lectura ei tanben ua airina utila d'aliberament nacionau. Er aliberament en cap cas a de basar-se enes interèssi economics sonque.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. A continuació té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputats, diputades, escriptors i escriptores que avui ens acompanyen.

«Ja a l'aparador de la llibreria has reconegut la coberta amb el títol que buscaves. Seguint aquest senyal visual t'has introduït en l'establiment a través de l'atapeïda barrera de Llibres Que No Has Llegit, que et miraven emmurriats des de les posts i els prestatges provant d'intimidar-te. Esquivant aquests assalts arribes sota les torres de la fortalesa, on fan resistència els Llibres Que Des De Fa Temps Tens Programat De Llegir, els Llibres Que Des De Feia Anys Buscaves Sense Trobar-Los, els Llibres Que Podries Apartar Per Llegir-Los Potser Aquest Estiu, els Llibres Que T'inspiren Una Curiositat Sobtada, Frenètica I No Clarament Justificable.»

D'aquesta manera comença *Si una nit d'hivern un viatger*, una novel·la d'Italo Calvino que tracta precisament sobre el gaudi de la lectura. Per poder gaudir de la lectura necessitem bons llibres, i per tenir bons llibres necessitem creadors, i d'això tracta aquesta noció: de llibres i dels seus creadors.

I, vet aquí la sorpresa: aquesta moció la presenta Catalunya Sí que es Pot, que està formada per Podem i Iniciativa per Catalunya Verds, i proposa mesures per afavorir la protecció als drets a la propietat intel·lectual que aquests mateixos partits hi han votat en contra al Congrés en diferents ocasions.

Aquesta moció proposava –i dic «proposava» perquè afortunadament ho han tret– desaconsellar la socialització de llibres, mentre que al Congrés hi van votar en contra i van justificar aquest vot en contra dient, segons les seves paraules textuais, que ells aposten per una «filosofia “procomú”». Costa molt d'entendre com es pot apostar per una filosofia «procomú» i alhora estar en contra de la socialització de llibres. Costa molt d'entendre com es pot apostar per una filosofia «procomú» i no votar la proposta de Ciutadans de llibres de text gratuïts; per cert, una proposta que hem presentat a tot Espanya i que justament avui s'ha aprovat a l'Assemblea de Madrid, amb la qual cosa a partir d'ara els nens de Madrid tindran llibres de text gratuïts gràcies a Ciutadans, mentre que els alumnes catalans no tindran aquesta sort, però no per l'«Espanya ens roba», sinó perquè els polítics catalans no volen que els nens catalans tinguin llibres de text gratuïts.

D'altra banda, aquesta moció proposa «fomentar com un valor de l'ideari del centre el respecte a la propietat intel·lectual», mentre que al Congrés van votar en contra d'això –i cito textualment– dient: «Una de las maneras para resolver el conflicto –para nosotros la más reaccionaria y la más ineficaz– es llevar la cuestión a los colegios.» És a dir, segons Podemos la proposta que presenta avui Podem, o que hi votarà Podem a favor, és «la més reaccionària i la més ineficaç».

Nosaltres sí que creiem que s'ha de fomentar la cultura del respecte als drets a la propietat intel·lectual, i ho pensem aquí i ho pensem a Madrid també. I per això vam presentar una proposició no de llei sobre aquest tema al Congrés. I què va fer Podemos? Doncs, votar-hi –Podemos, Iniciativa per Catalunya Verds, tots els que formen les confluències– en contra amb arguments com ara –i cito textualment–: «Pensamos que existe otro modelo y, además, la historia nos da la razón para demostrar que existe otro modelo diferente. Tenemos un montón de ejemplos, no conocemos quién diseñó el Templo de las Inscripciones. No tenemos ni idea de quién escribió *Las mil y una noches*. No hizo falta que existiera el *copyright* para que la humanidad tuviera acceso a la Biblia, o al Corán o, incluso, a la mitología griega. Y podríamos citar innumerables ejemplos de intelectuales, de artistas y de científicos, que voluntariamente cedieron sus creaciones para el bien común.»

Així, doncs, mentre Podemos, Iniciativa per Catalunya Verds, Compromís i totes les confluències voten en contra i argumenten en contra del *copyright* al Congrés, Podem proposa aquí anar més enllà... (*Veus de fons.*) Bé, és el partit on vostè està i s'ha presentat sota aquestes sigles –En Comú, està Iniciativa per Catalunya Verds, Podemos–, i tots vostès hi votaran a favor –dic jo que els seus companys hi votaran a favor. Bé, doncs, aquí proposen anar més enllà d'aquest *copyright* i fer pagar als autors cada cop que siguin llegits.

Suposo que Podemos i Podem consideren que la coherència està sobrevalorada, però és que votar i argumentar una cosa a Madrid i proposar aquí, doblant l'aposta, aquesta mateixa proposta és, si més no, curiós.

Nosaltres sí que som coherents i votem el mateix al Parlament i al Congrés, perquè defensem el mateix a tot Espanya. I en general hi votarem a favor, però ens abstindrem en els punts que considerem massa mercantilistes.

I als senyors i a les senyores de Podemos, de Podem, de Comuns, d'Iniciativa per Catalunya Verds, d'Izquierda Unida Alternativa, Equo, Mareas, Compromís i totes les confluències els convido a que parlin. Ja que passen tanta estona al bus, eh?, fent tombs amb el bus cap amunt, cap avall, entre partida i partida de *los marcianitos*, parlin: parlin de les propostes, perquè no es pot presentar una proposta al Parlament de Catalunya que a Madrid han dit que és «ineficaç i reaccionària».

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Sierra. A continuació té la paraula el senyor Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari Socialista.

(*Remor de veus.*)

Silenci.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, i persones que ens acompanyen al Ple... Sovint, quan parlem d'una moció, d'una proposta de resolució llarga utilitzem l'expressió «llençol». En aquest cas, jo crec que la senyora Lienas gairebé hi ha posat tota la bugada.

La moció, efectivament, planteja tot un seguit de temes vinculats al llibre en general i a la professió de l'autor i del creador en particular. Algunes d'aquestes qüestions que es proposen són de fons, de model, estratègiques, i d'altres són més concretes. És a dir, la moció proposa en primer lloc una mirada des de la llarga distància, però també tanca i apropa el focus cap a qüestions molt més precises, gairebé quirúrgiques, molt concretes.

En aquest sentit, hem llegit i estudiat amb atenció la moció. I he de dir que ho hem fet amb una certa complicitat: compartim la preocupació que transmet i la diagnosi que fa la diputada Lienas. Té raó quan diu que amb el foment de la lectura no n'hi ha prou. Molts municipis de Catalunya, i no pas petits, no disposen de cap llibreria; sovint, tampoc de cinema, per cert. I aquest fet objectiu i preocupant crec que ens hauria d'interpel·lar, ens hauria de fer reflexionar i ens hauria d'empènyer a canviar, a modificar o millorar les polítiques entorn del llibre i el creador. Segurament que aquesta moció no ho resol tot, eh? –no ho resol tot–, però estem convençuts de que sí que apunta en alguna direcció que, si es tirés endavant, segurament ajudaria en la direcció adequada.

El pressupost del Departament de Cultura, i ho diem cada vegada que en tenim ocasió, és irrisori, per no utilitzar un adjectiu més pejoratiu; no és de rebut, i menys encara en un país amb llengua pròpia. El fet de poder disposar de més recursos econòmics és una condició necessària, per descomptat, però no és l'única: també cal encertar en la diagnosi, i voluntat i coratge polítics per afrontar models de gestió diferents, models de gestió innovadors. I la moció en planteja uns quants, que es poden discutir, que es pot considerar que són més necessaris que uns altres o uns altres que no hi són que podrien ser primer que els que es proposen, però en tot cas n'hi ha que només requereixen voluntat política, no requereixen diners.

Nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, per no afegir més llençols a la bugada, vàrem pensar que el millor que podíem fer era presentar dues esmenes sobre dues de les qüestions que per nosaltres són bàsiques, fonamentals i són estratègiques. Per una banda, estudiar la possibilitat de disposar d'una llei del llibre ens sembla bé, però creiem que també s'hauria d'aprofitar l'ocasió per parlar i per replantejar, o per reestudiar la xarxa de biblioteques de Catalunya, eh? El paper de la Biblioteca Nacional de Catalunya ens sembla que és un paper..., el rol que juga en el conjunt de la xarxa no està resol't. Tenim les biblioteques provincials, que les construeix l'Estat, però que les gestiona la Generalitat; tenim molts municipis petits amb biblioteques en les quals no hi ha bibliotecari, sinó que hi ha auxiliars de bibliotecari; per tant, el paper de les biblioteques comarcals ens sembla que valdria la pena aprofitar l'ocasió també per repensar-lo.

I en segon lloc, el tema de l'estatut del creador. Nosaltres creiem que l'estatut del creador ha d'estar emmarcat en un estatut més ampli, que és l'estatut de l'artista, que és el que recomana el Conca, i per això nosaltres vàrem suggerir a la diputada Lienas que no només parléssim de l'estatut del creador, sinó també en general de l'estatut de l'artista, que és molt més ampli, i dintre del qual, l'estatut del creador, i a partir, evidentment, de les trenta-sis propostes del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Crec sincerament que la moció ha millorat molt respecte de l'originària, s'hi han fet moltes transaccions. Agrair a la diputada Lienas que hagi acceptat les dues nostres i que hàgim pogut transaccionar. Crec que pel que fa a la resta també ha millorat bastant.

I anuncio que nosaltres votarem a favor d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bruguera. A continuació té la paraula la senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, secretari general de Cultura i director general de l'ICEC, autors i autores que ens acompanyeu... Abans que res, jo vull agrair de tot cor a la Gemma Lienas la bona predisposició i el treball conjunt que hem pogut fer en aquesta moció.

Aquesta és una moció d'aquelles que et fa il·lusió portar, i et fa il·lusió per diferents motius. Podríem centrar-ho en dos; un, de fet, està relacionat amb la proponent, amb la Gemma Lienas, perquè de fet jo la vaig conèixer la legislatura passada quan ella formava part dels Autors en Perill d'Extinció i jo era portaveu de Cultura, i vam tenir un munt de reunions i vaig entendre la lògica i vaig intentar..., bé, en fi, vam intentar treballar conjuntament.

L'altre motiu és perquè crec que s'ha fet molt bona feina des del Govern amb el Pla de lectura 2020. A través d'aquest pla, que ocupa el quadrienni 2017-2020, es destinaran uns 105 milions d'euros a una vintena d'estratègies que, de fet, tenen l'objectiu de prestigiar el lector i l'hàbit de la lectura. Hi ha un conjunt d'objectius del Pla de lectura..., que, com deia el conseller el dia de la interpel·lació, té forma de llibre, i els convido a que hi donin un cop d'ull, perquè, francament, és un pla que té consistència.

Hi ha un conjunt d'objectius, com deia, que val la pena posar en valor. D'entrada, doncs, és fer visible la figura del lector; prestigiar la lectura com a via principal d'accés al coneixement; incrementar els índexs de lectura i comprensió lectora en totes les franges d'edat, amb especial atenció als infants i als joves, i tot això també vinculat al Departament d'Ensenyament, que ja té plans en aquest sentit; reconèixer els autors, la llengua i la literatura catalanes arreu del territori i valorar la propietat intel·lectual; enfortir i consolidar el sector del llibre millorant l'oferta editorial en llengua catalana i occitana; potenciar les llibreries i la xarxa de biblioteques de Catalunya com a centres culturals i prescriptors de llibres i de lectura, i augmentar la presència del llibre i la lectura en els mitjans de comunicació, tant en espais informatius com en no informatius i de ficció.

Aquestes mesures recullen bona part de les demandes que la moció presentava, i estan precisament incorporades en aquestes línies d'acció endegades pel Govern. Val a dir que els objectius que s'han marcat es volen assolir amb la complicitat i el diàleg constant amb el sector, amb tota la cadena de valor del sector, el qual es mostra veritablement preocupat per unes dinàmiques socials i econòmiques sovint poc favorables al consum i a la formació d'intercanvis literaris; també amb el treball cooperatiu amb el territori: amb els ajuntaments, amb les diputacions, amb el món local.

Així, també, com diu la moció, cal contemplar la celebració d'unes jornades de discussió on intervinguin representants dels creadors i també hi participi, en aquest cas, el Departament d'Ensenyament. D'aquestes jornades es pot derivar l'aprovació d'un codi de bones pràctiques per al sector del llibre, així com les fórmules de compensació econòmica per als creadors que es contempla en el text de la moció.

En aquests moments creiem que l'existència del pla i la creació d'organismes responsables per vetllar pel seu compliment..., amb aquest codi de bones pràctiques que els deia i un estatut del creador convenientment debatut i acordat amb el sector.

Un altre dels temes que demana la moció és la creació de la direcció general del llibre perquè aglutini, doncs, totes aquestes polítiques a les que fèiem referència. També..., i com que ja s'hi ha referit anteriorment, avanço dins de l'estatut del creador, que sorgeix a partir de les recomanacions que fa el Conca, i aprofito per felicitar el Consell de la Cultura i de les Arts per l'acte que van fer ahir de lliurament dels premis nacionals, a Rubí, i tots els guardonats que van sortir d'aquest certamen.

De fet, el Departament d'Ensenyament i el Departament de Cultura es coordinen periòdicament en assumptes referents a biblioteques, tant pel que fa a les unitats centrals d'ambdós departaments com pel que fa als centres educatius i a les biblioteques públiques. El pla segurament farà necessari que hi hagi una major coordinació.

I per anar acabant, en tot cas, com ja he dit al principi o ja s'entén de les meves paraules, hi votarem a favor, perquè hem arribat a transaccionar tot el conjunt de la moció, tant amb la diputada proponent, amb la senyora Lienas, com amb la resta també de diputats, que hem pogut intentar, doncs, arribar a un màxim consens.

En el punt, com els deia, número 9 de la moció, que és el que fa referència als creadors i a les empreses culturals, és una de les dotacions més àmplies de què disposa

l'Institut de les Empreses Culturals, és una dotació de 78 milions i escaig d'euros i, per tant, representa un percentatge molt important del pressupost i ha d'anar augmentant any rere any.

També al Pla de lectura hi ha un punt molt important, que hi fa referència la moció, que és no només la continuïtat del «Fas 6 anys. Tria un llibre», que ha tingut un èxit considerable, sinó el de l'etapa adolescent, que és el «Fas 16 anys. Explica un llibre», que també té un procediment ben interessant i que pot fer incidència en aquesta etapa educativa tan complexa a vegades.

En fi, resumint-ho molt, perquè m'hi podria allargar més però veig que ja em depasso el temps, dir, això, que donem suport a la moció, i agrair, doncs, la col·laboració que hem tingut.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Ponsa. A continuació té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... No veig el conseller però veig el senyor Villòria, secretari general de Cultura, benvingut. Gràcies per haver-nos presentat aquesta moció, senyora i estimada diputada Lienas, reconec que m'ha despertat certa –certa– nostàlgia.

Ens proposa diferents maneres de fomentar la compra de llibres, d'educar en el plaer de la lectura i d'ajudar els creadors; no «ajudar»: és fer justícia, seria reconèixer la seva feina i reconèixer la seva propietat. I no puc estar més d'acord amb aquests objectius. El món del llibre està format per editorials, il·lustradors, traductors, llibreters, distribuïdors, impremtes, molts més actors, però sovint s'oblida que sense els creadors no hi ha llibres, i, per tant, crec que no és criticable que es faci una moció que posi, eh?, el focus precisament en els creadors.

El món del llibre és, per altra banda, un món que es mou entre el realisme que el fa possible i la passió que el fa especial. És aquest joc entre el realisme i la passió el que fa que es parli, per exemple, d'«aventura editorial», eh?, perquè, si hi ha un projecte empresarial que avui en dia sigui una aventura, és precisament l'editorial.

De la mateixa manera, aquesta moció té un origen, diguem-ne, passional. Em permetrà..., la passió que sent la senyora Lienas pels llibres s'ha verbalitzat o s'ha traduït en aquests quatre fulls de la moció que va registrar. I ara, amb les esmenes, la negociació i les transaccions, crec que s'ha arribat a un punt d'equilibri amb el realisme, que no només farà més viable aquest projecte, aquesta moció, sinó que tindrà un consens bastant més ampli.

Nosaltres, els populars, hi havíem presentat tres esmenes, en aquest sentit, des de la mateixa passió que la proponent, però amb la voluntat d'un major realisme. Per exemple, en el primer punt, quan es proposava una jornada sobre l'estat del llibre que reunís tots els actors del sector, que ens sembla molt bé..., però clar, programar-ho en el termini d'un mes ens semblava una mica agosarat, no?, perquè els esdeveniments, diguem-ne, seriosos i importants, doncs, necessiten més d'un mes, més de trenta dies de planificació i convocatòria. S'ha pactat que siguin tres mesos –nosaltres en proposàvem sis, però ja ens està bé.

D'aquestes jornades seria bo que sortís un codi, com vostè proposa, de bones pràctiques que, d'alguna manera, no obligués, sinó que comprometés tots els actors i que ens servís no només per a fomentar la lectura i la compra de llibres, dues accions que van molt unides, perquè tenir llibres a casa és clau perquè nois i noies s'aficionin a la lectura, sinó que també reconegui la feina i la propietat, com deia abans, dels creadors, i si guin així justament recompensats.

En el sentit d'infondre més realisme a la passió de la diputada Lienas, creiem que era necessari ampliar també altres terminis, sobretot aquells que suposen canvis o nous projectes legals, eh? Val la pena estudiar bé el marc normatiu que ens caldria impulsar.

També ens sembla raonable que s'hagin transaccionat alguns punts de la moció que creiem que necessitaven una avaluació de costos. És important que, després de les nego-

ciacions, aquesta moció traslladi un mandat polític clar, que traslladi uns terminis raonables i, home, que els recursos siguin assumibles.

En general veiem positivament les propostes per als centres escolars, per exemple. No ens agrada quan es posa excessivament..., abans l'acusaven de mercantilista; a nosaltres no ens agrada quan es posa excessivament intervencionista, i, per tant, ens abstenem en algun punt de la moció.

Trobaríem a faltar, per altra banda, alguna referència més a les biblioteques no escolars, que són precisament un dels serveis més ben valorats per la ciutadania, i que potser necessitarien un impuls especial per part del Departament de Cultura, perquè, si bé és cert que la conselleria fomenta l'adquisició de llibres per part de les famílies, aquests recursos són una petita part del que abans ja s'havien tret de la compra de llibres per part de la Generalitat.

Hi ha altres temes que trobaríem a faltar en aquesta moció, per exemple sobre el foment de la lectura en diferents llengües, o com lluitar contra la bretxa digital, però com bé deia el senyor Bruguera, doncs, ja era una moció suficientment llarga com per anar-hi afegint més punts. Però hem considerat que la moció era suficient, per tant, hi hem presentat aquestes tres esmenes, només.

En definitiva, nosaltres, des del Partit Popular, li volem agrair la presentació d'aquestes propostes. Ja li he dit que votarem a favor de gairebé tot el text. Només ens abstenem en tres punts que crec que no afecten l'essència de la moció.

I ja que em sobren vint segons, senyora presidenta, li demanaré la votació separada d'aquests punts, que seran l'1.c –ce de Catalunya–, 10.e –d'Espanya– i 10.f –de França, i així tothom content.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Milián. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Senyor Villòria, que abans no l'he saludat, bon dia. Em sento feliç, sobretot com a lectora, d'haver pogut portar a aquest Parlament una moció sobre els llibres i sobre les autores i els autors. I, per descomptat, em sentiré més feliç encara si aconseguim aprovar-la. I ningú em farà malbé la felicitat (*l'oradora riu*).

Vull agrair especialment la feina que ha fet la diputada Ponsa, de Junts pel Sí, perquè ha posat voluntat, imaginació i grans dosis de conciliació per poder arribar a acords. Especialment satisfactori, i també laboriós, ha estat arribar a consensos en tots els punts que afecten el Departament d'Ensenyament.

Em referiré al punt més conflictiu –ho ha estat per a tots els grups, i al qual es referia algú–, el de la socialització mal entesa. No m'allargaré explicant el que ja vaig explicar al Ple passat –si volen, s'ho poden llegir. Els en posaré un exemple, però: si una escola té 1.500 euros per a la biblioteca escolar i els usa com cal, pot comprar 150 llibres, o sigui, 150 títols diferents. Si aquesta escola inverteix els 1.500 euros a comprar el mateix títol per a cada nen segons el curs, comprarà 25 llibres iguals per a primer, 25 per a segon, 25 per a tercer, etcètera. És a dir, finalment haurà comprat només 6 títols diferents. O sigui, una inversió pèssima per a la biblioteca del centre, i per als nanos també.

Algú dirà que és perquè les famílies no tenen recursos per comprar llibres; n'hi ha que sí, evidentment, i per això hem demanat el xec cultura. Però també vull dir que no són necessàriament les escoles d'aquestes famílies les que practiquen la socialització –la mal entesa–; només per posar alguns exemples d'escoles que sí que ho fan: Thau, Avenç, Ramon Fuster, Tècnic Eulàlia - Frederic Mistral, Garbí, Saint Paul's School, Abat Oliba, Escola Pia de Granollers. En canvi, els podria citar d'altres que són escoles de barris molt deprimits que sí que compren llibres.

Me n'alegro, que a tothom li sembli més acceptable dir que les escoles han d'aconsejar comprar que no pas desaconsellar socialitzar. A mi m'agrada molt més, però mai m'hauria atrevit posar-ho d'aquesta manera.

Vull recordar que necessitem que cultura i educació vagin de la mà, necessitem que el professorat transmeti la passió pels llibres. Sense aquest model vehement, els nostres nens i nenes no seran persones adultes lectores.

També vull agrair al diputat Bruguera, del PSC, les esmenes, i les converses amb el diputat Milián, amb qui no compartim, potser, posem per cas, ideologia econòmica però sí amor pel llibre.

I dues coses molt breus: lamento que la diputada Boya i el seu grup consideri que els escriptors i escriptores tenen menys dret a guanyar-se la vida que, posem per cas, els miners del Bages. No ho veig de la mateixa manera. No tindrè en compte les altres coses que ha dit; per exemple...

La presidenta

Senyora Lienas, ha exhaurit el temps.

Gemma Lienas Massot

...-sí, ja vaig acabant-, que m'ha titllat...

La presidenta

Hauria d'acabar, no anar acabant.

Gemma Lienas Massot

...-vaig acabant, vaig acabant- d'ignorant pel que fa a les biblioteques. Crec que no tenia un bon dia, avui, la diputada.

No entraré a avaluar res del que ha dit la diputada Sierra, només li diré que vigili amb el seu grup, perquè el seu grup dona recolzament a corruptes.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyora Boya, per què em demana la paraula?

Mireia Boya e Busquet

Per demanar votació separada i per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Boya e Busquet

Per quina començo? Per la votació separada?

La presidenta

Per la que vulgui.

Mireia Boya e Busquet

Votació separada dels punts 2, 3, 5.b, 10.f, 10.g. Això és un bloc, aquests els puc votar conjuntament. I l'altre bloc...

La presidenta

No sé si es poden votar conjuntament, perquè el 10.f també l'ha demanat el Grup Popular. O sigui, que no.

Mireia Boya e Busquet

D'acord. Doncs, el segon bloc per nosaltres seria: 1.c, 4, 5.a, 5.e, 5.h, 8.b, 9 i 10.b.

La presidenta

Crec que aquest 1.c tampoc: en aquest bloc tampoc no hi podria anar, perquè també l'ha demanat el Grup Popular. Sí?

Mireia Boya e Busquet

Sí.

La presidenta

I ara les al·lusions.

Mireia Boya e Busquet

Jo demanaria a la senyora Lienas que no faci consideracions sobre si tinc un bon dia o no tinc un bon dia. En tot cas, respecti més el col·lectiu de bibliotecaris i bibliotecàries d'aquest país.

I en cap cas hem posat en dubte la necessitat d'injectar diners en el món de la creació; simplement en el que no estem d'acord és en l'amiguisme que aquesta moció intentava plasmar sobre el paper. Estem més per un sistema més d'universalització de les condicions laborals dignes de tot aquest sector.

La presidenta

A veure, s'ha demanat votació separada, en primer lloc, dels punts 1.c, 10.e i 10.f. I després es poden votar en bloc, pel que sembla, el 2, el 3, el 5.b i el 10.g. I després es poden també votar en bloc el 4, el 5.a, el 5.e, el 5.h, el 8.b, el 9 i el 10.b. Doncs, farem aquestes.

Primer començarem amb els 1.c, 10.e, 10.f; després, els dos blocs. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem la votació. En primer lloc votem el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha estat aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

A continuació votarem el punt 10.e.

Comença la votació.

El punt 10.e ha estat aprovat per 97 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

A continuació votarem el punt 10.f.

Comença la votació.

El punt 10.f ha estat aprovat per 88 vots a favor, 9 en contra i 35 abstencions.

A continuació votarem els punts 2, 3, 5.b i 10.g.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem els punts 4, 5.a, 5.e, 5.h, 8.b, 9 i 10.b.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el llibre i els creadors ha estat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i tots.

I es suspèn la sessió fins a un quart de quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i a tots.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda

302-00155/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, entre la interpellació que el meu grup va presentar ara fa quinze dies i el dia d'avui, que parlem d'aquesta moció, ha passat un fet que no podem menystenir: el president dels Estats Units, el senyor Trump, ha decidit deixar els acords de París sobre canvi climàtic. Té raó el senyor Trump? Doncs, amb fermesa diem que no; creiem que és un error estratègic profund.

Ara més que mai la Unió Europea, Catalunya, Espanya han de preservar, han de liderar, han de lluitar contra el canvi climàtic. L'economia verda i circular és l'eix que ens permet o que ens ha de permetre treballar en aquesta línia.

Avui com ahir –fa quinze dies avui, fa ja molt temps–, ens estem jugant la viabilitat del planeta. El camí està traçat. És o passa per un sistema de producció, per un sistema de consum diferent; una economia molt baixa en carboni. Això no és un cost, des del nostre punt de vista, eh?, és una oportunitat; una oportunitat per a l'economia catalana, una oportunitat per a la indústria del país, una oportunitat per als serveis del país, és una oportunitat de ser més competitiu, és una oportunitat de crear més ocupació i de crear una ocupació de més qualitat de la que s'està creant en aquests moments.

Per tant, el sentit de la moció és palesar que l'economia verda va més enllà de la política ambiental, ho dèiem en la interpellació que li vam fer al conseller Baiget, que avui veig que no hi és, però que li vam fer al conseller Baiget. Quan parlem d'economia verda no estem parlant només del sector ambiental, estem parlant justament de la política industrial del país, de la política energètica del país.

El conseller Baiget ens deia cofoi, ara fa quinze dies, que «moltes coses de les que vostès diuen ja les estem fent». Quan ha estat el moment de plasmar-ho en un únic document, com nosaltres els hi plantejàvem inicialment en la moció, hem vist que això no és segurament tan així com deia el conseller Baiget.

Al final hem arribat a una transacció, ja els hi avanço, amb el grup majoritari de la cambra, per tal de que els principis que inspiraven la nostra proposta d'un pacte estratègic global al voltant de l'economia verda es traslladi als diferents acords, pactes nacionals, que alguns encara estan en construcció, eh? I, per tant, els plantejem que això que els dèiem, a més a més, tingui objectius concrets, temporals en el temps, i valuables. I esperem que això es concreti en el Pacte nacional per la transició energètica, en el Pacte industrial, etcètera.

També deixarem clar en aquesta moció que aprovarem que calen instruments financers específics per a l'impuls d'aquesta transició cap a una economia verda i circular, perquè no n'hi ha prou amb les paraules, no n'hi ha prou amb els discursos. Hem de dotar-nos d'instruments financers que vagin en la línia de recolzar l'economia verda, l'economia circular, l'ecodisseny, etcètera. I, per tant, això quedarà plasmat en aquesta moció. Són deures que li encarreguem al Govern.

Transició econòmica que, sens dubte, s'ha de sustentar en una transició energètica. El conseller Baiget ens deia l'altre dia: «Jo ja vaig les bases del Pacte nacional per la transició energètica al Parlament.» Nosaltres el que els diem és: «Escolti, el Govern és el que ha de liderar aquest Pacte per la transició energètica que després ens ha de portar a una nova llei.» Avui el senyor James Hansen, premi Fronteres del Coneixement, que ja va predir l'any 88 l'escalfament global, en una entrevista a *La Vanguardia* ens deia que mentre l'energia fòssil sigui la més barata no es podrà resoldre el problema del canvi climàtic.

Nosaltres som de l'opinió que cal abordar aquest tema d'una vegada per totes. I els proposàvem i els proposem –i esperem que sigui recolzat per la majoria de grups parlamentaris– la necessitat d'abordar i debatre una llei de fiscalitat ambiental que sigui omnicomprensiva de les coses que estan passant. Creiem que és una eina fonamental. O la taxa de carboni és una mica més elevada i veiem com després distribuïm aquests recursos sobre el conjunt de l'economia o no ens en sortirem.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Ben; bona tarde. Gràcies, presidenta. E gràcies ath senhor Terrades porque a metut dessús dera taula un debat qu'ei molt necessari, per non díder qu'ei imprescindible en un moment en qu'eth Govèrn dera Generalitat non pare de tirar-se floretes per moltes causes, que son supausadament conscients des problèms ambientaus qu'auem, non sonque en aquest país, senon a nivèu mondiau. Mos parle d'un plan de transicion energetica, d'un plan de qualitat der aire, d'un plan de foment dera economia verda e circulara,

d'un plan de residú zèro, mès toti aguesti plans son en prò dera sostenibilitat mès non acaben de concretar-se, non acaben d'èster vinculants, non acaben d'establir objectius concrets de coma haram aguesta transicion energetica o coma afrontaram es rèptes ambientaus deth futur.

En aguest sentit, nosati consideram qu'era fiscalitat ei necessària, perque era fiscalitat incentive o desincentive e hè vinculats molti des objectius que tot soent son sonque paraules, bones paraules; mesures de maquilhatge que non son bric valentes e sustot son bric vinculantes. E entà dar un exemple: hè un an e miei, e ja qu'a començat eth senhor Terrades parlant deth senhor Trump e de com a gessut des acòrds de París, hè un an e miei que tramitam era Lei deth cambi climatic, era prumèra lei estatau, de país, dera naua republica qu'anuncièc aguest Govèrn. Un an e miei.

Auem un compromís per escrit d'aguest grop parlamentari que da supòrt ath Govèrn que i aurà mesures de fiscalitat que seràn vinculants, que haràn evident aguest principi universau de «qui contamine, pague», que toti i èm d'acòrd. Aguest principi universau a d'èster laguens d'aguesta Lei deth cambi climatic. E semble èster qu'eth grop que da supòrt ath Govèrn e eth pròpi Govèrn a intencions de trincar aguest acòrd qu'a per escrit, insistisqui, damb nosati. E açò ei ua vergonha. Ei ua vergonha per dus motius: prumèr, perque tringue un acòrd, e, segon, perque pèrd tota era credibilitat e tota era consciéncia ambientau que supausadament a en toti es plans, es leis, es mesures, es estratègies que vò impulsar.

Passe çò madeish damb d'aves mesures, coma ena transicion energetica dera que se parle en aguesta mocion, ena eficiéncia energetica, e eth Govèrn non se'n da compde que van tard. En çò que tanh ara qualitat der aire, 3.500 personas morissen ar an en airau metropolitan de Barcelona. Parlam de mòrts. Tà molti ei una taxa, ei un impòst; però nosati parlam de mòrts; non ei sonque es floretes ambientaus, eth miei ambient *hippy*, non, parlam dera salut des personas, parlam de mòrts.

En aguest sentit, pensam qu'eth Govèrn pense qu'ei mès important un lobby com eth Pòrt de Barcelona, per exemple, qu'era situacion e era salut d'aguestes personas, 3.500, que morissen ar an. Ei un govèrn irresponsable ambientaument. E açò a conseqüéncias ena salut de toti e cadun de nosati.

Jo, es bases deth Pacte nacionau pera transicion energetica les meteria ja. Ben, auem dat tres mesi, ja ei important; votaram a favor d'aguest punt.

I a dus punts que non podem votar a favor, perque non les acabam de veir. Ena tramitacion des pressupòsti creèrem dus fons ambientaus: un ère eth fons climatic, qu'ère destinat a préner mesures de mitigacion e de luta contra eth cambi climatic; er aute ère deth patrimonni naturau. Consideram que non cau cap de fons mès, senon dotar de sòus, de recorsi aguesti dus fons que ja existissen e qu'ei ja especificat entà qué les podem utilizar.

Entà acabar, destacar que tanben cau ua pedagogia empresariau. O sigue, non ei sonque ua qüestion deth Govèrn senon tanben des empreses. Es empreses tostemps campen per eres madeishes e es sòns beneficis. Per tant, insistisqui, era transicion cap a ua economia verda a de besonh, tanben, que s'explique as empreses que non ei ua qüestion de mens competitivitat, que non ei una qüestion de mens beneficis; ei ua qüestion de cambi de modèl productiu, e en açò i a un *núnxol* economic aqui, de mercat, qu'ei molt important e que pòden aucupar.

Non volem e non podem demorar mès, non volem ne podem marejar mès era perditz, non volem e non podem eternizar es debats, e non volem e non podem negar mès era necessitat de préner decisions valentes e vinculantes. S'era republica non ei sostenibla, serà ambientaument parlant, ua còpia barata deth lord e contaminant Estat espanhòu. Les ac demani per favor: ena Lei de cambi climatic, siguen valenti e non enganhen ara gent.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. A continuació té la paraula la senyora María José García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, fomentar y establecer un modelo productivo y económico respetuoso con el medio ambiente no es algo solamente deseable para el planeta, es algo indispensable para garantizar la sostenibilidad del propio modelo. Y todos debemos colaborar con esta transformación ordenada hacia una economía baja en carbono y resiliente al clima. Desde la oposición de este Parlamento debemos instar al Govern a trabajar en esta dirección, con eficacia, con realismo, con presupuesto, con ambición y con responsabilidad.

La constante en este tema ha sido la sucesión de planes nacionales, acuerdos de país, que movilizan a mucha gente y que cumplen un calendario pero que acaban en papel mojado, porque no parten de la realidad que es, sino de la que a algunos les gustaría que fuera.

Tecnología no casa bien con politización, ni con dogmatismo, ni con prejuicio. La tecnología es una realidad objetivable y universal. Y cualquier planteamiento, plan o acuerdo que tenga que ver con la técnica y que prescinda de esta realidad está condenado al fracaso. Pasa igual con la legalidad.

Por eso plantear pactos nacionales para la transición energética o para la industria o para la economía verde o circular al margen de la realidad tecnológica –por ejemplo, planteando almacenamientos inviables o producciones renovables ideales sin potencia de respaldo, sin contar estos costes– o al margen de la realidad legal –por ejemplo, asumiendo objetivos y competencias propias de un estado que no es Cataluña– es un planteamiento condenado al fracaso.

Así nos lo demuestra la historia reciente. Y por eso querríamos que, para avanzar de verdad, el Govern se centrara en hacer bien, con realismo y con presupuesto, lo que le compete. Por eso pedimos que se elimine el eje 7 del Pacto nacional para la transición energética del Govern, porque es el primer paso para empezar a hablar del resto con un poco de rigor y de seriedad.

Plantear que Cataluña ejerza competencias plenas en materia de energía en el marco de la UE, que es lo que dice ese eje 7, que apruebe leyes reguladoras del sector eléctrico, energía nuclear o hidrocarburos; plantear que Cataluña monte un consejo de seguridad nuclear o una red eléctrica catalana, no es ya solo saltarse la Constitución, porque estos ámbitos están reservados al Estado explícitamente, es saltarse también el Estatut. Es un planteamiento ilegal, desleal, impropio, irresponsable y partidista que invalida y deslegitima el plan y que desautoriza al Govern como un interlocutor serio.

Y tampoco podemos olvidar dos cuestiones importantes que también hemos propuesto como enmiendas. Primera: nuestro principal reto y nuestro principal compromiso con la sociedad es la creación de empleo y estamos a favor de promover un cambio productivo hacia la sostenibilidad medioambiental, pero *nunca* descuidando el crecimiento y la sostenibilidad económicos, que garanticen más puestos de trabajo de más calidad y para más gente. La transición energética es una oportunidad que debe favorecer la competitividad y la sostenibilidad de nuestro tejido productivo. Esta enmienda hemos hecho. Y la segunda cuestión: no son las comunidades, los territorios, sino los estados quienes asumen y deben liderar y cumplir los objetivos medioambientales y de transición energética. En este sentido España tiene por delante, y nosotros como catalanes en la parte que nos compete, un reto importante, consecuencia de los objetivos marcados por el acuerdo de París sobre el cambio climático y también de los derivados del paquete de medidas de energía y clima para 2020 y del marco de la UE sobre energía y clima para 2030.

Las implicaciones son para el conjunto de la Unión Europea y para 2030: reducir emisiones un 40 por ciento respecto al 90, aumentar el consume energético renovable hasta el 27 por ciento y conseguir un ahorro energético del 27 por ciento. Para ello se deberá promover energía a precios competitivos sin desequilibrios financieros, introducir nueva generación renovable con subastas, aumentar renovables térmicas en edificios, impulsar la eficiencia en edificación, iluminación y transporte, interconexiones, combustibles alternativos para el transporte. Por todo esto el Gobierno de España quiere aprobar en esta legislatura una ley de transición energética y cambio climático estatal que recoja estos objetivos y establezca un marco legal claro y único que aporte coherencia y coordinación a las políticas energéticas de las distintas administraciones del Esta-

do. Y como la Generalitat es una de estas administraciones del Estado, creemos que no tiene sentido avanzar en planes y programas unilaterales que, aunque se elaboraran con todo el rigor, pudieran acabar no siendo aplicables por cuestiones competenciales o de jerarquía normativa.

Lamentamos que nada de esto, ni el empleo, ni la jerarquía normativa ni el respeto a la legalidad importe al PSC. No ha aceptado ninguna de nuestras enmiendas, ni siquiera nos ha llamado para transaccionar. Por tanto, tendremos dudas si votar a favor o abstenernos en algunos puntos por la falta de confianza que nos ofrece la moción pactada con Junts pel Sí, sin eliminar ese G7.

Finalmente, rechazamos la elaboración de una ley con más impuestos. Primero, porque la defensa del medio ambiente no puede ser una coartada recaudatoria que degrade este noble fin, y segundo, porque somos más partidarios de fomentar que de multar, y empezar un cambio de modelo hablando de más impuestos nos parece un comienzo muy poco alentador.

Muchas gracias, presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, senyora García. A continuació té la paraula la senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. Agraïm al senyor Terrades la presentació d'aquesta moció perquè, realment, aquest és el tema, no? Com diu el llibre de la Naomi Klein, eh?, no és l'economia. O sigui, el tema el tenim, el repte, el gran repte és el canvi climàtic, com abordem i, per tant, com abordem perquè realment puguem continuar vivint en aquest planeta. Perquè, és clar, quan diu la senyora Cuevas «lo más importante es garantizar los sitios de trabajo», jo dic, és clar, si no tenim matèries primeres, si acabem tenint uns nivells de contaminació i si acabem que no es pot viure en aquest planeta per l'escalfament, *ni sitios de trabajo ni niña que lo baile*, o sigui és que no podrem viure. Nosaltres ho tindrem molt difícil, i les generacions futures, més.

Per tant, jo crec que aquí el debat és interessant, perquè planteja en la moció tota una sèrie de qüestions que, d'entrada, en el discurs tots podem estar d'acord amb allò de l'economia verda, sostenible, circular, però quan rasquem una mica hem de veure de què parlem quan estem parlant d'economia verda, i aquí és quan ja tots no estem tan d'acord, perquè, és clar, l'economia verda de veritat..., el concepte implica un nou model econòmic; un nou model econòmic que és molt contrari al que ha estat el model capitalista de creixement il·limitat, depredador dels recursos, contaminador. Això vol dir canviar el model.

Un model que, encara que el sector empresarial, encara que inclús en alguns sindicats, tot i que hi estem treballant molt, li costa acceptar, voldrà dir decreixer. Voldrà dir decreixer en uns sectors, decreixer en un tipus d'activitats productives i créixer en unes altres. Voldrà dir decreixer en aquells sectors econòmics que consumeixen molts recursos naturals finits, que depreden el territori, que gasten matèries primeres, que generen residus, que concentren la riquesa en poques mans, i créixer en altres sectors econòmics i productius que reparteixen més la riquesa, que no depreden, que posen les persones i els béns comuns en el centre de l'economia, com l'atenció a les persones, el transport... Voldrà dir canviar el model de consum, el model de consum del tenir pel model de consum de l'utilitzar. Potser no ens cal tenir cotxe, tenir tots una rentadora, però resulta que podem usar béns, podem tenir béns compartits que tots podem utilitzar. Per tant, és un debat de molt de calat.

I en el centre de tot aquest debat hi ha un element clau, que és l'element del model energètic. Aquest model necessita..., i ho deien bé el senyor Terrades i la senyora Mireia, perquè a més els tres ja estem treballant en la llei de canvi climàtic, que és el canvi de model energètic. L'energia ha de ser el motor de canvi d'aquest nou model social i econòmic. Una energia, un model energètic descarbonitzat, basat en les energies renovables, que situï el consumidor en el centre, que es posi del costat de la demanda i no només de l'oferta, etcètera. I, en aquest sentit, nosaltres hem presentat..., nosaltres ja pensàvem votar la moció, ja ens agradava, però, bé, hem volgut participar en aquest de-

bat; hem presentat esmenes que creiem que milloraven el text, que hem pogut, algunes, transaccionar-les i, sobretot, posàvem esmenes en el sentit de, tot això que volem fer –en la línia una mica del que deia la Mireia–, hem de posar-ho que sigui vinculant, que ens marquï indicadors, que ho puguem avaluar; perquè, si no, moltes vegades ens quedem en el discurs. També esmenes que centren, no?, és a dir, on hem de fer els canvis, on estan els punts estratègics per, realment, canviar aquest model. Doncs, per exemple, en tot el tema de la generació energètica. I aquí, senyora Cuevas, felicito molt que pensin en una *nueva ley eléctrica*, a veure si desfem el fiasco que vam fer amb la contrareforma elèctrica, que no permet l'autoconsum, que els farà pagar un munt de peles a tota la gent que va invertir en renovables, vull dir, ja ho celebro, tant de bo es posin a l'òrbita de la Unió Europea, perquè són l'únic país que està entorpint l'autoconsum.

Per tant, en el tema d'energia; en el tema de transport també de l'energia, xarxes distribuïdes, tot el que està demanant la indústria, al sector químic de Tarragona s'estan tornant «locos», xarxes tancades; en el tema de la indústria, canviant el model industrial que, és veritat, són nínxols d'ocupació; en el tema del transport i la mobilitat –la mobilitat–, plans d'electrificació; en el tema també de l'Administració pública, facilitant tots aquests canvis normatius; en el tema de l'eficiència... Aquí tenim un repte, tenim tot un parc d'habitatge que hem de reconstruir, i això també és un nínxol d'ocupació per a tota la gent del sector de la construcció que és de difícil ocupabilitat. Per tant, vull dir, hi ha molta feina a fer, però ens ho hem de creure tots i hem de posar les eines, a part de fer plans, per ser eficaços en totes aquestes qüestions.

I en el tema de la fiscalitat, nosaltres sí que hi donarem suport, al punt que planteja la moció, perquè creiem que no podem anar fent nyaps de fiscalitat i que hem de mirar la fiscalitat ambiental globalment. Perquè són temes molt difícils, i a vegades vols gravar, per exemple, amb un impost i pot ser que, si no ho fas bé, acabis gravant la petita empresa del sector difús, perquè les altres estan en el mercat d'emissions. Per tant, és un tema molt complex que jo crec que podem revisar amb temps amb un paquet global.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula el senyor Ferran Civit, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Ferran Civit i Martí

Presidenta, conseller, diputats, diputades... Al senyor Terrades, primer de tot, agrair-li la proposta que ens presenta avui aquí. Jo només seguiré, en principi, una mica el que ja s'ha comentat, perquè moltes de les transaccions que hem fet amb el Grup Socialista, amb Catalunya Sí que es Pot i la CUP, crec que elles ja ho han argumentat perfectament en la línia que anem. Estem en una situació en la qual la fiscalitat, l'economia, no només ha d'anar amb la comptabilitat estàndard –la A, no estic parlant de la B, la que tenen alguns partits, la comptabilitat econòmica–, sinó que hi ha d'haver una comptabilitat doble que impliqui tot el tema ambiental i social.

Hem de començar a canviar, perquè l'economia no ha de ser verda perquè sí, sinó que tota l'economia ha de ser verda. Perquè no només és per tema de justícia social, per temes d'impacte, que també, sinó que, sobretot, també és per tema d'eficiència, per temes d'innovació, per temes de competitivitat, per les nostres empreses, per les nostres cooperatives, perquè sense això les nostres empreses, les nostres cooperatives no seran competitives. I a més a més perdrem llocs de treball. I a més a més cal tenir en compte una cosa: avui al dematí ens hem trobat en una disjuntiva, jo diria que tots els grups parlamentaris, quan parlàvem de la mineria del Bages. Els llocs de treball s'han de preservar però també tenim clar que les maneres de fer econòmiques han de ser d'una altra manera, i això és una cosa que hem de començar a treballar.

Per això donem suport a la gran majoria dels punts a excepció dels punts 4 i 6, per un motiu molt senzill. U, perquè el punt 6 no hem arribat a temps per transaccionar-ho, però passem a la llei de canvi climàtic amb una disposició addicional. I al punt 4, pel tema dels fons. La companya Grau ho ha comentat. Jo estic totalment d'acord, i em sembla que ho compartirem tots aquí, que hem de fer una endreça de tot plegat, hem de seure amb calma, hem de fer-ho, hem de mirar què estem fent malament i hem de mirar cap on aniran les noves tendències en fiscalitat i en productivitat econòmica, perquè,

si no, potser prendrem mal tots plegats, perquè no solucionarem els problemes que volem afrontar o fins i tot també perquè sortiran perjudicades certes persones, certes empreses, certes cooperatives que no els pertocaria. Però és un debat que hem de fer amb calma, tranquil·lament, seriosament, i decidir si fem amb un fons, amb dos fons, o simplement amb caixa única, perquè, com vostè sap, senyor Terrades, com que és regidor d'Hisenda a l'Ajuntament de Granollers, doncs, a l'hora de gestionar-ho –ara aquí que ha arribat el vicepresident d'Economia–, sempre és més fàcil tenir una sola caixa que no quatre o cinc, encara que siguin uns fons finalistes que quan arriba se'n va a fer el que toca, no?, amb els diferents cànons que hem creat.

Crec que anem en la bona línia, està clar que tot el que és aquests darrers anys i aquestes darreres dècades de política autonòmica que hem anat implementant el concepte d'igualtat en tots els àmbits, o sigui, intentar ser neutre en gènere, que el tema de si tens un gènere o un altre et provoqui un biaix; el tema de sostenibilitat, o sigui, neutre en impacte, en impactes i externalitats negatives; hem d'arribar a aquest model, hem d'arribar a aquesta situació. Igualtat, sostenibilitat han de ser pautes de la nova política econòmica, pautes del model productiu d'aquest país; que tot això que aquí avui parlarem el concepte d'economia verda, que algú dirà, doncs, «economia blava», segons el Gunter Pauli; que algú dirà «prosperitat sense creixement», del Tim Jackson, que algú dirà «decreixement», que algú dirà, doncs, «l'economia del bé comú», com el Christian Felber. Tot això són conceptes que podem anar canviant els noms. O «economia circular», segons les directrius europees. És igual, diguem-li com li diguem, el que hem d'anar és cap a aquest nou paradigma. I aquest paradigma, doncs, senzillament serveix per algun model com s'ha fet servir al món de la cooperació; al món de la cooperació hi ha un concepte de *do not harm*, o sigui, no perjudicar, que tot el que fem generi riquesa, que tot el que fem generi justícia social, però que no generi unes externalitats que després acabin perjudicant altres sectors i altres persones i que després hem d'anar arreglant.

I dit això, ja que la senyora Cuevas, doncs, ha tret una sèrie de temes i que la senyora Grau..., que sembla que parlem molt d'aquests temes. Doncs, és clar, nosaltres esperem que l'Estat espanyol, ara que té la intenció de fer una llei de canvi climàtic i tot plegat, comenci, i que la faci el màxim d'ambiciosa possible, i que si supera el model que fem aquí amb la llei de canvi climàtic de Catalunya, fantàstic, els aplaudirem amb les orelles, amb els peus i amb els genolls, si convé, amb tot, perquè ho desitgem per a tothom, el millor. Però, és clar, si no canviem el sistema elèctric, que tendeix a oligopoli, que prioritza encara fortament les nuclears; el model centralitzat, que prioritza encara les centrals de cicle combinat, i no acabem amb coses com l'autoconsum, perquè, per exemple, això d'aquí, que molta gent no sabrà què és, això és el que és l'impost del sòl, això és el que impedeix que un productor d'energia solar fotovoltaica aboqui a la xarxa. El contrari de qualsevol directiva europea, el contrari de la normalitat, el seny i el contrari de la democràcia.

Això nosaltres aquí, a Catalunya, a través del departament, això ho volem canviar. Ara no tenim les competències però quan ho canviem, això d'aquí, això se n'anirà a la deixalleria. No pateixin.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Civit. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Antonio Espinosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, presidenta. Señores *consellers*, señores y señoras diputados, cuando hablamos de economía verde hablamos de economía sostenible, de economía circular, es decir, de una economía eficiente en el uso de los recursos, que reaprovecha y reutiliza tanto como sea posible y genera el mínimo de residuos, con el consiguiente menor impacto en el medio ambiente.

En definitiva, hablamos de una economía verde, donde los criterios de ahorro y eficiencia son fundamentales. Y para Ciudadanos esta es la economía del futuro; los países que adapten su economía a este nuevo modelo de producir y consumir acabaran

ganando en competitividad y empleo. Estoy tan convencido de esto que pienso que la salida de Estados Unidos del Acuerdo sobre el cambio climático de París a quien más va a perjudicar en el medio y largo plazo será a los propios Estados Unidos, cuya economía va a perder competitividad y empleo.

La economía verde abarca todos los sectores de la economía, como la industria, la construcción, y requiere introducir constantes cambios basados en la investigación y la innovación. Pero es también cierto que la política energética y la movilidad sostenible son, hoy por hoy, dos de sus principales pilares. Para Ciudadanos, la energía supone una prioridad estratégica; en primer lugar, por su importancia para el desarrollo económico, al ser indispensable para el crecimiento económico, la competitividad y, por consiguiente, para el empleo; en segundo lugar, por su incidencia en los hogares, familias y en el transporte de las personas; en tercer lugar, por su repercusión en la lucha contra el cambio climático, y en cuarto lugar, por su influencia en otras políticas sectoriales, como agricultura, ordenación del territorio, vivienda, etcétera.

Resulta evidente, por tanto, que para Ciudadanos es una prioridad establecer un nuevo modelo energético, lograr una economía baja en emisiones de carbono y establecer una política energética que, por un lado, disminuya nuestra dependencia del exterior; por otro, contribuya al cambio de modelo productivo, y, en tercer lugar, apueste por la utilización máxima de los recursos naturales propios mediante las energías renovables.

Las tecnologías eólicas y solar fotovoltaica pueden y deben de completarse con un *mix* energético mucho más amplio, ¿eh?, y donde naturalmente –y dentro del capítulo de las energías renovables– también es importante que tengan una presencia cada vez mayor la hidráulica, la biomasa, la termosolar, la geotermia, que son sistemas que han registrado importantes avances tecnológicos en los últimos años y que hoy en día ya son una realidad a precios cada vez más competitivos.

Desde nuestro grupo parlamentario, daremos apoyo a gran parte de la moción presentada por el Grupo Socialista y a las enmiendas transaccionadas, porque, aproximadamente, podríamos decir que en un 80 por ciento comparten las prioridades y los ejes de la política energética y de economía verde que tenemos en Ciudadanos. Recoge, la moción, el consenso prácticamente unánime de este Parlamento por una transición gradual hacia un nuevo modelo energético basado en las energías renovables, el autoabastecimiento, el ahorro y la eficiencia, así como un modelo de producción descentralizado.

La decidida apuesta de Ciudadanos por un modelo que incentive la eficiencia energética, desarrollando técnicas, productos y servicios eficientes desde el punto de vista energético, es recogida en esta moción, donde además se pide, ¿eh?, precisamente la actualización, en el plazo de tres meses, de los diferentes planes de medidas para controlar..., para establecer la eficiencia energética y establecer a su vez un calendario de ejecución de estas medidas. Me parece que es un avance, y nosotros apoyaremos esta concreta petición de una forma específica.

Igualmente compartimos la necesidad de fomentar la rehabilitación de los edificios con criterios de eficiencia energética y medioambiental.

Y, finalmente, quería reflexionar: es evidente que las inversiones que la economía de Cataluña y del resto de España tendrán que realizar en los próximos años, desde el 2017 hasta aproximadamente el 2050, para alcanzar esa deseada descarbonización oscilarán entre unos 330.000 millones de euros y 385.000. Es evidente que se hace imprescindible, por tanto, que se destinen recursos económicos a tal fin, y en ese sentido compartimos la idea de líneas que establezca el ICF.

Nos abstendremos en el punto 6, porque entendemos que los impuestos medioambientales tienen una finalidad que no es exactamente la recaudatoria. Y aquí estamos teniendo ejemplos de que muchas veces se persigue esa finalidad y no precisamente la de premiar o corregir algunas externalidades..., perdón, premiar a consumidores comprometidos con el medio ambiente...

La presidenta

Senyor Espinosa, ha exhaurit el temps.

Antonio Espinosa Cerrato

Acabo –acabo–, señora presidenta. También nos vamos a abstener en el punto número 3, porque creemos que poco se puede construir desde el consenso cuando se esta-

blece que en el Pacto nacional para la transición energética..., se establece sobre la base también, a su vez, de una Cataluña soberana e independiente.

Nada más. Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Espinosa. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Transició energètica, canvi climàtic..., d'acord en que s'han de coordinar les polítiques que es fan a Catalunya amb la resta de la Unió Europea i amb la resta d'Espanya; però la senyora García Cuevas –i per això no li hem pogut acceptar les seves esmenes– el que ens plantejava era un acte de fe, un acte de fe sobre un futurible d'una llei de què no tenim ni avantprojecte, la llei de transició energètica i canvi climàtic del Govern d'Espanya.

Senyor Ferran Civit, no entenc, no entenem per què el vicepresident, senyor Junqueras, no vol abordar un debat obert, clar, transparent, participatiu, sobre una llei de fiscalitat ambiental. Fiscalitat ambiental que no vol dir apujar impostos; vol dir reflexionar a veure de quina manera hem d'incentivar o gravar actituds no correctes. Jo li recomanaria que li digués al senyor Junqueras –que abans l'he vist per aquí, però ara no– que..., miri, avui hi ha un article a *La Vanguardia* que és perfecte per fer aquesta reflexió; un article que és una entrevista al senyor James Hansen –que abans ja m'hi he referit... I, per tant, digui-li que més aviat que tard aquest és un debat que s'ha d'abordar. No sé si amb la llei del canvi climàtic, no sé què ens acabaran proposant com a addicional, eh?; però aquest és un debat que s'ha d'abordar, i tinc la sensació de que al vicepresident li fa por abordar aquest debat. Que no li faci tanta por, perquè l'hauem d'abordar. I avui perdrem una oportunitat de donar un mandat al Govern en aquest sentit, eh? Mesures fiscals que caldrà adoptar-les amb participació, amb debat transparent amb tots els sectors ambientals, socials i econòmics del país.

I finalment, senyor Baiget, assumeixi el lideratge de tancar un acord al més ampli possible sobre les bases del Pacte nacional per a la transició energètica. Com a mínim al meu grup parlamentari el tindrà al costat a l'hora d'abordar aquest debat. Però no ho pot deixar com un bolet. Aquí, en seu parlamentària, algú ha de liderar aquest debat, i ha de ser el Govern, ha de ser el conseller.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyora García, per què em demana la paraula?

María José García Cuevas

Para pedir votación separada y por alusiones, presidenta.

La presidenta

Votació separada en quins punts?

María José García Cuevas

Votación separada, por favor, de los puntos 3 y 6.

La presidenta

Sí, d'acord. Trenta segons, per al·lusions.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, ya hemos dicho antes que había que partir de la realidad que era, y no de la que a algunos les gustaba que fuera.

Mire, señora Hortènsia Grau, yo he dicho que estamos a favor de promover un cambio productivo hacia la sostenibilidad medioambiental, nunca descuidando el crecimiento y sostenibilidad económicos que garanticen más puestos de trabajo, de más calidad y para más gente. Si nos quedamos sin puestos de trabajo, no sé si habrá muchas niñas que se lo bailen a usted.

Segunda cosa: el autoconsumo. La regulació espanyola no prohibeix ni impideix el autoconsumo; lo he dit moltes vegades. A veure si deixem de adoctrinar amb mentides a la gent. No hi ha un impost al sol. Diguem per lo menys «el peatge al no sol». Si tu te montes unes plaques i no te connectes a la red, no pagues res; ara, si tu vols, quan no hi ha llum, poder posar la rentadora o veure la televisió i te connectes a la red, i la red i el sistema tenen que tenir centrals preparades i xarxes mantingudes, això costa un diners, i és una espècie de seguretat que tu pagaries com a peatge. No impost al sol: peatge al no sol.

Finalment, senyors del PDECAT i de Esquerra, ells tenen representació al Congrés; ja podrien estar presentant proposicions de llei per a la llei de transició energètica i canvi climàtic. I no confondem la jerarquia normativa: no es té que supeditar la llei estatal a la llei autonòmica, seria la llei autonòmica la que es supedita a la llei estatal. Per això, per no seguir en el pla *somiatruites* en que esteu ells amb el tema de l'energia, demanem que es coordinen...

La presidenta

Senyora García Cuevas, això és un discurs, això no són trenta segons, eh?

María José García Cuevas

...que es coordinen con...

Gràcies –gràcies.

La presidenta

Senyor Civit, per què em demana la paraula?

Ferran Civit i Martí

Al·lusions, i també per demanar votació separada en els punts 4 i 6.

La presidenta

Sí, ja està apuntat. Trenta segons.

Ferran Civit i Martí

Només per al·lusions... Al senyor Terrades, simplement, que no hem pogut arribar a la transacció per falta de temps, com ja li he verbalitzat; o sigui que el debat el tindrem des del Departament d'Economia i, lògicament, des del Govern. Per tant, simplement el que demanem és que, en lloc de presentar-l'hi avui, l'hi presentarem a la propera sessió de la Llei de canvi climàtic, i ja està. Per tant..., o sigui, el debat hi serà present.

I, senyora Cuevas, sumarem totes les truites i ens menjarem totes les truites, no pateixi.

La presidenta

D'acord. Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Hortènsia Grau Juan

Jo sí que faré al·lusions –trenta segons–, no un nou torn de rèplica, per dir-li...

La presidenta

Trenta segons.

Hortènsia Grau Juan

...a la senyora García Cuevas que jo no faig demagògia i que això de l'*impuesto al sol*..., el que està impedit el Govern de l'Estat amb la seva contrareforma elèctrica és fer el «balance neto», que se'n diu –que ella ja sap el que és, no cal que l'hi expliqui–, i, per tant, està posant pegues al desenvolupament de les renovables.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Bé, s'ha demanat votació... Senyor Terrades, per què em demana la paraula?

Jordi Terrades i Santacreu

Per al·lusions, presidenta. Molt ràpidament.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

Li agafo la paraula al senyor Ferran Civit, i esperem, allò, amb expectatives, què és el que ens acabarà proposant el Govern respecte a la fiscalitat ambiental. Esperem que la vicepresidència d'Economia sigui més agosarada del que ha estat avui.

La presidenta

Gràcies.

Bé, s'ha demanat votació separada... Senyora Boya, per què em demana la paraula? (*Veus de fons.*) Sí, faltava, vostè faltava, sí...

Mireia Boya e Busquet

Perdó, presidenta, és que no em veia i... (*Rialles.*) Per contradiccions del senyor Civit. (*Remor de veus i rialles.*)

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Boya e Busquet

Senyor Civit –i fixi's qui l'hi diu–, no tot és culpa d'Espanya. (*Remor de veus i aplaudiments.*) El Govern de la Generalitat... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Per això he començat: «Fixi's qui l'hi diu.» No tot és culpa d'Espanya. Ambientalment, el Govern de la Generalitat podria fer molt més, i és una vergonya que no li doni la gana de fer-ho. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

S'ha demanat votació... (*Ferran Civit i Martí demana per parlar.*) Senyor Civit, l'últim, deu segons. Deu ser per... Per què em demana la paraula?

Ferran Civit i Martí

No, per al·lusions a...

La presidenta

Deu segons –deu. Els hi compto.

Ferran Civit i Martí

Efectivament, no tot és culpa d'Espanya, gran part de les coses són culpa d'aquest país. Per això volem tenir les màximes responsabilitats, per començar a fer-ho bé i deixar de buscar culpables a fora.

(*Forta remor de veus i aplaudiments.*)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 3, 4 i 6.

Començarem votant 3, 4 i 6, i després, la resta de la moció.

Votem el punt número 3.

Comença la votació. (*Remor de veus.*) Punt número 3, comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat per 93 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat rebutjat per 61 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 80 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda ha quedat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Alguns aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat

302-00159/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Ramon Casals.

I els demano, ja ho saben com sempre, que surtin, si us plau, en silenci.

(Pausa.)

Senyor Casals, quan vulgui.

Joan Ramon Casals i Mata

Molt bé; moltes gràcies, presidenta. Bé, el text que presentem avui a votació ve arran de l'última interpellació, on ja vam deixar molt clar que el que presentàvem o preguntàvem al Govern i al conseller, que li agraeixo, com sempre, que estigui aquí, el que podia fer des de..., i denunciàvem sobretot el que havia passat en les últimes setmanes a l'aeroport del Prat, per una manca absoluta de previsió per part del Govern de l'Estat i de la Delegació del Govern respecte a aquells requeriments mínims, i recursos mínims i maquinària mínima per fer necessari que, a partir del dia 7 d'abril, que entraven en vigor unes noves normatives del tractat de Schengen respecte a la identificació de les persones en trànsit dintre del territori Schengen, doncs, no es van aplicar. I això va generar greus perjudicis a moltíssims ciutadans i ciutadanes, tant de Catalunya com d'arreu del món, que passaven per l'aeroport del Prat, generant cues –com ja s'ha explicat i és conegut, malauradament– de més de tres hores, amb tots els perjudicis que això ha generat per a aquestes persones, amb pèrdues de vols, angoixes, però, sobretot –sobretot–, també, diguéssim, una pèrdua molt important de nom a l'aeroport del Prat.

Arran d'aquí el que presentem és una moció que el primer que fa és reprovar l'absoluta manca de previsió per part de l'Estat espanyol en aquest aspecte. I ho fem..., i també aprofitant per preguntar als grups polítics que donen suport al Govern de l'Estat espanyol, com poden explicar aquesta manca de previsió, quan hi havia un advertiment molt clar per part del consell de rutes, per tant, per part també de la Generalitat de Catalunya. Però, sobretot –sobretot–, va ser un advertiment que es coneixia a nivell de la Unió Europea. Perquè, com es pot explicar que no hi hagués..., que no passés el que va passar a l'aeroport del Prat enlloc més de l'Estat espanyol, excepte una miqueta a Mallorca, però, sobretot, que no va passar enlloc més del territori Schengen.

A l'únic lloc que va passar que no hi havien els recursos materials i humans va ser a l'aeroport del Prat. Què és que no ho sabien? I, en canvi, a la resta del territori Schengen tothom ho va fer bé? Home, això està clar que no ho poden al·legar a manca de previsions. Ho dic perquè també hi ha una proposta d'esmenes per part de Ciutadans que una de les coses que proposen és analitzar el que va passar i què s'hauria d'haver analitzat perquè no tornés a passar i què és el que va anar malament. Dic, home!, però si no va passar enlloc més del món, com poden explicar que passés?

Bé, el segon punt és exigir..., que això seria el mínim, és exigir que a partir d'ara això no passi. En aquests moments és veritat que s'hi han posat, s'han millorat els recursos i s'estan donant els temps d'entrada i sortida correctes, que són entre vint i trenta minuts, però el que volem, sobretot, és que es garanteixi en els moments que tots sabem que són de màxima afluència de viatgers de l'aeroport del Prat, que és a l'estiu, cosa que en aquests moments no en tenim la garantia.

El tercer punt de la moció és molt clar, que parla de convocar ja una taula immediata per executar el traspàs de l'aeroport del Prat; una cosa que s'ha demanat a aquest Parlament moltíssimes vegades i el que no farem serà entrar una vegada més en com ha de ser el model de la gestió del Prat. Aquest Parlament ha demanat que sigui traspàs a la Generalitat de Catalunya, on també faríem que hi participessin l'Ajuntament de Barcelona i altres entitats de la societat econòmica i civil catalana, com ja hem, diguéssim, demostrat i hem volgut sempre reiterar. I que el que demanem no deixa de ser el model que s'aplica a tota la Unió Europea.

Aquesta petició del traspàs absolut de l'aeroport del Prat a la Generalitat de Catalunya no és per una dèria que podríem dir del procés o del monotema o de la independèn-

cia, que també, eh?, que també és per això; però, sobretot, perquè és que és l'únic lloc on els aeroports no estan gestionats per les autoritats del territori, com ja siguin les grans ciutats, les metròpolis o fins i tot els lands, a nivell alemany; l'únic lloc on no funciona o l'únic lloc que està centralitzat és a l'Estat espanyol. Per tant, el que demanem ja no és un tema només perquè també volem la independència, sinó perquè és com funciona a tot arreu, i on funciona bé. I la mostra que no funciona bé és el que va passar a partir del 7 d'abril a l'aeroport del Prat.

I, a més a més, com a punt quart, perquè ja és un afegit que es va produir just el mateix dia i es va saber el mateix dia que es presentava la interpellació, és també denunciar una discriminació que no només pateix l'aeroport del Prat, sinó que pateixen tots els aeroports de l'Estat espanyol, eh?, que és justament el fet de que l'Estat espanyol va signant convenis internacionals –en aquest cas, un amb la Federació de Rússia– que el que fan és que prohibeixen que hi puguin haver vols, diguéssim, per sobre d'espais aèris determinats –en aquest cas, per sobre del Transsiberià– que no siguin provinents de Madrid.

Això és una discriminació absoluta i ja no només del monotema, una discriminació només perquè els catalans som rars, sinó que els està afectant absolutament a tot el territori de l'Estat espanyol perquè es vol protegir un aeroport. Deu ser que tenen por de l'aeroport del Prat o de la resta d'aeroports de l'Estat espanyol.

I això és una cosa que s'ha denunciar d'una forma absoluta i, en tot cas, és el que proposem de forma molt clara en aquesta moció per al bé dels ciutadans i dels viatgers que vulguin utilitzar l'aeroport del Prat, però perquè, sobretot, el que entenem que és el millor justament per gestionar una de les millors infraestructures del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Casals. A continuació, per a defensar les esmenes presentades del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Grau, Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats..., bé, avui tenim al davant una moció que presenta Junts pel Sí, el grup que dona suport al Govern, que, bé, és oportuna, després de tot el merder que hi ha hagut aquests dies a l'aeroport del Prat, i que és..., nosaltres hi donarem suport, a tots els punts, però que li hem d'*afear*, que es diu en castellà, que, clar, presenta una moció en què tot el que..., és la queixa contra el Govern de l'Estat, però sense posar cap bri d'autoexigència al Govern de la Generalitat, quan ja sabem que no té traspasades les competències, però aquest aeroport es troba en territori català, sí que tenim competències en algunes qüestions referides al medi ambient..., i perquè encara que no ens facin cas, encara que costi molt, jo penso que no hem de tirar la tovallola, perquè mentre no hi hagi aquest traspàs estem obligats a continuar negociant i ser-hi presents i no abandonar.

I és en aquest sentit en el que nosaltres hem presentat les esmenes. També aviso que retirem, aprofito per dir que retirarem l'esmena 1 –perquè ja m'ho han comentat tècnicament, i, per tant, no té sentit–, retirem l'esmena 1.

Però, per exemple, l'esmena 2, que no hem pogut arribar a cap acord i transacció, doncs, a mi em sap molt greu que el Govern no vulgui participar en un grup tècnic de treball que hi ha sobre el soroll de l'aeroport de Barcelona, perquè és un problema que al final està afectant la ciutadania de les poblacions que viuen a prop de l'aeroport –del Prat de Llobregat, de Viladecans, de totes. És un grup de treball al qual la Generalitat havia anat assistint i fa tres anys va deixar d'assistir-hi. I, clar, l'explicació de «no hi anem, perquè no ens fan cas, perquè ens ho donen tot com fet», a mi no em serveix, perquè jo crec que nosaltres, si passa això, hem de..., és allò de carregar-se de legitimitat per queixar-se del Govern de l'Estat. Però, al final, no podem deixar tampoc els nostres ajuntaments sols. Perquè, escolta, bé hi van els representants de l'Ajuntament del Prat a aquest grup de treball, i els de Viladecans. Doncs, el Govern de la Generalitat ha d'estar al costat també d'aquests ajuntaments. Escolta, i, si no, si vas a la reunió i no et fan cas, doncs després treus una nota de premsa i ho denuncies, i mira si et carregues de legitimitat! Per tant, ens sap greu que no s'hagi acceptat aquesta esmena.

També agraeixo al diputat Joan Ramon Casals que hagi acceptat l'esmena d'això, de participar en tot el tema de la comissió de seguiment ambiental, perquè aquí també hi està el Govern. I, per tant, per molt que la competència sigui de Madrid, al final els efectes ambientals del que passa ens competeixen a nosaltres. I en qüestions ambientals el Govern de la Generalitat també hi té competències, per tant, és important que s'impliqui en la comissió de seguiment.

I torno a dir el mateix: i si vas a la comissió de seguiment i tu tens el teu Pla de qualitat de l'aire, Govern de Catalunya, i resulta que no pots fer valdre aquelles mesures del Pla de qualitat de l'aire perquè o no t'escolten o no les volen complir o el que siguin, denúncia, eh?, denúncia pública, però amb més raó que un sant! I és això, jo crec que aquest punt és important.

I, per últim, també, agraeixo al diputat que s'hagi acceptat l'esmena 4, que..., en què jo demano al Govern de la Generalitat que presenti un informe d'avaluació sobre el compliment i el nivell d'implementació de tota una sèrie de qüestions. Perquè aquí també posarem en evidència realment si el Govern de l'Estat està fent els deures o no, i també si nosaltres..., quina part de deures estem fent nosaltres o no estem fent i quina part no està fent el Govern de l'Estat.

I aquí, clar, aquí hi han mesures molt importants, perquè aquí hi han les mesures que estan en el Pla de millora de mobilitat de les persones i mercaderies per accedir a l'aeroport del Prat. Recordem que està dins de la zona aquesta d'especial protecció de qualitat de l'aire. Per tant, és molt important, tota la mobilitat que genera al seu voltant l'aeroport, com la gestionem, o tota la qüestió d'ambientalització de la flota de vehicles que operen a terra o les mesures del Pla de millora operativa a terra. Són qüestions que al final ens acaben afectant en el nostre Pla de qualitat ambiental, ens acaben afectant en el tema de mesures.

Per tant, tot i que compartim i estem d'acord amb tots els punts que s'exposen a la moció i que nosaltres hem defensat i defensarem des de l'Ajuntament de Barcelona, des de l'Ajuntament del Prat, allà on tenim responsabilitats de govern, també, a part de donar suport també, doncs, agraiem que s'hagin incorporat aquestes qüestions que competeixen al Govern del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé. Gràcies, presidenta. Un cop vam veure aquesta..., bé, la interpellació que es va fer farà quinze dies i vam veure que es registrava la moció –cosa que no sempre acostuma a fer Junts pel Sí–, se plantegen los dubtes de si val la pena o no val la pena presentar una moció d'aquest tipus, i, des del nostre punt de vista, doncs, si donar-hi suport o no, perquè bàsicament l'Estat ja fa temps que ha anat dimitint de les seues funcions que hauria de tindre, si volgués ser un bon estat o un estat normal, diguéssim.

Perquè fa peresa, també, eh?, anar demanant, no?, no sé quantes vegades ja es deu haver demanat en aquest Parlament que s'hagi de donar compliment a unes qüestions que haurien de ser bàsiques i quotidianes i normals. I també bàsicament perquè si nos creiem que estem a les portes de la celebració d'un referèndum –com nosaltres defensem i ja està anunciat amb data i pregunta, doncs–, si val la pena demanar coses a Madrid, perquè nosaltres ja les podem fer, se suposa, d'aquí a quatre dies, no? Per tant, dius..., bé, són una sèrie de dubtes, penso que raonables, de si podem o hem de donar suport a aquesta moció.

Però, vaja, ni que sigui amb forma d'epíleg d'aquest llarg..., o més o menys llarg, no?, per a alguns és molt llarg, per a altres no tant, aquest epíleg que estem construint i estem redactant amb l'Estat, no?, amb aquesta relació amb l'Estat, doncs, sí que mos sembla oportú donar suport a aquesta moció. I, bàsicament, per deixar... –allò, que consti en acta, no?–, de dir..., mos n'anem, eh?, estem escrivint l'epíleg, mos n'anem, però deixarem per escrit totes les incompetències de l'Estat o totes les inutilitats, no?, i la inservibilitat d'aquest estat per la seua manca de capacitat de donar compliment a unes qüestions absolutament bàsiques i necessàries.

Denunciar i que consti en acta, en aquest epíleg, també, la manca de previsió de l'Estat a l'hora de donar serveis bàsics, com són en lo cas, doncs, que s'esmenta i està focalitzada aquesta moció, doncs, de l'aeroport, la deixadesa contínua en d'altres infraestructures de comunicació vitals. No em cansaré de recordar... –i així ho diré cada dia que, més o menys, vingui a tomb–, de recordar-los als senyors i senyores del PP de los 3.516 milions d'euros que mos deuen amb Rodalies, vull dir ja poden anar preparant la noteta, perquè és una qüestió que jo, almenys, des d'aquí els aniré recordant cada dia tot lo que mos deuen i de les poques lliçons que mos poden donar aquí, i aquests incompliments sistemàtics.

Perquè, al final, si no és una qüestió d'inutilitat –que ho és, pensem que ho és, per part del Govern espanyol–, és una qüestió..., o pensem que podria ser-ho, una qüestió de premeditació, que també. Aquí es denuncien uns punts als quals també donarem suport com són, doncs, aquests boicots, no?, que de manera sistemàtica el Govern espanyol està impulsant a nivell internacional per bloquejar lo desenvolupament normal d'una sèrie, doncs, d'infraestructures –en aquest cas, los aeroports–, bloquejant aquests vols transsiberians, excepte si només passen per Madrid, no? I, per tant, augmentant artificialment una demanda en un lloc que, probablement, doncs, seria molt menor, no? I la gent que esteu tant a favor del lliure mercat i de la competitivitat i de totes aquestes qüestions, doncs, i que a nosaltres sempre mos dieu, a la CUP, que som uns intervencionistes, doncs, un millor exemple d'intervencionisme, en contra dels seus propis principis, és això, entre altres coses, que avui es posa palès amb aquesta moció. I, per tant, mos sembla interessant, doncs, com deia, que consti en acta, en aquest epíleg, deixar clara aquesta denúncia de la premeditació dels..., podríem dir dels diferents governs, però especialment d'aquest últim Govern del Partit Popular, a l'hora de no complir les seues funcions al nostre territori.

I, per tant, doncs, com deia, també donarem suport al conjunt d'aquesta moció en el seu..., en cinc grans punts o cinc grans blocs, que es podria agrupar. En lo primer, que és la reprovació al Govern espanyol, especialment a la seua delegació a Catalunya, per aquesta, diguéssim, manca de previsió en l'afer concret de l'aeroport del Prat.

Donar suport a la creació d'una taula bilateral per negociar aquest traspàs, que és una qüestió que la vam parlar, l'hem anat parlant. Nosaltres sempre hem reivindicat aquí que no hem d'anar a continuar demanant coses a Madrid sinó que hem d'establir unes condicions polítiques per poder negociar de tu a tu un traspàs, allò del famós *debe i el haber*. En qualsevol situació normal de separació de béns, doncs, hi ha d'haver una taula de negociació en la qual hi haurà uns *debes* i hi haurà uns havers, i nosaltres hem de començar a preparar aquests *debes* que mos deuen per part de l'Estat. I, per tant, lo més oportú mos semblava plantejar-ho en clau de taula bilateral, no?; no demanar que l'Estat faci una sèrie d'inversions, no demanar que l'Estat mos ho traspassi sinó nosaltres convocarem una taula, com farem amb lo referèndum, qui vulgui vindre..., i, si no, doncs, no hi serà comptat, eh?, com diu la dita. I, per tant, nosaltres hem d'anar fent la nostra via.

Denunciar, com ja he reiterat també o reitero, aquest boicot, no?, que l'Estat espanyol mos fa a nivell dels vols internacionals, però també, en lo mentrestant, amb unes petites esmenes que hem fet, doncs, plantejar que, en aquests pocs mesos que li queda a l'Estat, instar-lo a que deixi de fer el ridícul.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, aquesta és una moció que ho barreja una mica tot, eh? De fet, ja hi estem..., tampoc és cap sorpresa, estem acostumats que el Govern o el grup que li dona suport ho facin. Tampoc és cap sorpresa els nivells d'improvisació del Govern de l'Estat en alguns serveis que li són propis i que han de prestar ells, eh?

Nosaltres hem presentat una esmena, que no ha estat acceptada, pel que sé, després m'hi referiré. Més ben dit, deixin-me que en parli ara. Nosaltres seguim defensant una

gestió individualitzada de l'aeroport del Prat perquè pugui competir amb la resta d'aeroports. Això tampoc és cap sorpresa. Aquesta és una posició que el nostre grup parlamentari hem mantingut perquè creiem que una gestió individualitzada introdueix o pot introduir millores d'eficiència i de gestió, en benefici de qui? Doncs, en benefici dels usuaris, que són en definitiva els que utilitzen l'aeroport i totes les seves instal·lacions.

És possible fer-ho? Nosaltres creiem que sí. De fet, és un debat sobre el model; no només el model aeroportuari sinó sobre com s'entén la realitat plurinacional de l'Estat espanyol. És possible fer-ho? Doncs, sí. Miri, això estava..., s'havien fet totes les passes per tal de que això es produís, de que la gestió de Barajas fos individualitzada, de que la gestió del Prat també ho fos, va haver-hi un canvi de govern i es va tornar al model clàssic. Però, que és possible? Sí; passa en altres països de la Unió Europea i no passa res, eh? Per tant, nosaltres seguirem defensant aquest model.

Per què? Perquè una gestió individualitzada, per exemple, podria resoldre millor els conflictes com el del *lote 22*, eh?, que tots coneixem, que són els serveis de restauració de l'aeroport, que hi ha un conflicte laboral molt important –i nosaltres, miri, aprofitem que han presentat aquesta proposta..., aquesta moció per reclamar, des del faristol del Parlament, a AENA una solució al conflicte que garanteixi tots els llocs de treball, eh?–; una gestió individualitzada on el paper de la Generalitat sigui determinant a l'hora de prendre les decisions.

I al Govern de l'Estat jo crec que se li ha de dir que no és de rebut el que s'ha produït aquestes darreres setmanes a les sortides i entrades de passatgers de vols procedents de fora de l'espai Schengen. Jo crec que tenen un suspens com una carbassa, com han gestionat aquesta crisi, que no només dona una mala imatge de l'aeroport del Prat, és que dona una mala imatge del conjunt de l'Estat, eh?, perquè per l'aeroport del Prat hi entren milers i milers de viatgers cada dia i també milers i milers de viatgers de fora de l'espai Schengen.

És la mateixa improvisació que s'ha produït en la renovació del DNI, del document nacional d'identitat. Les cues que s'estan produint aquests dies per poder renovar..., també és intolerable. Jo crec que li han de dir al delegat del Govern, al senyor Millo, que reaccioni ràpid, que protesti a qui hagi de protestar i que hi posin més efectius. A l'aeroport sembla que s'està resolent; les cues del DNI encara no.

Nosaltres no hi donarem suport, per tant, en aquesta posició que vostès defensen de que m'ho traspassa tot i ja ho gestionaré jo, perquè no acabem d'estar d'acord tal com s'està plantejant aquest debat.

Tampoc els donarem suport en la proposta que fan respecte als convenis d'Espanya amb la Federació Russa, perquè crec que aquest és un debat més complex. Quan el comitè de rutes o quan una companyia aèria demana determinats vols, tinc la sensació, per les informacions que nosaltres també hem esbrinat, de que no es tracta tant d'un problema de l'Estat espanyol com d'un problema de les autoritats de la Federació Russa a l'hora de controlar els vols que passen per damunt del seu espai aeri.

Per tant, com que aquest és un debat una mica més complex i no tant binari com vostès l'estan plantejant, no els donarem suport, tampoc ens hi oposarem i farem una abstenció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. A continuació té la paraula la senyora Marina Bravo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller...*, no tuve tiempo en su día o no pude ver la interpelación al completo y la he tenido que releer, y, bueno, cuando iba por la quinta repetición de la palabra «boicot», y lo digo en serio, cuando iba por la quinta –me he puesto a contarlas–, pues, ya casi me lo estaba creyendo, pero entonces he leído una frase que decía, y hoy la ha vuelto a repetir más o menos: «La resta d'aeroports del país no han tingut aquesta problemàtica, només dos, el del Prat i el de Mallorca.» Y me chocó, porque yo, que a veces leo alguna cosa más que el *Ara*, había visto ya colas y desmayos en El Altet, por la falta de policías para controlar los pasaportes de los pasaje-

ros; colas en la entrada del aeropuerto de Málaga, por la nueva ordenación de la zona de viajeros; colas bajo el sol para comprobar pasaportes en Manises...

Mire, problemas sí, muchos. (*Alguns aplaudiments.*) No vamos a ser nosotros los que digamos que era inevitable. O no vamos a ser nosotros los que digamos que no ha sido una vergüenza. No vamos a ser nosotros quienes defendamos la gestión que han hecho el Ministerio de Fomento o el Ministerio de Interior, la falta de previsión; desde luego la ha habido. Pero, por favor, dejen el camino del discurso victimista. Y, si no son capaces de dejar de lado lo de «la culpa es de Madrid» porque ya lo tienen demasiado interiorizado, por favor, al menos no utilicen mentiras o verdades a medias o a cuartos para hacer valoraciones sobre las intenciones de nadie. Porque le digo, por experiencia propia, que eso desmoraliza mucho a la gente que día a día trabaja para que, en Cataluña, igual que lo haría en el resto de España, las cosas funcionen. Eso desmoraliza mucho. Boicot, boicot, boicot... En su intervención había frases como «aquí al darrere hi ha una voluntat de perjudicar clarament Catalunya», «algú està intentant que l'aeroport de Barcelona sigui menys competitiu, que tingui més mala fama». Eso son frases de su intervención.

Bueno, y luego está el tema del convenio. No es tan complejo, el tema de los convenios, para que no lo puedan entender; no es tan complejo como para que el *president* de la Generalitat no pueda informarse bien antes de hacer el ridículo en las redes sociales para que tengan que desmentirle desde una compañía aérea, que imagino que lo último que esperaba es que el presidente de una comunidad autónoma dijera que estaban vetando un vuelo suyo solo porque no contaba con un acuerdo bilateral que lo permitiera. Porque eso es lo que pasa, no hay un acuerdo bilateral que lo permita. Pero es que la verdad es que ni siquiera se ha solicitado.

Ya les expliqué cómo funcionaban los convenios bilaterales entre estados la otra vez. No sé si lo vio, y, si no, puede recuperar la intervención. No lo voy a repetir. Pero voy a continuar con la explicación y dar algunos ejemplos. En Europa no hay necesidad de ningún acuerdo bilateral adicional entre estados para poder volar de un punto a otro, se puede volar desde cualquier ciudad a cualquier ciudad. Con otros países fuera de la Unión Europea hay que establecer acuerdos bilaterales entre un estado y el otro. Con algunos, con los que hay muy buena relación, se puede establecer en esos convenios que se pueda volar de cualquier ciudad a cualquier ciudad –los tenemos, los hay–, pero con otros no se puede llegar a esos acuerdos, y se establecen acuerdos solo cuando una compañía está dispuesta a volar. Y cuando esa compañía está dispuesta a volar, se establece un acuerdo en el que se fija de dónde a dónde va a volar, cuántas veces, cuántas veces lo hará la compañía de una parte, cuántas veces lo hará la compañía de otra, si podrá ser cualquier compañía. Todo eso se recoge en los convenios.

Le he traído algunos, pero, vamos, están en la web; no hace falta hacer grandes investigaciones. El de Perú recoge Barcelona y Madrid; pobrecitos los de Mallorca, pobrecitos los de Valencia, qué boicot les estamos haciendo. Hay otros que solo recogen Mallorca, y no recogen ni Barcelona ni Madrid. Y le he traído también el de Rusia. El original, el del 76, al que se hace referencia en el documento famoso del *Ara*, decía que solo se podía volar desde Madrid; después se pidió volar también desde Barcelona y se hizo una ampliación en la que se ponía Barcelona, y después se hizo una tercera ampliación, que es esta que tanto critican, para que desde Madrid se pudiera sobrevolar determinado espacio aéreo. Si se quisiera, si se pidiera desde Barcelona, seguramente se podría hacer una ampliación más. Pero no se puede vetar algo que no se ha solicitado.

Además, el trato que hacen de su influencia sobre el aeropuerto es de traca. Porque después de criticar tanto que por culpa de los demás estamos fatal, que haya una frase en la que incluso dice que la gente que viene ve qué país tercermundista somos..., después dice, en el mismo discurso: «Nosotros hemos conseguido que el aeropuerto de Barcelona sea uno de los principales de Europa.» Tienen un problemón, cuando hablan del aeropuerto de Barcelona: no saben si decir que va bien, que va mal, que lo gestionan ustedes, que lo gestiona el Gobierno de España. Tienen un problemón, de verdad. Pero, aun así, quieren que se lo traspasen.

Desde luego que todo se traspase a la Generalitat de Catalunya es la resolución de todos los problemas de los catalanes, de los que tenemos y de los que no tenemos. Pues,

miren, no, esa no es la solución para todo, porque ustedes, para empezar, no todo lo gestionan bien. Y la moción que viene a continuación es una prueba de ello.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyor Bel, diputades i diputats, aquesta moció té dues cares, té dues visions: una, uns fets objectius, als que em referiré, i una altra, l'imaginari independentista, que és el que es reflecteix en la interpellació i en la moció.

Els fets objectius, els quals compartim, lamentem i celebrem que hagin arribat a una solució, els fets objectius, són que estem en nivell quatre d'alerta antiterrorista; que hi ha hagut una reforma del codi de fronteres de Schengen; que hi han majors controls de documentació en les entrades i sortides i també en els moviments interns dintre del territori de Schengen; que també a partir de l'entrada en vigor, el 7 d'abril, d'aquest nou codi de fronteres hi ha hagut un col·lapse al control de documentació de l'aeroport del Prat; que és cert, i ho reconeixem i, si cal, ho critiquem, que hi ha hagut una manca de previsió de les autoritats per tal de garantir la fluïdesa en el control de la documentació a l'aeroport del Prat. Però també és cert, que també és un fet objectiu, que a dia d'avui això està resolt. I, ni que el senyor Casals ho vulgui posar en dubte, no només està resolt el problema ja, avui, sinó que està resolta la projecció o la possible projecció d'aquest problema de cara a la temporada d'estiu i, per tant, a l'increment d'activitat de l'aeroport del Prat durant els propers mesos, perquè s'han fet, ja, totes les previsions necessàries per poder abordar aquesta problemàtica.

Però, a partir d'aquí, el que hem sentit –i aquí entra l'imaginari independentista i la propaganda i la publicitat–: «Intencionalitat per part de l'Estat espanyol», «boicot de les nostres infraestructures i boicot al nostre país», «algú està intentant que l'aeroport de Barcelona sigui menys competitiu i tingui menys avantatges i més mala fama que Barajas», «aquí darrere hi ha una voluntat de perjudicar clarament Catalunya» «això és un boicot molt clar», etcètera.

I sota aquests arguments, expressats per l'interpellant senyor Casals o pel conseller senyor Rull, diuen: «Escoltin, traspassin-se a la Generalitat les competències sobre l'aeroport del Prat.»

Home, en una cosa jo els he de donar la raó. En els aeroports que gestiona la Generalitat, per exemple, Alguaire, cues, cues..., no se'n fan gaires, això és veritat –això és veritat. (Veus de fons.) Però, mirin, em sembla que no és la solució. Home, pensin en altres infraestructures en les que sí que hi han cues i vostès no se'n preocupen tant. Ah, fa cinc setmanes al metro de Barcelona hi ha vaga, i cada dilluns hi han cues i situacions de perill a les andanes; i cues i caravanes a les carreteres d'accés a Barcelona, precisament perquè hi ha una vaga en el metro de Barcelona. «No, aquí no..., això no és problema d'Espanya i, per tant, en això no ens fiquem.»

Home, potser valdria que també hi paressin una mica d'atenció, alguna cosa hi devem tenir a dir, no, conseller? Alguna cosa ens deu preocupar del que passa també en el metro de Barcelona. Però no, clar, això no, perquè això, com que depèn de nosaltres i no en podem demanar el traspàs... Doncs, home, valdria la pena també parar-hi atenció.

Llavors, vostès demanen reprovar la Delegació del Govern d'Espanya pel sabotatge que fa el Govern del PP a l'independentisme català. Jo el que desconeixia era la capacitat que té la Delegació del Govern d'Espanya a Catalunya per fer sabotatge a l'independentisme. Fixin-se que s'ha col·lapsat l'aeroport de Barcelona, el de Palma de Mallorca, el de Màlaga, el d'Alacant, el de Jerez, el de Birmingham, el d'Amsterdam, el de Dublín i el de Londres. *Caralho!*, la Delegació del Govern d'Espanya sí que té capacitat de fer boicot a l'independentisme, que té paralitzats els aeroports de mig Europa! Déu-n'hi-do! Tot això, clar, contra Catalunya.

Un altre exemple del boicot. Doncs, mirin, des del 2011 que manen aquests del PP, que són tan dolents, l'aeroport de Barajas ha passat de 49,6 milions de passatgers als

50,4 milions –un increment de l'1,6 per cent. Són tan dolents que l'aeroport del Prat ha baixat de 34,4 a 44,1; és a dir, ha baixat un increment del 28 per cent; estil Orwell, 1984: el preu de la xocolata ha baixat de 7 a 9 –estil Orwell, completament.

I, finalment, demanen denunciar la greu discriminació del memoràndum o del conveni amb Rússia. Escolti'm, és qüestió de demanar permís als països sobre els quals se sobrevola l'espai aeri per poder-hi circular. Però és que aquest conveni que vostès volen denunciar és aquell conveni que autoritza a Barajas vint-i-un vols setmanals a Moscou, i, al Prat, cinquanta-set. Escolti'm, a qui beneficia suspendre aquest conveni? A Barajas o al Prat? Suspendre'l beneficiaria Barajas. És això el que vostès volen? Si guem seriosos!

I la interpellació..., i la moció que vostès avui presenten no té res de seriosa, per tant, no podrà comptar amb el nostre suport. I ens agradaria que poguéssim fer cas a la rampejada neoliberal de la CUP, i, per tant, que l'espai aeri de la Federació Russa quedés alliberat. Esperem comptar amb la seva influència...

La presidenta

Ha exhaurit el temps, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

...per aconseguir això.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Ramon Casals.

Joan Ramon Casals i Mata

Moltes gràcies, presidenta. Bé, per anar ràpid, responem començant per l'ordre. Catalunya Sí que es Pot..., en tot cas hem acceptat... –gràcies per les esmenes al tema de medi ambient aquí–, les que no hem acceptat de no anar-hi és per una raó de que ja ho hem intentat moltes vegades, no ens fan cas, no insistirem a anar-hi. En la que hem acceptat anar, que és la de medi ambient, hi anirem amb poques esperances; però, en tot cas, passarem aquest informe al cap de tres mesos per veure realment qui no aplica les coses a l'aeroport del Prat, que és qui gestiona, malauradament, que és AENA i la Delegació del Govern.

A la CUP..., sobretot moltes gràcies, també, per ajudar-nos a millorar la proposta, i, per tant, també per enriquir-la. I bé, i endavant amb, ja, començar el traspàs, que esperem que sigui una realitat; que és el que demanem, perquè el Parlament ho demana des de fa molt de temps.

Al PSC, estaré..., diguéssim, fa un temps hauríem estat d'acord amb el model i l'hauríem demanat també conjuntament, però aquest Parlament ja ha demanat moltes vegades el traspàs immediat de l'aeroport del Prat, com pot ser el del port i altres infraestructures o l'aeroport de Sabadell, tots els que està gestionant l'Estat, perquè ho fa malament. I el que va passar a partir del 7 d'abril n'és una mostra. I, per tant, no anirem enrere, és a dir... I, per tant, és el que volem ja, la gestió immediata; en tot cas, si no, la tindrem d'aquí a uns mesos, perquè ho haurà decidit la població de Catalunya.

Al Partit Popular..., bé, no, en tot cas farem Ciutadans. No ho sé, és a dir, no he sentit encara ni a Ciutadans ni al Partit Popular que expliquin i donin explicacions als ciutadans i ciutadanes de Catalunya del perquè va funcionar malament el del Prat. Si per vostès és que hi van haver altres aeroports que també van anar molt malament ja és prou excusa, home, em sembla, diguéssim, lamentable sentir en aquest Parlament que el fet que anés malament el Prat és perquè hi anaven altres. Que no és cert, perquè va passar uns dies, i aquí ha passat molt més temps.

I la pregunta és: si ara la Delegació del Govern s'ha compromès a posar cent cinquanta policies més i cinquanta màquines més, no ho podien haver fet abans, quan sabien des de fa mesos –des de fa mesos– que ho havien de fer? Ara poden i abans no?, hem hagut d'acabar fent el ridícul. Això es diu «mala gestió» i es diu «boicot» –es diu així. I vaig dir moltes més coses. Perquè el boicot no era a l'aeroport del Prat –vaig dir que es passegessin per la meua comarca, pel Baix Llobregat–, el boicot està en totes les

infraestructures. Senyor Rodríguez, les caravanes les fa la gent de l'àrea metropolitana del meu poble, de la meua comarca, cada dia, a Sant Boi, a Castellbisbal i a Molins de Rei. Perquè vostès sí que estan fent boicot i no estan fent les obres que han de fer i no executen el que els toca. *(Alguns aplaudiments.)* Això és el que els vaig explicar, llegeixin tota la intervenció que fem, d'acord? Aquesta seria la pregunta. Però que et donin explicacions.

La solució de Ciutadans. Llegim les seves esmenes: «Analitzar quines són les raons que van portar a que s'aturés..., a que no hi haguessin recursos suficients.» Doncs, que no els va posar l'Estat! I per què no es va dimensionar correctament? Doncs, perquè no es va preveure. Aquesta és la seva solució: analitzar què va passar. Però si ho sap tothom, que no hi havien policies ni garites obertes.

Segona solució: «Estudiar mesures...

La presidenta

Senyor Casals, ha exhaurit el temps.

Joan Ramon Casals i Mata

...mesures perquè no passi més i en la mesura del possible, que s'hi posin.» Aquesta és la seva solució? Que ja sap tothom el que s'ha de fer i la seva solució, el que posen per escrit..., que hem de resoldre el problema.

I, respecte als convenis bilaterals, gràcies, ens han donat la solució el PSC, Ciutadans i Partit Popular. Està molt clar que si volem poder, des de l'aeroport del Prat, volar on vulguem, només hi ha una manera, que és agafar el vol que ja hem agafat, que és el vol a la independència. I ja els vam dir...

La presidenta

Ha exhaurit el temps, senyor Casals.

Joan Ramon Casals i Mata

...i perquè l'única manera de negociar convenis bilaterals... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Hortènsia Grau Juan

Retirem l'esmena número 1, del Grup de Catalunya Sí que es Pot, i per demanar votació separada del punt 4.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau.

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons. A veure si ho aconseguim.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Crec que me'n sobrarà i tot. Senyor Casals, si vostès el que de veritat volien era resoldre el problema, haurien pogut presentar una moció demanant a la Delegació del Govern que portés més policia espanyola a l'aeroport del Prat. L'hi haguéssim votat a favor. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)* Vostès el que volen no és resoldre el problema, és agreujar-lo.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez.

Senyor Terrades, per què em demana la paraula?

Jordi Terrades i Santacreu

Per demanar votació separada, presidenta, del punt número 3 i del punt número 4. I del punt número..., no, del número 4, sí.

La presidenta

Senyora Bravo, per què em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

Alusiones, primero.

La presidenta

Trenta segons.

Marina Bravo Sobrino

Bueno, que me decía..., yo le he dado mi solución para el tema de los convenios. La suya está muy clara: ir preparando veintisiete nuevos convenios, uno para cada uno de los países miembros; más todos los demás, por supuesto.

La presidenta

Gràcies, senyora Bravo.

(Pausa. Veus de fons.) Sí, votació separada, que ja m'ho ha dit, de quins punts?

Marina Bravo Sobrino

Dels punts 3 i 4.

La presidenta

Gràcies.

(Pausa.)

S'ha demanat votació separada dels punts números 3 i 4.

Sí, senyor Casals, per què em demana la paraula?

Joan Ramon Casals i Mata

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Ramon Casals i Mata

Molt ràpid.

La presidenta

Sí, trenta segons.

Joan Ramon Casals i Mata

Senyor Rodríguez, és que no ha entès res ni explica el perquè d'aquesta moció. És a dir, aquí estem parlant de com és que el Govern espanyol, amb moltíssima antelació, no va posar aquests policies que diu vostè a temps.

I, al final..., i a la senyora Bravo, agrair-li constantment que ens repeteixi i que ens expliqui que si volem poder volar directament de Barcelona al Japó només hi ha una manera, que és la independència, que ja ho sabem, que si mirem els convenis bilaterals, d'aquí a molt pocs mesos.

Moltes gràcies.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 3 i 4. Votarem primer el 3, el 4 i després la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat per 82 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat per 73 vots a favor, 33 en contra i 26 abstencions.

(Remor de veus.) Si us plau...

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la planificació i la gestió de l'aeroport Barcelona - el Prat ha quedat aprovada per 121 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat

302-00161/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

(Remor de veus.) Si us plau...

(Pausa.)

Silenci, si us plau.

(Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Sí; gracias, presidenta. *Conseller* Rull..., en primer lugar, querría saludar al señor Piñar, presidente de Asociaciones de Vecinos de L'Hospitalet, una persona que ha trabajado mucho por nuestra ciudad y es una persona que simboliza la lucha de los vecinos durante todos estos años, y ha sido gracias a esa constancia y a esa lucha que esta reivindicación se ha mantenido viva.

La moción que hoy les presentamos se puede dividir en tres partes. La primera, la que tiene que ver con las dos estaciones de la línea de metro en L'Hospitalet de Llobregat. Queremos ver reflejado por escrito el compromiso de un calendario de la puesta en servicio de las estaciones de Ildefons Cerdà y Provençana; queremos saber de dónde se va a sacar el dinero; queremos asegurar su dotación presupuestaria en los presupuestos del 2018, y queremos que se analice un posible adelanto de la fecha de inauguración en 2019. Queremos que, pues, se estudie la posibilidad de que pueda entrar en servicio en 2018.

La segunda parte: queremos que se celebre una cumbre para impulsar la finalización de la línea 9 y de la línea 10, con la participación de las administraciones implicadas y también de los vecinos.

Creemos que si el Govern tiene tiempo para convocar cumbres para repetir el 9-N, también puede hacerlo, debería de hacerlo para algo tan necesario para los ciudadanos como son esta línea 9 y esta línea 10. Queremos ver ese tramo central acabado, porque es el que le da sentido a toda la línea. Ahora que son tan buenos poniendo fechas, pues, pongan una fecha para finalizar la línea 9. Porque si la Generalitat hubiera hecho su trabajo, en vez de estar de parranda, de cumbre en cumbre histórica, probablemente no tendríamos tantos problemas de movilidad en el área metropolitana.

Porque aquí no sirve echarle la culpa a Madrid. La línea 9 es una competencia de la Generalitat; la Generalitat tuvo el tiempo y el dinero para hacer esta línea y dos líneas más. Les recuerdo que teníamos 2.000 millones de euros y el plazo de cinco años. Han pasado quince años y ya vamos por 6.000 millones de euros, que se dice pronto. El tiempo ha pasado y el dinero se ha esfumado. Y eso indudablemente es culpa de la Generalitat, y quien diga lo contrario miente. El dinero se ha esfumado y aquí la única responsabilidad es del Govern de la Generalitat, y en esto Madrid no tiene nada que ver.

Y esto me lleva a la tercera parte: queremos saber. Queremos saber no solo qué va a pasar en el futuro con esta línea y cuándo va a estar finalizada en su totalidad; no solo queremos saber eso, sino que lo queremos saber todo. Queremos transparencia, queremos información. Y, sí, esa es nuestra obsesión, nos lo pueden decir; tenemos obsesión por la transparencia, por saber dónde han ido a parar esos 4.000 millones de desviación presupuestaria y con detalle; con detalle de los conceptos, el importe asociado a cada uno de ellos y que se hagan públicos los contratos. No solo mis compañeros de Ciudadanos y yo, hay muchísimos ciudadanos que se lo preguntan.

Y queremos un estudio detallado de los sobrecostes y de esos contratos asociados que hay detrás. Queremos una revisión y renegociación de los contratos con las conce-

sionaries, para que no sigan siendo un agujero negro por donde se escapa el dinero de todos los catalanes. Y queremos que el ciudadano tenga acceso a esa información. No queremos excusas, queremos saber la verdad. Queremos conocer los fallos que ha habido en la gestión catastrófica de esta infraestructura para poder poner soluciones. Y hemos perdido demasiado tiempo; tiempo que no podemos perder, pues, para verla finalizada cuanto antes.

Nosotros podemos entender que Junts pel Sí pueda llegar a votar en contra porque son incapaces de hacer autocrítica y votar a favor sería reconocer el fracaso y su implicación en la chapuza. Pero espero que el Partido Socialista no esté mirando las encuestas a la hora de votar. El Partido Socialista gobierna en L'Hospitalet, Ciudadanos es la segunda fuerza en la ciudad y en esto se debe hacer un frente común. Espero que la señora Marín no esté mirando por el retrovisor, sino que mire hacia delante, hacia los ciudadanos que no van a entender que el Partido Socialista pueda votar en contra de un compromiso por escrito, una financiación asegurada para esas líneas, para esas estaciones de metro, y un posible adelanto de la inauguración de estas estaciones.

Los ciudadanos en general no van a entender que se vote en contra de impulsar la finalización de toda la línea, porque dejar de priorizar la finalización de las obras de la línea 9 va en detrimento de la movilidad económica y social de toda el área metropolitana, porque la necesidad de metro no se limita solo a unos usuarios directos, también implica a los empresarios e inversores que valoran las infraestructuras disponibles en cada lugar a la hora de dotarlo de vida económica, de empleo y de futuro. Ayuda a aliviar los problemas de congestión de tráfico, a los problemas de contaminación; es un *win-win*. Millones de ciudadanos se verían beneficiados de una forma u otra, independientemente de su opción política, su ideología o su identidad.

Y aquí deberíamos estar todos unidos, de la mano, para conseguir cosas que realmente repercutan en el conjunto de la ciudadanía, como es esa línea 9 que ayudaría a desahogar la movilidad en toda el área metropolitana.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora De la Calle. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputada, no sé, eh?, no sé si és l'alcaldeessa la que ha de mirar de cara a les municipals o són vostès els que amb aquesta moció han començat a fer campanya de les municipals o de les que vinguin. Perquè, a veure, i amb tot el «carinyo», eh?, aquesta moció el que fa és reiterar coses que han estat aprovades i parlades i discutides a la Comissió de Territori, i no ens diu, tret d'algun punt que ja especificaré, res nou que no hagi estat anunciat, pactat –i aprofito també per saludar el president de la Federació d'Associacions de Veïns de l'Hospitalet– amb la federació d'associació de veïns que van fer l'assemblea la setmana passada i van avalar el pacte, pactat amb la Generalitat, pactat amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, pactat amb l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, no ho sé, me sona una miqueta com a anunci electoral de que, a veure, *ahora nos apuntamos el tanto*.

La majoria d'aquestes qüestions són les que ja s'han acordat amb el Govern. El punt 1, això, ja es va presentar al calendari; es va presentar. A més, ja et dic, amb la federació d'associacions de veïns que va donar l'aval i inclús va donar l'aval a que..., bé, va entendre que no es podia avançar l'entrada en funcionament al 2018. Ja ho van arribar a avalar, el calendari. Bé, doncs, perquè ells que van entendre que s'havia arribat a un bon acord. Per això, nosaltres, en aquest punt 3 no li donarem suport.

En el punt 2, que han fet una..., han acceptat l'esmena de la CUP, bé, doncs, sí; fer públic el mecanisme de finançament, sí, és interessant. Per què? Perquè, entre altres coses, per exemple, en el cas de les línies de..., de les dos línies que s'han obert de Barcelona –Foneria i Foc Cisell–, sí que sabem que hi ha hagut un acord econòmic entre l'Ajuntament de Barcelona, que ha posat diners la Generalitat, i l'ajuntament. Clar, en el cas de l'Hospitalet, de moment, és la Generalitat qui fa la inversió. I no només obrint aquestes de la línia 10, sinó que també aprofitant per obrir la L5, que ens millora..., l'es-

tació d'Ernest Lluch de la L5 que ens millora la intermodalitat, perquè ens dona accés a unes altres línies. Per tant, a aquest punt sí que hi donarem suport perquè, bé, ja està bé saber com ho finançarem.

Al punt 4, ens abstindrem; al punt 5, també; al punt 6, també. A veure, tots els punts que nosaltres considerem que ja han estat en l'acord, que han estat treballats, que han estat pactats, que tenen l'aval dels veïns, nosaltres ens hi..., no els hi votarem en contra, perquè no els hi podem votar en contra perquè el que diuen..., no estem en contra del que diuen, el que passa és que això ja està, ja s'ha pactat i, per tant, aquí hi ha hagut l'esforç de totes les administracions i també dels veïns i veïnes i dels grups municipals. Vostès són la segona força, nosaltres estem a l'oposició. I nosaltres també, el nostre grup, el nostre grup a l'ajuntament també ha anat presentant mocions en aquesta línia. El Grup Municipal Canviem l'Hospitalet, vostè sap que ara al maig va presentar una moció amb molts d'aquests punts que, a més, va ser aprovada..., quasi tots els punts van ser aprovats, també pel Grup Municipal de Ciutadans.

En el punt 10 sí que els donarem suport, perquè creiem que tot el que és augmentar la transparència i la informació als ciutadans ens sembla correcte.

En el punt 11, bé, agraïm que ens hagin acceptat l'esmena. Perquè aquí sí que hi ha una part interessant, no? Vull dir, jo penso que tot el que sigui informar de per què han anat les coses així, de què és el que ha suposat..., per què hi ha hagut els sobre costos, és important que ho sapiguem. I sobretot, fixi's, nosaltres hem afegit un punt que és el que a mi em preocupa molt d'aquesta línia, no? –i aquí tenim responsabilitats diferents governs, perquè hem de ser seriosos i ho hem de dir–, que és per què –jo voldria que algú m'ho expliqués i no ho he aconseguit– les obres es van iniciar per les puntes, pels extrems, quan el tram necessari és el tram central, que és on es concentrava la demanda.

Actualment, en dia laborable, la línia 9 aporta cinquanta mil i escaig validacions al total d'1.300.000 viatgers de la xarxa de metro. És a dir, estem parlant d'un 4 per cent, eh?, mentre que el pes de la línia 9 en termes de longitud és del 25 per cent. A mi, de veritat, si algú m'ho expliqués, doncs, jo ho agrairia i segurament ho podria fins arribar a entendre o a assumir. Per tant, en aquest punt, hi donarem suport.

També en el punt 12, que és donar compliment, perquè no podem dir que no, donar compliment a una moció. Creiem que el que s'aprova aquí s'ha de complir, perquè, si no, es menysté aquest Parlament.

I en el punt 13, i ja l'hi vaig explicar l'altra vegada, també, que van presentar alguna cosa semblant –això de fer tots els temes protocol·laris, de no fer electoralisme amb els temes d'inauguracions–, ja l'hi vaig explicar, ens abstindrem. Perquè, bé, no és només la Generalitat, és tothom qui ho hauria de fer. Primer, que ja existeix una llei, la llei electoral, que ho regula. Però és tothom, eh?, perquè el que no pot ser és que en la Generalitat diguem: «D'acord, nosaltres ens autoflagellem i no farem» –perquè no ho hem de fer– «electoralisme», però que llavors vingui el Govern de l'Estat o vingui un ajuntament i ho faci. Per tant, en aquest punt ens abstindrem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Bona tarda; gràcies, presidenta. Bé, com ha dit la diputada de Catalunya Sí que es Pot, avui Ciutadans ens presenta una moció de tretze punts la majoria dels quals ja estan en funcionament. Nosaltres hi donarem suport a grans trets, llevat dels punts quart, cinquè i novè, on ens abstindrem.

Al quart, perquè abans de comprometre pressupostos futurs creiem que cal fer una auditoria i perquè és un dels forats econòmics més grans de la història de les infraestructures d'aquest país. I als punts tant cinquè com novè perquè pensem que aquí l'Estat no hi solucionarà gaire res.

És que la línia 9 del metro i la línia 10 són un capítol fosc de la història de la política al servei del capitalisme d'amiguets, de mala gestió i de desconexament del terreny. I aquí només hi falta l'Estat espanyol.

I val a dir, abans de continuar amb l'exposició, que ens agradaria que tots aquells que critiquen amb tanta bel·ligerància el cas Castor també jutgessin amb el mateix criteri el desastre polític que suposen les línies 9 i 10 del metro.

El desastre comença el 2002, herència del Govern Pujol i amb Artur Mas com a artífex, imaginin-se. De 2.000 milions d'euros de pressupost inicial fins al 16.000 milions d'euros actuals; obres com a mínim fins al 2020, i amb un endeutament de dècades de més de 8.000 milions d'euros.

Ho he dit ja: mala planificació, desconeixement del sòl i endeutament amb entitats privades i concessions d'obra pública que han multiplicat el cost. I aquí hi jugueu tot-hom, eh?: dos governs de Convergència, però també dos tripartits, i va ser el tripartit qui tragué a concessió les estacions, multiplicant el cost i fent transferència de capital directe a empreses privades.

Segons l'informe d'Economia, la despesa entre el 2003 i el 2014..., la línia 9 multiplica per dos la despesa de Salut i Benestar, i del mateix període..., o sigui, d'aquest mateix període –perdó–, i sobrepassa de moltíssim el pressupost en matèries, per exemple, com l'habitatge, un dels conflictes més grans d'aquest país. I un dels arguments clau és fer arribar el metro a zones molt mal comunicades: l'Hospitalet, la Marina - Zona Franca, tanca Barcelona per dalt. Nosaltres amb això ja hi estem d'acord, amb aquest plantejament, pensem que és necessari. Ara bé, de moment, ni Marina - Zona Franca, ni Ildefons Cerdà; les úniques que funcionen són de l'aeroport del Prat a la Fira Gran Via, allà on hi fan, curiosament, el Mobile World Congress i on les empreses que hi participen han «apretat» de valent perquè això tiri endavant. Ja ho veuen, economia de casino ben nostrada.

Nosaltres a la llei de mesures ja vam entrar una esmena per fer una auditoria de la línia 9, perquè, abans de res, pensem que cal saber com s'han gastat els diners, on i per què.

I Ciutadans avui ens presenta aquesta moció –ja ho he dit, nosaltres a grans trets hi donarem suport– amb un discurs molt centrat en el veïnat i amb demanda d'estacions concretes, amb un punt 13 inclòs sobre no fer-ne electoralisme. Nosaltres hi estem d'acord. El que passa, que, com ja també s'ha dit, vostès ens presenten una moció de moltíssimes de les coses que ja estan en funcionament. Per tant, sembla que ja fa temps..., o que vostès estan en campanya electoral per les seves municipals, ja ho han dit per aquí. En tot cas, nosaltres ja saben que, de lògica electoralista, poca.

Nosaltres ens n'alegrem, de poder parlar de la línia 9 i de denunciar una vegada més els tripijocs de sota taula d'aquells artífexs del seny que han saquejat fins l'últim euro de les arques públiques d'aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. També saludar el Miguel García, el Jesús Aguado, la Carmen Esteban i, lògicament, també el Manel Piñar.

I voldria començar sobretot amb fer meves també les paraules que va fer l'altre dia i que va dir aquí l'altre dia el conseller Rull: «Primer element, no em cauen els anells a l'hora de reconèixer que la línia 9 no és una actuació afortunada i que no ha anat bé. Això no ha anat bé per moltes raons. Això és així. No estic repartint culpes, al contrari, tothom hi tenim part de responsabilitat –ja ho ha dit abans l'Hortència–, tothom hi tenim part de responsabilitat. Però, en qualsevol cas, sí que també em faig meves les paraules de dir, del conseller, quan parlava que hem de continuar fent el túnel, hem de buscar mecanismes de finançament, com s'ha fet per a la Foneria i Foc Cisell, i, per últim, hem de trobar també finançament per a les dues estacions de l'Hospitalet.

Aquesta feina ja s'ha fet, entre la conselleria i les institucions corresponents. L'altre dia també ho fèiem a través d'aquest mecanisme del pla econòmic i financer de l'Ifercat, que és l'empresa pública que duu a terme aquestes actuacions d'infraestructures ferroviàries, i així també es va explicar a l'Ajuntament de l'Hospitalet als grups municipals i a les forces vives de la ciutat.

Precisament, fa uns dies, al mes de maig, va haver-hi una reunió amb el vicepresident econòmic del Govern, el conseller Rull, l'alcaldessa de l'Hospitalet, els portaveus dels grups municipals i els representants de la Federació d'Associacions de Veïns de l'Hospitalet, que explicaven aquesta nova data de finalització de les obres del metro a la ciutat de l'Hospitalet i el compromís de solucionar la línia 9, la línia 10 i l'estació d'Ernest Lluch, la nova estació d'Ernest Lluch, de la línia 5. Això és una magnífica bona notícia.

Quan això s'acabi, a la ciutat de l'Hospitalet, conseller, tindrem, sap quantes estacions de metro? Vint; vint estacions de metro a la ciutat de l'Hospitalet. És un èxit. És una magnífica notícia, i és un compromís, per tant, d'un gran acord institucional, d'un gran acord entre les diferents administracions i les diferents institucions, un acord que contempla el més important de tot, que són els compromisos econòmics. Això és el més important de tot: hi han els diners per fer-ho. Jo estic convençut que si aquesta obra es pot fer en comptes del 2019 el 2018, el conseller no tindrà cap problema que això es pugui fer així. Tenim dubtes que es pugui fer, però si es pot fer abans, es farà abans.

Tenim, a més, el consens dels grups municipals de l'Hospitalet; tenim l'acord unànime també, el consens polític de les entitats i associacions. Però, efectivament, també en aquesta moció hi ha un component local. Es va veure a la interpellació de l'altre dia quan es parlava del paper cuixé i d'aquestes qüestions. S'ha tornat a veure avui que hi ha un «més enllà» d'aquesta moció, que podríem compartir, tot i que hi han moltes coses que ja estan fetes o que ja s'estan fent, però hi ha un intent claríssim de portar el tema..., també el combat polític a l'Ajuntament de l'Hospitalet, i això, des del nostre grup, no ho volem permetre.

Senyora Noemí, per part meua, votar a favor de qüestions de Ciutadans, per part meua, cap problema. Ja l'hi dic, però en aquest cas, no; en aquest cas sí que tenim problemes, perquè hi ha un component local també darrere, eh? Per tant, nosaltres no hi col·laborarem. La majoria de les qüestions ja s'estan fent, com s'ha explicat pels diferents portaveus que m'han precedit.

I hi ha un component en què coincideixo amb la diputada de Catalunya Sí que es Pot, que és en tot el tema de la transparència. Em dol una mica que la moció sobre el metro a l'Hospitalet es vinculi amb..., em dol una mica com a ciutadà de l'Hospitalet. Em dol, eh?, perquè jo crec que són dues coses diferents. Una cosa és el metro de l'Hospitalet i una altra cosa és tot el tema de finançament, de la transparència de la línia 9. Si es parlés d'una sola cosa, hi estaria absolutament d'acord. Diguem-ne, fer els dos temes a la vegada em dol una mica, eh?

Però, en qualsevol cas, em quedo amb la notícia en positiu –amb la notícia en positiu–, ja s'ha explicat. I acabo també amb el compromís de la federació d'associacions de veïns, està aquí el senyor Manel Piñar, el president de l'associació de veïns..., la carta que ens ha fet arribar, a l'alcaldessa de l'Hospitalet, d'assumir el compromís de vigilar i la posada en marxa de les obres, l'execució del calendari establert a les seves propostes, amb l'esperança inclús de retallar els terminis de calendari.

I, conseller, l'hi he de dir també: una absoluta convicció que vol tenir una reunió de comissió de seguiment de les obres. És gent de l'Hospitalet, són gent de l'Hospitalet, són molt... (*veus de fons*). Exacte. Som molt..., tenim molt d'interès que aquestes obres es puguin fer bé, es puguin acabar bé, i, per tant, el més important és que això es faci. La moció? No fa falta.

La presidenta

Gràcies, senyor Pérez. A continuació té la paraula el senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Conseller, presidenta, diputados, nosotros valoramos positivamente la moción que se presenta, porque va en la línea de algunos puntos que ha presentado..., propuestas del Grupo Popular, tanto en este Pleno como en comisiones.

Evidentemente, delante de los representantes vecinales de Hospitalet valoramos positivamente que la L10 pueda llegar por fin a Hospitalet, y, por tanto, no vamos a votar en contra. Pero también tenemos que hablar de la L9. La L9, esa gran chapuza técnica de la obra de la Generalitat de Cataluña; un ejemplo de despilfarro de dinero; un ejemplo de mala gestión de obra pública. Dice: «No, es que triplica el gasto sobre el presu-

puesto inicial»; no, no lo triplica, lo supera. Una broma que cuesta 16.000 millones de euros, eso es la L9.

Y como la moción no solo habla de Hospitalet, también habla de Barcelona, nos alegramos de que se puedan abrir dos estaciones de metro en la Zona Franca, solo dos –solo dos–, porque seguirá habiendo estaciones fantasmas en la ciudad de Barcelona. Eso sí, se abrirán con la gestión indirecta, con un acuerdo entre el Ayuntamiento de Barcelona por la compra de unos inmuebles con la Generalitat de Catalunya de 40 millones de euros. Pero como esto lo hace el Gobierno «podemita» de Ada Colau y un gobierno independentista, es un acuerdo fantástico. Esto lo hace otra administración, gobernada por otro partido o un privado, y ahora ustedes le estarían llamando a esto «especulación» o «pelotazo». Pero como lo hacen los «podemitas» y los independentistas es un acuerdo fantástico.

¿Qué pasa con el tramo central de la L9? Van a conseguir algo espectacular. Barcelona es la capital de Cataluña, muy bien; pues, van a convertir la L9 en el sistema de transporte público de conexión periférica más caro de toda España, eso sí, no será de conexión territorial, ni de conexión metropolitana, porque no pasará por el centro de Barcelona.

Utilizando el criterio y los argumentos de ustedes, podemos decir que el Gobierno de la Generalitat hace boicot a la ciudad de Barcelona, boicotea a los ciudadanos de Barcelona, boicotea las infraestructuras de los ciudadanos de Barcelona. ¿Por qué le hacen boicot a la ciudad de Barcelona, señor *conseller*? ¿Por qué los tratan así? Tienen la L9 sin tramo central. ¿Cómo se puede consentir eso, señor *conseller*? No puede ser –no puede ser.

Básicamente –y voy terminando– la moción pide dos cosas. Una es información, y otra es saber los mecanismos de financiación. Información sobre el calendario de las obras de la L10 a su paso por Hospitalet y saber los mecanismos de financiación, que vista la experiencia de la L9, ustedes no son de fiar. Y yo creo que pedir información y saber cómo se va a financiar, de esto, nadie puede votar en contra.

Sí que es verdad que votaremos a favor de algo que el Partido Popular ya presentó en una moción, que es saber cuáles son sus prioridades de inversión para los próximos cinco años. ¿Qué pasa que no lo hacen público? ¿Qué esconden? ¿Tienen hoja de ruta, de inversión sobre lo que van a hacer en infraestructuras esos cinco años? ¿Dónde está esa información? Queremos saber qué van a hacer en infraestructuras, queremos saber; queremos transparencia. Senyor conseller, volem saber. Pero usted no nos informa.

Sí que es verdad que haremos abstención en un par de puntos, porque cuando ustedes hablan en la moción de revisar y renegociar las condiciones sobre los contratos de la L9 y la L10, pues, la verdad, cuando el Gobierno de la Generalitat tiene que renegociar, pues, miedo nos da. Y como no tenemos mucha confianza en este Gobierno, pues, haremos una abstención.

Y la otra es cuando hablan sobre las inauguraciones, cuando hablan de inaugurar..., de que no se harán inauguraciones, esto está... –como ha dicho antes la señora Grau–, está legislado por ley. Pero sí que es verdad que una inauguración permite conocer esa obra acabada a los vecinos, hacerles partícipes de que esa obra va a aumentar su calidad de vida y también muchas veces las inauguraciones sirven para rendir homenaje a muchas plataformas vecinales que han reclamado esa infraestructura y que, al fin y al cabo, reconocer públicamente, por parte de la Administración, que ese logro es gracias a ellos, yo creo que es de justicia de cara a los vecinos.

Haremos abstención en un par de puntos, y el resto lo votaremos a favor.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, senyor Piñar i resta de companys de la Federació d'Associacions de Veïns de l'Hospitalet de Llobregat, bé, avui tenim una moció sobre la línia 10 de l'Hospitalet, efectivament, però que jo crec que s'expli-

ca..., de fet, jo comparteixo tota la intervenció de l'Hortència, pràcticament, no?, perquè jo crec que ens ha avançat molta feina, però, amb un electoralisme que cansa una mica.

Deixi'm fer allò..., deuen recordar vostès aquell programa, no?, de *Detrás de las cámaras*, doncs, deixi'm fer *Ciudadanos, detrás de las cámaras* en aquest faristol, per mostrar una mica el que passa en aquest Parlament. Escolti'm, fa dos plens: «Consell Comarcal del Barcelonès», una proposta seva. Deia aquí el senyor García, textualment: «Avui sabem que la proposició de llei que hem presentat per a la supressió del Consell Comarcal del Barcelonès ha tingut la virtut de doblegar l'espai-temps i transformar set anys d'esperes en dies. Hem aconseguit allò que Convergència, Esquerra, PSC no han fet en set anys, i ho hem aconseguit realitzar en dies, dient que érem els primers que treballaven el tema.» Escolti'm, el 28 de febrer vam presentar nosaltres una moció al consell comarcal per tancar-lo i el 15 de març es va aprovar. Vostès ho van presentar després que, per unanimitat, tots els partits ho presentéssim.

Bé, anem al Ple anterior. «Protecció dels denunciants», proposta presentada per Ciutadans. Deien, senyor De Páramo: «Desgraciadamente en este Parlamento se habla muy poco de estos temas, se debería hablar más. Entiendo los intereses políticos de cada uno. Entiendo las estrategias de cada uno, más cuando aún no se ha presentado ninguna propuesta en materia de corrupción por ninguno de esos grupos que estaban en la rueda de prensa», que érem Catalunya Sí que es Pot, Junts pel Sí i la CUP. Bé, això ho deia el 31 de maig, quan el 14 de maig, a la Comissió de la Cemcord vam aprovar la mesura 119: «Cal aprovar una llei de protecció jurídica de tots els ciutadans i denunciants de possibles casos de corrupció.» Això ho aprovem el 14 de març i Ciutadans ho registra el 21 de març, apropiant-se la feina dels altres, no passa res.

«Corredor Mediterrani», 11 d'abril, la doctrina Carrizosa; sí, vostès segueixen la doctrina Carrizosa, que deia: «Ayer estuvimos en la iniciativa de infraestructuras como el Corredor Mediterráneo, una infraestructura de la que nadie hablaba hasta que Ciudadanos la metió en los ciento cincuenta pactos suscritos para el acuerdo de gobierno con el Partido Popular»; 11 d'abril del 2017. Escolti'm, si això ho portàvem al programa electoral del 2004, si Ferrmed es va registrar a Brussel·les el 5 d'abril del 2004, si el Consell Europeu va aprovar el Corredor Mediterrani el 2011. Vostès venen aquí a fer anuncis publicitaris, i ara el volen fer amb la línia 10. I n'estem farts.

I n'estem farts, perquè el conseller Rull i el vicepresident Junqueras el 24 de maig van a l'Hospitalet, fan una roda de premsa i expliquen tot el que vostès demanen a la moció –24 de maig. Què fan vostès? El 26 de maig presenten una interpellació amb els mateixos termes –el 26 de maig, dos dies després. I el 2 de juny presenten una moció per dir: «Escolti'm, volem data de les obertures, volem el finançament...», però si això ho van explicar el 24 de maig! Vostès el que volen és quedar-se la feina i dir que és mèrit seu quan no ho és (*aplaudiments*) –quan no ho és. Ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou. I per això avui volia fer *Ciudadanos, detrás de las cámaras*, perquè vostès volen fer el seu vídeo, volen fer les seves postaletes, però quan tu demostres, amb calendari, què passa al món real i què es creuen vostès que passa, això es desfà com un castell de cartes.

Per tant, miri, doncs, no; nosaltres no, no donarem suport a aquesta moció, perquè n'estem farts, dels trucs publicitaris, perquè ja n'hi ha prou. Vostès..., d'acord que escullin la seva candidata a les eleccions un any abans, però no ens martiritzin amb la seva campanya electoral, que no està convocada. Em sembla molt bé que facin primàries, però és que no estem en campanya electoral. Deixin de fer campanya electoral. Nosaltres estem contents amb el compromís del Govern –absolutament contents. Perquè el Govern està treballant per fer arribar el metro, per acabar la línia 9 i la línia 10. Hem inaugurat el tram a l'aeroport, fantàstic. I l'endemà el conseller ho va dir en una sessió de control, que ho recordo perfectament, va dir: «I ara, malgrat hàgim inaugurat aquest tram, continuem l'endemà mateix les obres de la línia 10», que permeten a dia d'avui poder estar parlant d'inaugurar a la línia del metro aquestes dues estacions a l'Hospitalet de Llobregat.

Per tant, nosaltres n'estem bastant farts, si és que l'hi dic. Vostès demanen al punt 1, el 6 i el 3 calendari d'execució de les obres i inauguració. Molt bé. La Zona Franca: estiu del 2018; si ho va presentar el conseller amb l'alcalde de Barcelona. Provençana: febrer del 2019; ho va explicar. Ildefons Cerdà: octubre del 2019. Què més volen? Ho dic perquè això és el que demanen, però és que ja està. Diuen: «Pressupost; volem saber el pressupost.» Trenta-set milions, si ho ha dit el conseller i ho ha dit el vicepresident

d'Economia, si ho han dit, i, a més a més, han explicat que ho faran amb el pla d'inversions d'Ifercat, que ja està aprovat. Si és que ho han explicat. I vostès parlen del finançament. Es pot publicar? I tant, es pot fer. Volen saber les condicions, transparència, etcètera? Però si hi estem d'acord; si podem estar d'acord amb la immensitat dels punts, però és que el problema és que vostès es volen apropiat d'una feina que no fan.

Diuen: «Demanem una *cumbre*.» Escolti'm, però si la va anunciar el conseller, que hi haurà una comissió de seguiment d'obres amb les entitats i amb els ajuntaments i amb el Govern. Però si ja està –ja està. I el tram central, que volen que s'estudiï i es faci un calendari, doncs, si el conseller també ho ha dit i, de fet, han demanat poder sol·licitar al BEI aquests fons per poder-lo acabar. Però si tot el que demanen ja està. El que passa és que vostès avui venen a fer electoralisme, venen a fer la seva campanya fantàstica electoral, i nosaltres no els pensem seguir el joc. N'estem farts, fins aquí hem arribat i, per tant, nosaltres, concentrats en fer el que ens toca, que és acabar el metro, que és el que estem fent i, per sort, els veïns de l'Hospitalet el 2019 tindran metro.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Gómez del Moral. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. Hemos aceptado casi todas las enmiendas de Catalunya Sí que es Pot y la CUP porque aumentaban la exigencia de transparencia de esta propuesta, y las que no hemos aceptado no ha sido porque no estuviésemos de acuerdo, sino porque hablaban de otras líneas de metro y hoy queríamos centrar el debate en la línea 9.

A ver, se preguntaban varias de las personas que han intervenido que por qué reiterábamos algo que ya ha sido anunciado y ha sido pactado, que ya se ha establecido un compromiso. Pues, precisamente por eso, porque no dejan de ser anuncios, y anuncios, y anuncios, y esta línea debería haber estado acabada en 2007, y estamos en 2017 y aún estamos esperando, ¿eh? Interpelar al Govern es la forma que tiene la oposición y que tienen los vecinos de presionar, porque, si no, esto no se acaba.

La verdad es que tengo que felicitar a Junts pel Sí por el esfuerzo, porque hay que reconocer que hay que trabajar mucho para intentar justificar lo injustificable en unas intervenciones cargadas de sofismas. Y además decían: «Es que ustedes se apropian...» Miren, la apropiación más vergonzosa que ha habido y que tuvimos que presenciar ayer aquí, en este hemiciclo, fue la del Govern, fue la que hicieron ustedes de la renta garantizada de ciudadanía, que es una ley que se impulsó desde la sociedad civil, se tuvieron que recoger muchísimas firmas, ha estado una ponencia con todos los grupos parlamentarios trabajando, y si al final... (*Veus de fons*.) Sí, sí, el señor Chakir, que ustedes le aplaudieron. Pues, mire, resulta que el grupo promotor se tuvo que poner en huelga de hambre, declaraciones del grupo promotor, porque Junts pel Sí estaba boicoteando la ponencia. Y eso pueden ir en prensa y lo pueden leer. Esa es la apropiación que hicieron ustedes ayer (*aplaudiments*) y a mí se me cayó la cara de vergüenza de tener que compartir hemiciclo y presenciar eso.

(*Forta remor de veus*.)

La presidenta

Si us plau, silenci! –si us plau, silenci!

Noemí de la Calle Sifré

¿Puedo continuar? No se pongan nerviosos.

La presidenta

Si us plau...

Noemí de la Calle Sifré

Miren, decía el diputado David Pérez: «La gestión de la Línea 9 no es una actuación afortunada.» Vamos a empezar a llamar las cosas por su nombre: la Línea 9 es la gran chapuza de Esquerra, Convergencia y del Partido Socialista. Y los tres chapuceros parece ser que han hecho un pacto de silencio para que no sepamos qué hay detrás, por qué

se han ido esos 4.000 millones de euros en sobrecoste; no hay información detallada de lo que ha pasado, no hay ningún informe detallado. ¿Qué pretenden ocultar? ¿Qué es lo que no quieren que sepamos, ¿eh? Después de dilapidar 6.000 millones de euros, el triple de lo presupuestado, se van otra vez a votar en contra de la transparencia de la financiación de esta obra. Pero decían: «Es que esto es un tema local –es un tema local.» Es un insulto a la inteligencia de los ciudadanos decir que esto es un tema local; esto afecta a toda el área metropolitana, está afectando a millones de ciudadanos...

La presidenta

Senyora De la Calle, ha exhaurit el temps.

Noemí de la Calle Sifré

Me gustaría que tuviese la misma consideración conmigo, como ha tenido antes con el diputado Joan Ramon Casals.

La presidenta

Perdoni –perdoni–, em sembla que precisament avui qui ha utilitzat més temps en aquesta cambra ha estat un diputat, el qui s'ha passat més, del seu grup parlamentari. Per tant, abans de dir les coses, pensem-ho.

(Aplaudiments.)

Noemí de la Calle Sifré

Bueno, ya que no puedo continuar, pues, me voy. Transparencia.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora De la Calle.

Acabat el debat, estem cridant a votació.

(Hortència Grau Juan demana per parlar.)

Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Hortència Grau Juan

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...separada dels punts... El punt 3, per una part, i els punts 2, 8, 10, 11 i 12, que poden anar en un *pack*.

La presidenta

D'acord.

Hortència Grau Juan

Gràcies.

(Alberto Villagrasa Gil demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Para pedir votación separada de los puntos 8 y 13.

La presidenta

Gràcies.

(Gerard Gómez del Moral i Fuster demana per parlar.)

Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons. I que en siguin trenta.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Serà molt breu. Miri, jo soc independentista però abans soc demòcrata. I, per tant, li dic: a mi no em fa vergonya compartir aquest hemicicle amb vostè. Jo vull que estiguin vostès aquí i si els ciutadans els voten puguin expressar-se lliurement en aquest Parla-

ment. Un diputat d'aquesta cambra crec que mai pot dir que li fa vergonya compartir hemicle amb qualsevol diputat de qualsevol ideologia. I això és vergonyós.

(Aplaudiments perllongats. Mireia Vehí i Cantenys demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar votació separada, presidenta.

La presidenta

De quins punts?

Mireia Vehí i Cantenys

Quatre, 5 i 9.

La presidenta

Sí, molt bé. Bé, s'ha demanat votació separada dels punts 4, 5 i 9, que li pregunto si es poden votar conjuntament, senyora Vehí. Es poden votar conjuntament els punts 4, 5 i 9? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* D'acord.

Després s'ha demanat votació separada dels punts 8 i 13. Es poden votar conjuntament el 8 i el 13? *(Pausa.)*

Després s'ha demanat votació dels punts 3, 2, 10, 11 i 12. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No. El que no es poden votar, em deu dir, el 8 i el 13. Exacte, eh?

Hortènsia Grau Juan

El 3 ha d'anar sol, i el 2, 8, 10, 11 i 12 en un altre paquet.

La presidenta

Sí, però el 8 i el 13 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Per vostè..., em sembla que no. *(Veus de fons.)* Ja està, doncs.

I després el 2, 10, 11, 12 –el 2, 10, 11 i 12– es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, d'acord.

Farem aquestes cinc votacions i després la resta, d'acord? *(Pausa.)* Vinga, doncs.

Començarem votant el punt número 3. Votem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Ara votarem els punts 4, 5 i 9.

Comença la votació.

Els punts han estat rebutjats per 35 vots a favor, 77 en contra i 18 abstencions.

A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 78 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem els punts 2, 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Els punts han estat rebutjats per 53 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 77 en contra i 21 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 75 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de turisme

302-00157/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de turisme, presentada pel Grup Parlamentari la Candidatura d'Unitat Popular – Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Sergi Saladié.

(Remor de veus.)

Els demano que surtin en silenci, si us plau; com sempre, ja ho saben. I disculpin perquè soc una mica pesada, però han d'entendre que hem de continuar la sessió.

(Pausa.)

Diputat, quan vulgui.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. Fem aquesta moció subsegüent a la interpe·llació que vam fer fa quinze dies sobre el model turístic, amb catorze punts; catorze punts que tenen un doble objectiu o un conjunt d'objectius: uns objectius a curt termini, intentant aprovar mesures o que instin el Govern a aplicar mesures de contenció i minimització dels impactes del turisme, ja siguin territorials, laborals o ambientals, i uns altres objectius o conjunt de punts que van emplaçats, doncs, a llarg termini, intentant aportar elements per a fer canvis estructurals en lo que seria l'activitat turística i els seus impactes sobre el territori.

Aquestes diferents accions que plantegem tenen una naturalesa diferent; n'hi ha, doncs, que parlen o que intenten incidir en la contenció de l'impacte territorial que té l'activitat turística. I, en aquest sentit, demanem l'anul·lació de manera immediata dels plans directors urbanístics, tant lo del Circuit de Catalunya com lo de reordenació de l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou, allò que abans coneixíem com Barcelona World. En lo cas del Circuit de Catalunya, perquè entenem que es posa, a banda de l'activitat turística, doncs, a l'abast o a disposició nou sòl industrial quan lo mateix conseller de Territori, en seu parlamentària, va dir que a Catalunya teníem un 70 per cent del sòl industrial que està vacant, és a dir, que està sense ús. Per tant, abans d'anar a construir nou sòl industrial podem desenvolupar aquell que ja tenim. I també complementem aquest punt de l'aturada de l'àmbit de Barcelona World, amb un punt –lo punt 13– que fa referència explícita que la Generalitat no executi l'opció de compra que té de 110 milions d'euros sobre 150 hectàrees que són actualment propietat de «la Caixa», després d'un procés d'expropiació en nom d'un interès general que es va fer sobre les veïns i els veïns de Vila-seca i Salou. Per tant, intentar, si es pot aprovar aquest punt, evitar malbaratament de diner públic per beneficiar, en aquest cas, una entitat privada com és «la Caixa».

Un altre conjunt de punts que demanem van encaminats a contenir lo que seria la pressió turística. En aquest sentit, lo que demanem és la retirada de la proposta del decret de reglament d'allotjaments turístics. Més que res perquè és un decret de desreglament, perquè el que fa plantejar una liberalització encara més gran. S'ha fet bastant d'esquena als municipis, al mateix sector turístic i als veïns i veïnes. Una pressió turística que cada vegada és més forta sobre lo conjunt de la ciutadania, que en molts casos se veu expulsada de les seues cases per aquesta pressió immobiliària que s'està fent. En aquest sentit, també demanem una moratòria de noves construccions destinades a l'allotjament turístic, i també anul·lar la qualificació de municipi turístic, perquè la previsió és que sigui un *coladero* i pràcticament en qualsevol cosa tu podràs al·legar que ets municipi turístic, amb tota la liberalització d'horaris comercials que això..., i d'altres efectes negatius que té darrere.

Un altre conjunt d'accions van destinades a dignificar los llocs de feina. I en aquest sentit hem plantejat dos punts, bàsicament amb lo mateix enfoc, que és impedir l'existència de treballadors i treballadores al sector turístic que estiguin treballant amb convenis que no són del sector. Aquí hi ha qüestions que la Generalitat, a dia d'avui, tenim més capacitat, que és en tot allò que implica la gestió pública d'equipaments turístics, ja sigui museus, etcètera. Per tant, vetllar perquè..., no vetllar, implementar mesures perquè la Generalitat en aquells processos que pugui descentralitzar, amb lo qual nosaltres no estem d'acord, però si això ha d'existir, que ho faci d'acord amb els convenis del sector pel qual aquest treballador o treballadora acabi treballant i no pel de l'empresa, que és un *coladero* per beneficiar l'empresari amb salaris de misèria d'aquests treballadors i treballadores, molt per davall del que li tocava cobrar per conveni. Per tant, dos mesures en aquest sentit.

Un paquet d'accions destinades i enfocades a la taxa turística, reduir a zero el pressupost destinat a la promoció que s'està fent bàsicament d'aquesta tasca. És a dir, tots aquests diners se dediquen a promoció. Nosaltres plantegem que no se n'ha de gastar en promoció, la Generalitat ja té altres mecanismes per promocionar-se turísticament.

I, en tot cas..., i si no els té, doncs, ja els podeu inventar, però la taxa turística ha d'anar encaminada, sobretot, a la seua essència, que és disminuir los impactes, paliar los impactes negatius que aquesta activitat turística té sobre el territori, sobre la població, etcètera. Igualment, també facilitar que els ajuntaments puguin participar amb la..., establir sobrecàrrecs amb aquesta taxa turística, donar una llibertat als municipis, i lo que també demanem és que els municipis tinguin lo cent per cent d'aquesta gestió de la taxa turística. Són los principals afectats i són los que saben bé com se pot gestionar.

En aquest sentit, també, complementàriament amb això, demanem la supressió de l'Agència Catalana de Turisme. A banda que entenem que és una duplicitat amb la mateixa Direcció General de Turisme, és una entitat que bàsicament se dedica a la promoció, i, per tant, lo que diem és que aquests treballadors i treballadores de l'Agència Catalana de Turisme, un cop aquesta es pugui extingir, passin a formar part també d'aquesta Direcció General de Turisme, del mateix cos orgànic de l'Administració pública de la Generalitat.

Un plantejament, una acció encaminada a la millora del coneixement del sector turístic – vostè ho va argumentar i, recollint una miqueta el guant aquest, doncs, vam implementar-ho amb aquesta proposta–, que és elaborar un sistema d'indicadors de pressió turística, no?, i pel qual, diguéssim, doncs, més científicament puguem tindre un seguiment al dia a dia d'aquests impactes i que no es quedi aquí sol, sinó que tingui també després uns plans d'actuació encaminats a reduir aquests índexs de pressió turística.

Deixo per a la segona part, sobre el posicionament de les esmenes que han presentat los altres grups, los punts, diguéssim, que amb tota seguretat puguin ser aprovats. I, en tot cas, ho acabaré de detallar després.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, diputat, vostès ens presenten una moció que parla d'alguns elements dispersos amb relació al model de turisme que tenim al país. Alguns d'aquests elements són coincidents amb el que el nostre grup entén que hauria de ser el turisme: un turisme responsable amb la gent que hi treballa, un turisme responsable amb la gent que hi conviu, respectuós amb el territori, dinamitzador social i cultural, i no un turisme depredador, especulatiu, afavoridor de la cultura del «pilotasso», que genera guanys per a uns quants, despeses per a la majoria, i que liquida les potencialitats del nostre patrimoni, en comptes de valorar-lo i de potenciar-lo. Lamentablement, hem viscut molts anys amb aquest darrer model, afavorit pel camp qui pugui de moltes administracions i del «tonto» l'últim del diner fàcil. Molts anys, massa anys, que s'han anat apaivagant..., que es van apaivagar durant un temps però que estan tornant amb força –estan tornant amb força– amb el rerefons de la crisi i amb la justificació dels llocs de treball, encara que siguin llocs de treball barats, abusius i de poca qualitat. Amb tot això estem d'acord i, per tant, votarem a favor d'uns quants punts, de la majoria de punts de la seva moció que hi fan referència.

Ara bé, en el que no coincidim és en algunes de les solucions..., més ben dit, de la no existència de solucions, que vostès no proposen, en aquells punts on l'únic que demanen és eliminar, diguem-ne, eliminar sense alternativa. Fixin-se, en aquests punts vostès parlen d'«anullar», «retirar», «moratòria immediata», «reduir a zero», «supressió immediata», «no executar», «deixar de subvencionar», etcètera; sense alternativa. Aquests punts, clar, més que una moció sobre el model de turisme, semblen punts sobre un model de destrucció del turisme –diguem-ho així, no? I, clar, no hi estem d'acord, amb aquest...

És evident que el que tenim ara no és el turisme que volem, és evident. I és evident que l'ús que se n'ha fet i que encara se n'està fent converteix el turisme més en un problema que no pas en una riquesa. Però també és evident per a nosaltres que hi ha beneficis en un turisme responsable i un turisme sostenible, no només econòmics –no només econòmics–, sinó també socials, de diversitat cultural i d'intercanvi, de potenciació de recursos naturals i patrimonials del país, de fixació de la població al territori, que no

només no els podem obviar, sinó que hauríem de ser capaços de saber promoure des d'una transformació radical d'aquest model depredador i a partir de l'impuls de polítiques públiques, que és el que s'espera d'un govern i d'una oposició responsables. Per això hem presentat esmenes en alguns dels punts que vostès ens plantegen, intentant transformar-los en positiu, però, lamentablement, no ens les han acceptat.

Miri, allà on vostès demanen retirar el decret de reglament d'allotjaments, que a nosaltres tampoc ens agrada, el que diem és que aquesta proposta es revisi i que s'hi incorporin, abans d'aprovar-lo, tota una sèrie d'allegacions presentades que el farien més presentable. Si el retirem i prou, seguirem tenint una situació en aquest tema totalment desregulada, i nosaltres volem que es reguli, i suposo que vostès també.

On demanen una moratòria general sobre noves construccions d'allotjaments turístics, nosaltres proposem que es respecti l'autonomia municipal i que s'ajudi els municipis a desenvolupar els plans especials que alguns ajuntaments ja han començat a fer. Suposo que considerem conjuntament que no tots els municipis tenen la mateixa problemàtica ni poden tenir les mateixes solucions, per tant.

On demanen que es redueixi a zero el pressupost destinat a promoció, nosaltres demanem que es prioritzi la destinació de la taxa turística, tal com van fer en els pressupostos, als impactes negatius del turisme, que també ho demanen, al foment de l'ocupació decent, a la difusió cultural o a la rehabilitació mediambiental. Però deixar a zero vol dir que hi ha llocs on, per aconseguir algun d'aquests objectius, caldria una promoció d'un tipus de turisme per evitar el que tenim, i no ho podríem fer. Per tant, el problema no és la promoció, entenem nosaltres, sinó què és el que es promou.

I, per últim, el punt 14, on vostès diuen «primer els de casa», és a dir, deixar de subvencionar tot allò dirigit als que venen de fora, encara que siguin turistes, i destinar recursos als residents –que mal llegit es podria interpretar com un punt xenòfob, tot i que estic segur que no és la intenció–, clar, nosaltres de què parlem?: d'invertir en turisme responsable i sostenible, capaç de reconèixer els valors socials del lloc d'estada, capaç de facilitar l'accés a la cultura, de manera compartida i de manera respectuosa entre turistes i residents. Segurament volem dir el mateix. Moltes vegades, doncs, les redaccions són les que acaben quedant i són les que traeixen.

Per tant, naturalment, si no ens accepten aquestes esmenes, entendran que nosaltres no els podem votar tots aquests punts que vostès plantegen en negatiu sense alternativa. Ni tampoc votarem a favor el punt on demanen canviar l'Agència de Turisme a una direcció general, perquè creiem que no aporta res de nou, o quan demanen anul·lar la qualificació de municipi turístic, que creiem que tampoc aporta cap benefici, perquè senzillament desregula.

Així, doncs, demanem votació separada, presidenta –si vol, l'hi dic ara–, dels punts 2, 3, 4, 9 i 14, per un costat, que es poden votar conjuntament, i el punt 7, per un altre costat, que es pot votar solet.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., senyor Saladié, li estem agraïts, des del nostre grup, per posar-nos sobre la taula la possibilitat de parlar sobre el turisme a Catalunya. Vostè es va estalviar, en la interpellació al conseller, enumerar les xifres de creixement turístic a Catalunya, unes xifres que, tal com passa a tot Espanya, han sigut bones; això sí, més quantitativament que qualitativament. De fet, estem parlant d'un sector que ha arribat a suposar el 15 per cent del nostre producte interior brut.

Per nosaltres aquestes xifres ens posen davant d'una oportunitat; per vostès, aquestes xifres, aquests recursos, aquest dinamisme econòmic, no són una oportunitat. Vostès no volen treballar en transformar el nostre sistema turístic, treballen per demonitzar-lo i acaben defensant postures de certa turismofòbia, que creiem que són poc raonables. No és la primera vegada que fan una defensa d'un model de societat preindustrial i no és la primera vegada que els definim com a luddites, però és que realment han fet del concep-

te de «creixement» un adjectiu d'ús polític comú que ens retorna a l'època de la crema de màquines de vapor del segle XIX.

Òbviament, tampoc estem d'acord amb la incapacitat, per nosaltres, del Govern de la Generalitat per aprofitar el creixement turístic i iniciar una transformació per part d'una indústria que ha de millorar la seva capacitat d'innovació i de diversificació. I creiem que ho ha de fer amb dos objectius.

Un d'ells, consolidar el sector davant una situació temporal, que depèn molt de l'estabilitat política local, però també de la del nostre entorn geogràfic; un sector que no oblidem que –i això l'hi comento, senyor Saladié– va ajudar el nostre sistema productiu durant la crisi i que ha servit de flotador per a bona part dels catalans, als que vostès no haurien pogut oferir cap alternativa de vida creïble.

Un segon objectiu: a diferència del que diuen, necessitem que el turisme sigui una eina troncals per a l'equilibri territorial de Catalunya. Vaig entendre a la interpellació que vostès consideraven que el turisme era tot el contrari: un perill per a la cohesió territorial i, per tant, per al seu equilibri. Vostè, com a geògraf que és, defensa aquesta posició; jo, com a geògraf que soc, defenso tot el contrari. I m'explico.

Sap vostè que l'activitat humana, acceptant un cert determinisme, està intensament relacionada amb els recursos territorials. L'activitat humana genera, des del neolític, concentracions poblacionals sedentàries, i, tenint en compte que els recursos territorials són irregulars, la distribució poblacional també ho és. Per tant, acceptem que existeixen en les dinàmiques humanes desequilibris territorials des del neolític, acceptem que això passava molt abans que existís el fenomen del turisme.

A partir dels anys cinquanta del segle passat, s'incorpora a la nostra societat un fenomen nascut a finals del segle XIX, un fenomen que es diu «turisme», que precisament aprofita nous recursos territorials per créixer, recursos com el paisatge, la cultura, la gastronomia, o recursos històrics d'un territori. És a dir, es produeix un reequilibri a l'aprofitament de recursos territorials, s'aprofiten recursos territorials que abans no es consideraven com a tals. Això suposa canvis territorials i confirma al turisme la seva capacitat transformadora.

És cert que el turisme massiu que hem vist ha generat tensions al territori, tensions territorials, per una sobreexplotació a molts espais. I vostè, per aquest motiu, defensa que hem de decreïxer i desterrar l'activitat turística de les nostres vides. Doncs, senyor Saladié, creiem que no; el que hem de fer és reordenar l'activitat turística, canviar el model i utilitzar aquest nou model transformador per equilibrar el territori. Aquest, per nosaltres, humilment, és el camí; un camí que s'està seguint també a altres parts d'Espanya amb èxit.

Parlem d'una millor gestió. És ben cert que l'actual Govern, per nosaltres, no està desenvolupant una estratègia turística d'equilibri territorial basada en aquesta visió. Sé que estan amb altres prioritats, i per això no li deixen temps, senyor conseller, per fer-ho, però creiem, des de la nostra humil opinió, que no ho estan fent. Però d'aquí –d'aquí– al seu nihilisme involutiu, hi ha alternatives de progrés més o menys raonables.

Per tant, no donarem majoritàriament suport a aquesta moció. Hem volgut presentar algunes esmenes, que no han sigut acceptades i que defensaven, doncs, aquests arguments exposats. Entenem que els nostres models de societat són molt distants, però, senyor Saladié, creiem –i permeti'm que l'hi comenti– que ser radicalment inconscients i inconsistents els acaba, des del nostre punt de vista, allunyant de la raó.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor García. A continuació té la paraula la senyora Magda Casamitjana, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, el Grup Parlamentari de les CUP - Crida Constituent presenta una moció de catorze punts. Nosaltres hem tingut molta sort; hem presentat dues esmenes: una l'hem retirada i l'altra ha estat transaccionada. Per tant, moltes gràcies, diputat Saladié.

Votarem a favor sobretot dels dos punts que fan referència a les millores de la situació dels treballadors i treballadores del sector, per descomptat, i la del punt de retre

comptes, a través d'auditories, de les estacions d'esquí rescatades per la Generalitat. El perquè no donem suport als altres onze punts, intentaré explicar-ho i resumir-ho.

Una mica més enllà, i veient el turisme com la paraula que s'utilitza una miqueta globalment. Havent tingut responsabilitats en un municipi turístic –gràcies a Déu, turístic, perquè, si no, no tindríem molts dels avantatges que altres municipis tenen–, em permet dir que no tenir turistes és, en clau de la vida de les persones d'una vila, molt i molt complicat d'explicar. Hem d'entendre el turisme com un tot. Si els ciutadans col·laboren i estan bé, i entenen que és una font de riquesa, i viuen amb els serveis adequats i de qualitat ben digna, rebem tots plegats els turistes amb molta més hospitalitat i sentiment, siguin els que siguin.

El sector turístic és més que els hotels i els allotjaments; és també el comerç, la indústria agroalimentària i els serveis. Mireu, una ciutat com Roses, de vint mil habitants, ha de preveure una afluència de turistes que multiplica per quatre o per cinc la seva població. Els serveis públics afegits generen moltíssima ocupació, cosa que afavoreix que la gent pugui continuar vivint i que vingui molta gent a viure a la població.

Ara bé, és veritat que el repte és reduir l'estacionalitat i mantenir els serveis molt més temps, conseller. Però, a més a més, el dia a dia dels ciutadans és cada vegada més enriquidor, cada vegada més potent, i continua, encara que generant problemes..., reptes, que, com diu el senyor Bel, reptes són èxits que cal entomar i solucionar. I, a més a més, per descomptat que cal que Barcelona sigui a prop. Us els enviem a Barcelona, però ens els tornem nosaltres a dormir.

Som un país amb una capacitat enorme d'atracció. Vull dir amb això que no només el turisme és important a Catalunya. L'atracció de talent fa que vingui molta més gent a viure a casa nostra; atracció d'esdeveniments que generen molts més turistes puntuals, com el Congrés del Mòbil, o atraccions d'inversió, com l'Agència Europea del Medicament, que farà que vingui molta gent per feina a visitar Barcelona. També hi ha molts estudiants estrangers que volen viure a les capitals catalanes, convivint amb emoció i força en ciutats modernes de moviment continu, de barreja i d'oportunitats.

El turisme i la capacitat d'atracció, les dues coses, són els que generen aquestes oportunitats i alhora riscos. Ho sabem. Tots els èxits generen riscos, i cal saber gestionar-los com a reptes necessaris i *beneficiosos*. Vostès van començar la interpellació amb un contundent «volem denunciar la política que ha emprès el Govern aquests últims anys». No coincidim gens en la seva anàlisi, però sí que som conscients que hi ha coses que hem de solucionar.

Conseller, la moció demana anul·lar, retirar, establir una moratòria immediata, reduir a zero un tal pressupost, suprimir immediatament, no executar, deixar de subvencionar..., així, de cop, sense tenir en compte ni les conseqüències que això pot tenir immediatament en els territoris ni la quantitat de persones amb la que s'ha parlat, consensuat i debatut, sigui en el territori o en el sector. M'han passat tota una tira de quantitats de reunions i reunions que han consensuat aquestes tres coses que vostè diu que seran tan tremendes com el Circuit de Catalunya, el CTR de Salou - Vila-seca o la taxa turística a allotjaments turístics. No votarem a favor d'aquests punts que escapen i generen una mort *súbita* i traumàtica a molts projectes importants.

Els experts recomanen, a més a més, que si cal retocar algun projecte s'ha de fer amb molta cura i responsabilitat, no a cops de sabre. El turisme a casa nostra ja no només és de sol i platja. Tenim a més a més molts reptes, projectes emprenedors que s'han anat arrelant en el territori cada vegada més compromès, perquè també ho sap, i creu que és necessari, i cada vegada més especialitzat.

Benvinguda, doncs, conseller, la complexitat i la diversitat, i benvinguts tots els reptes, perquè com a mínim nosaltres en tenim. El Govern de Catalunya seguirà treballant colze a colze amb el sector i el territori per fer del turisme un projecte de futur i de país, com va explicar el conseller.

Deixeu-me dir-vos que no perdrem mai de vista que tenim a sobre la quarta revolució industrial, i sembla que la mecanització pot expulsar una gran massa de treballadors que haurem de reconvertir cap al sector de serveis i que ens aniran molt bé. Els turistes busquen ara autenticitat, cada vegada més volem viure en ciutats, la vila i el poble.

Acabo amb unes paraules del Germà Bel: «Catalunya i especialment Barcelona són la història d'un èxit. Els èxits, la innovació, generen problemes i reaccions adverses, no-

més faltaria. L'èxit és positiu malgrat tot.» I ara sí, amb més paraules de Germà Bel: «El futur no es pot aturar, no hem de tenir por del futur, no podem tancar la porta al futur, perquè, segurament, igualment entrarà per la finestra.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Casamitjana. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari Socialista.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, la interpellació que va formular el passat Ple el diputat Saladié va posar en evidència, i es referma amb la moció que debatem en aquests moments, l'enorme distància que hi ha entre el model turístic que defensa la CUP i el nostre. De fet, són models diferents, i no tant pels grans principis, pels principis més estratègics que podríem compartir –jo crec que, si féssim un debat, podríem arribar a acords importants–, però sí a l'hora de trobar alternatives, de trobar solucions, de concretar, de posar els peus a terra.

I, per tant, globalment aquesta moció no la podem votar afirmativament. I em permetran que posi alguns exemples. No estem d'acord, per exemple, i ho creiem un greu error, establir una moratòria generalitzada a tot el territori per evitar noves construccions destinades a allotjament turístic. Entre altres, per dues raons. La primera perquè creiem que seria un atemptat greu al principi d'autonomia municipal, principi que nosaltres defensem d'una manera clara, claríssima. I, en segon lloc, em permetran que ho expressi amb un exemple, i un exemple que..., seguint el que va fer el conseller ahir parlant del meu poble, també posaré un exemple de l'Escala, no? Miri, el meu poble disposa de moltes «vivendes» i apartaments turístics, segurament massa; en canvi, és un municipi absolutament deficitari en places hoteleres. Bé, en aquests moments l'alcalde –jo quan ho era vaig fracassar– està intentant fer les modificacions urbanístiques per poder incentivar la construcció d'algun hotel a l'Escala, cosa que ens fa molta falta. Si es produís aquesta moratòria, evidentment, hi hauria un atemptat absolut al principi general i al que globalment els escalencs volem i defensem, que és que puguem tenir algun hotel més del que tenim i en millors condicions.

Tampoc estem d'acord amb l'anul·lació de la qualificació de municipi turístic. Es pot debatre si s'ha d'introduir o redefinir algun aspecte, però els municipis turístics, per les seves especials característiques, necessiten un reconeixement i un millor finançament. Per cert, també la resta del món local, eh?, això queda..., està pendent des de fa molts anys.

I mirin, sense anar més lluny, ahir, Comissió d'Hisenda del Congreso de los Diputados, es va aprovar una proposició no de llei, a proposta del Grup Socialista, i transaccionada amb Podemos i amb Ciutadans, relativa a l'ampliació del finançament dels municipis turístics conforme a la Llei d'hisendes locals. És a dir, si nosaltres renunciem des de Catalunya a la definició de municipi turístic, ens estarem tirant un tret al peu, perquè no podem gaudir, si es tira endavant aquesta proposició no de llei, dels avantatges que significa, doncs, ser municipi turístic; ho repeteixo, independentment de que es pugui debatre el tema i la qüestió.

El PSC defensa l'existència de l'Agència Catalana de Turisme. També podem ser crítics amb la política de l'agència, però per nosaltres és indiscutible que ens calen estratègies globals de promoció de la nostra oferta turística, de les nostres ofertes turístiques, que afortunadament són força o moltes, i, per tant, no podem estar d'acord amb la seva supressió.

Les pistes d'esquí, senyories, són un element fonamental per a l'economia del territori on estan ubicades. En molts casos es tracta de l'empresa més important de la comarca, no només en volum, sinó també en llocs de treball, en generació d'ocupació. També aquí podem ser crítics. I en molts casos ho som amb la gestió que en fan o n'han fet la Generalitat i Ferrocarrils, però el Govern no es pot desentendre d'uns equips que juguen un rol fonamental en el manteniment de la població i la cohesió i equilibri territorials. És més, gràcies a l'existència de les estacions d'esquí, s'han pogut tirar endavant altres negocis al seu voltant que donen vida a la comarca: turisme rural, activitats esportives, turisme cultural, patrimonial, natural, i fins i tot el manteniment i desenvolupament de l'economia agropecuària, la producció i venda de productes au-

tòctons de qualitat. En definitiva, la CUP aposta, sembla, per un decreixement turístic; nosaltres no apostem per aquest model.

En resum, votarem a favor dels punts 5 i 6, que són els que parlen de la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores del sector; votarem a favor també del punt número 11, respecte a les auditories financeres a les estacions d'esquí, i ens abstindrem en els punts 10 i 11 bis; a l'11 bis bàsicament per una raó: perquè, si d'aquestes auditories se'n desprèn que hi ha algun tipus de responsabilitat patrimonial, és obvi que la mateixa auditoria el que farà serà les mateixes queixes, denúncies, etcètera, però fer-ho ara seria prejutjar que..., la presumpció de culpabilitat de l'Administració pública, que, d'entrada, nosaltres no hi estem d'acord.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Bruguera. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *conseller*, la moción de la CUP subsiguiente a la interpelación sobre la cuestión que nos ocupa, sobre el modelo de turismo que queremos para Cataluña, es una moción que se asienta fundamentalmente en el principio que yo creo que ellos tienen muy interiorizado, que es la turismofobia, ¿no?; es un rechazo absoluto a todo aquello que suponga actividad económica productiva, creación de empleo y bienestar económico.

Yo creo, además, por el propio contenido de la moción, que su modelo es claramente prohibicionista, y no solo porque sea una impresión mía, aquí lo han dicho otros portavoces parlamentarios. Los pronunciamientos que encabezan la mayoría de los apartados de la moción comienzan por «anular», «retirar», «establecer moratorias», «reducir», «suprimir», «no ejecutar», «dejar de promover»... Permítame que le diga, señor Saladié, que creo que hay que buscar una mayor flexibilidad y no interferir demasiado en la autonomía local.

Por tanto, venimos a coincidir con la mayoría de esta cámara que el turismo debe ser sostenible, pero no erradicado, como pretenden ustedes, y mucho menos criminalizado. Además, en efecto, hay que incentivar su calidad y trabajar en la innovación para que no sea exclusivamente estacional, para dar estabilidad en el empleo fomentando su calidad. Y eso no significa desregular, sino promover para alcanzar un crecimiento ordenado del mismo, protegiendo el medio ambiente y la excelencia en la búsqueda de un turismo de calidad y cultural, algo más que lo estrictamente lúdico.

Lo que es una insensatez es pretender acabar con la gallina de los huevos de oro de la economía española y especialmente de la catalana. Culpas al turismo de degradar barrios o expulsar gente de la ciudad, así, a la brava, sin matices, es simplista, injusto e irresponsable. Aporto datos recientes: un 16 por ciento del producto interior bruto de la economía española depende del sector turístico. Llevamos cuatro años de récord. Y este año 2017 pinta francamente bien. El año pasado la aportación a nuestra economía alcanzó los 125.000 millones de euros; este año presumiblemente ascenderá a los 171.500 millones. El año pasado, 75 millones de visitantes extranjeros estuvieron por España; este año podrían ser 84 millones los turistas que vengan. Y es verdad, y eso es una realidad, que nos vemos beneficiados por la inestabilidad geopolítica, de países como Egipto, Túnez y Turquía, que provoca el flujo de turistas hacia España y dentro de ella, dentro de España, en primer lugar, Cataluña.

Miren, la secuencia es la siguiente: 2010, 52 millones de turistas; 2011, 56,6; 2012, 57,7; 2013, 60; 2014, 65 millones; 2015, 68 millones; 2016, 75 millones, y, si se cumplen, como decía anteriormente, las previsiones, serán 84 millones en 2017, lo que supone un incremento del 40 por ciento de turistas en la última década.

Y ustedes, sin embargo, no quieren más hoteles, alojamientos turísticos, municipios turísticos, acontecimientos deportivos, municipales y mundiales que proyectan Cataluña y España en el mundo; no quieren la tasa turística que sirve, en definitiva, para la equilibrada y ordenada promoción de la actividad turística; piden eliminar la Agencia Catalana de Turismo... Si me lo permiten, solo les falta prohibir los chiringuitos en la playa.

Por eso no hemos presentado enmiendas a su moción, porque sus planteamientos reduccionistas en la materia persiguen empobrecer y empequeñecer Cataluña, encerrándola en sí misma y expulsándonos de Europa. En definitiva, involución. Lo que tantas veces incluso ustedes reconocen, casi casi aquello de volver a la tribu, ¿no? Entonces, háganlo, háganlo así, y si lo quieren, pero ustedes solos. Para ese viaje, la mayoría de los catalanes no queremos sacar billete.

Para acabar, por contra, daremos apoyo a los apartados de la moción que animan a la inspección de trabajo –señor *conseller*, su responsabilidad– a velar y a ejercer esa competencia que tienen... (*veus de fons*) –bueno, su Gobierno, ¿no?, ¿o usted no forma parte del Gobierno de la Generalitat?–, a actuar, de verdad, utilizando el recurso de la inspección de trabajo, para velar por el cumplimiento de la normativa laboral. Es su responsabilidad. Se pasan el día pidiendo competencias y las que tienen no las ejercen.

Y, por otra parte, también estamos de acuerdo en que se realicen auditorías sobre las estaciones de esquí rescatadas por la Generalitat para velar porque esos procedimientos se hayan hecho de forma regular, y depurar, cómo no, las responsabilidades políticas, y judiciales, si las hubiere, pero en cualquier caso siempre que se demuestre lógicamente que ha habido algún tipo de irregularidad.

Por tanto, insisto, la moción, más allá de los aspectos que contiene que pudieran ser favorables..., en lo que al ejercicio de competencias de la Generalitat le corresponde es correcto, pero lo que no pueden ustedes hacer es demonizar el turismo, porque eso va en detrimento, como digo, de la calidad de vida de todos los catalanes.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació té la paraula el senyor Saladié per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Sergi Saladié Gil

Bé, ràpidament. Una de les esmenes que hem pogut transaccionar –de fet, només hem parlat de dos, de poder arribar a un acord– ha sigut amb Junts pel Sí, i ho ha esmentat la diputada abans, doncs, amb relació a l'aprofundiment..., d'establir mecanismes de transparència. Mos sembla molt important que abans de poder continuar amb inversions que s'ha demostrat que costen molts diners a l'Administració pública, com és lo rescat de les pistes d'esquí, puguem avaluar què ha passat amb tot aquest procés de rescat i de gestió pública des de que van ser rescatades. I, per tant, pel que he anat escoltant, doncs, sembla que aquest punt tindrà si no unanimitat, gairebé, no? Crec que esta l'aprovaré per unanimitat. Que és una qüestió, diguéssim, que no hauria de ser una excepció, sinó que hauria de ser la norma. És a dir, ja de per si, les administracions públiques haurien de vetllar contínuament per tot aquell euro públic que s'invertix i evitar, diguéssim, que es puguin generar situacions de malbaratament d'aquest diner públic.

Per tant, diguéssim, doncs, en aquest sentit, estem contents d'haver pogut arribar a aquesta transacció; a més a més, perquè el compromís de..., que instarem el Govern, és que presenti aquests resultats a partir d'aquest..., que programi les inspeccions, les auditories, a partir d'aquest 2018, i que presenti els mateixos resultats durant aquest 2018.

A més a més, també hem pogut transaccionar un punt amb Catalunya Sí que es Pot, en lo sentit, doncs, de que, a partir d'aquests resultats, doncs, s'implementin una sèrie de mecanismes de depuració de responsabilitats sempre que aquestes s'hagin pogut produir.

I estem molt contents, certament, de que tots hàgiu entès que la CUP lo que planteja, i així ho heu dit, és un decreixement del turisme. Alguns heu anat, inclús, més enllà i mos heu dit, doncs, gairebé allò de «talibans del turisme», de que el volem erradicar. No, escolti, nosaltres lo que volem és que hi hagi un decreixement i, com abans comentava el col·lega, diguéssim, geògraf de Ciutadans, doncs, de dir que hi hagi un reequilibri, però a partir d'unes premisses de decreixement. Si portem lo creixement a tot arreu, lo problema lo que fem és multiplicar-lo. Per tant, nosaltres ja estem a favor d'aquest reequilibri, però partint d'unes premisses de decreixement.

En aquest sentit, no hem acceptat ni les seues esmenes ni la majoria de les de Catalunya Sí que es Pot perquè nosaltres som radicals, anem a l'arrel del problema, i a més a més pensem que hi ha situacions dramàtiques amb relació als impactes del turisme que calen mesures de xoc, que calen accions contundents, que cal anar de cara i que,

en tot cas, diguéssim, la democràcia..., la socialdemocràcia ja veiem on ha acabat amb les seues mesures palliatives. I, si no, doncs, tots los que heu anat exposant aquí diferents propostes, alguns en forma d'esmenes i d'altres no, aneu i expliqueu a totes les veïnes que estan fotent fora de les seues cases per culpa dels pisos turístics, les vostres mesures que heu explicat aquí.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié.

Estem cridant a votació.

Senyora Casamitjana, per què em demana la paraula?

Magda Casamitjana i Aguilà

Per demanar votació separada.

La presidenta

De quins punts?

Magda Casamitjana i Aguilà

Dels punts 5, 6 i 11.

La presidenta

Sí, ja està apuntat. Gràcies.

Sí, senyor Bruguera, per què em demana la paraula?

Rafel Bruguera Batalla

Sí, també, senyora presidenta, per demanar votació separada. A part dels tres punts que ha dit la diputada Casamitjana, també el 10 i l'11 bis.

Gràcies.

La presidenta

Sí, gràcies.

Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, para solicitar votación separada de los puntos 5, 6, 11 y 11 bis.

(Veus de fons.)

La presidenta

Gràcies.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada del punt 10 –punt 10.

La presidenta

Deu? Sí, ja està també. Gràcies.

(Pausa.)

A veure, s'ha demanat votació separada dels següents punts: el 2, el 3, el 4, el 9 i el 14. Es poden votar conjuntament? *(Veus de fons.)* El 2, el 3, el 4, el 9 i el 14 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* D'acord.

Després, el 7 s'ha demanat separatament.

I després també s'ha demanat, per una altra banda, el 5, el 6 i l'11. Es poden votar conjuntament 5, 6 i 11? *(Pausa.)*

I, després, el 10 i l'11 bis es poden votar conjuntament? *(Veus de fons.)* No.

D'acord, doncs.

Farem aquestes votacions: el 10, el 10 bis, i acabarem el primer grup; el 7; l'altre grup de tres; 10 –10–, 11 bis, i després la resta de la moció.

Comencem votant els punts 2, 3, 4, 9 i 14.

Comença la votació.

Els punts 2, 3, 4, 9 i 14 han estat rebutjats per 9 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat rebutjat per 9 vots a favor, 110 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem els punts 5, 6 i 11.

Comença la votació.

Els punts 5, 6 i 11 han estat aprovats per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat rebutjat per 19 vots a favor, 71 en contra i 39 abstencions.

A continuació votarem el punt 11 bis.

Comença la votació.

El punt 11 bis ha estat rebutjat per 53 vots a favor, 61 en contra i 15 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el model de turisme ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 110 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses

302-00156/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau!

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., president de la Fanoc, que avui ens acompanya entre el públic, saludar-lo. Bé, avui debatem una moció que té posat el focus en les més de setanta mil famílies nombroses que hi ha a Catalunya; moltes d'elles, gairebé la meitat aproximadament, viuen en situació de pobresa. I començo per aquí, perquè crec que ja n'hi ha prou, d'identificar les famílies nombroses amb famílies adinerades. Les taxes de pobresa a Catalunya han crescut, sobretot entre les famílies monoparentals i nombroses. I no és que ho digui jo, sinó que ho diuen múltiples informes, com el del síndic, Càritas, Save the Children o UNICEF.

I li deia a la consellera, en la interpellació, que des del Govern no hi ha una aposta ferma per a aquest col·lectiu. Tenim mecanismes al nostre abast que no despleguem, i al mateix temps fan falta més recursos. Però és evident –i ja va quedar clar en el Ple passat– que vostès no creuen en les famílies nombroses. A diferència del Partit Popular, que sí que tenim clar que apostar per elles és una inversió de futur, per al Govern suposen una càrrega per a la societat. I crec, consellera, que s'equivoquen, tant des d'un punt de vista demogràfic com social. Estem davant d'una emergència demogràfica, en un estat del benestar amenaçat per la falta de reemplaçament generacional. I socialment, i ja de forma egoista, han pensat qui pagarà les pensions del futur?

Davant d'aquesta inactivitat per part del Govern envers les famílies nombroses de Catalunya, hem presentat una moció que el que fa és intentar donar un impuls a les polítiques en aquest àmbit. I una de les primeres demandes que fem és que es dinamitzi l'observatori català de les famílies nombroses, en el sentit de que aquest sigui realment un espai de diàleg entre les diferents associacions familiars, entre elles la Fanoc, i el Govern de la Generalitat. Que aquest òrgan, que es va crear fa més de quinze anys, serveixi realment pel que ha de servir i d'aquesta forma podrem abordar problemàtiques actuals familiars que ara es desconeixen o que són invisibles per a alguns.

També demanem en la moció que es posi en marxa un institut català de la família, amb participació pública però de caràcter independent, i que, entre altres, es dediqui a vetllar per la no discriminació de les famílies amb més càrregues. I que aquest institut fos l'encarregat, també, d'elaborar un informe sobre l'impacte familiar, l'impacte que tenen totes les famílies catalanes a l'hora d'aprovar polítiques públiques que afecten di-

rectament les famílies, com poden ser, doncs, polítiques socials, educatives, laborals o d'habitatge.

Demanem també en la moció –demanàvem en la moció inicial– l'elaboració d'una llei de suport a les famílies nombroses que complementi l'estatal, i que es desplegui la Llei catalana 18/2003.

Finalment, tal com ha quedat la moció, de moment només demanarem al Govern que desplegui l'actual Llei de suport a les famílies, però que ho faci.

I una altra de les qüestions importants és la que fa referència a l'expedició i a la renovació dels carnets dels títols de família nombrosa. Demanem que s'agilitzin els tràmits. I com es fa això? Doncs, com ho estan fent altres comunitats autònomes: dedicant-hi, destinant-hi més recursos i personal; amb un objectiu, i és que els beneficiaris no perdin drets per la manca del títol.

I, en aquest sentit, com un dels drets que atorga tenir el títol, demanem al Govern que doni compliment també a la llei estatal i a les sentències dels tribunals quant a l'aplicació de descomptes en el transport públic. Resulta que Rodalies contempla abonaments, però precisament amb aquesta excusa no aplica els que corresponen per llei a les famílies amb més fills a càrrec.

En aquest àmbit demanem també que es duguin a terme campanyes informatives en l'espai públic i mitjans de comunicació sobre els drets de les famílies nombroses, tant pel que fa referència a descomptes com a avantatges fiscals, independentment de quina sigui l'Administració que atorga aquests drets.

Bé, se m'està acabant el temps... Un altre dels punts de la moció és sol·licitar al Govern de l'Estat que, en la mesura que sigui possible, i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, apliqui el tipus d'IVA reduït als bolquers, perquè entenem que aquest és un producte de primera necessitat.

Bé, la moció no acaba aquí, hi ha més punts que votarem, però com que se m'acaba el temps i no vull deixar d'agrair la tasca feta per la resta de grups parlamentaris... Hi han presentat esmenes Ciutadans, Partit Socialista, Catalunya Sí que es Pot, la CUP; esmenes que la majoria han estat acceptades i que hem pogut transaccionar. I vull deixar clar que el diàleg i el consens per arribar a acords ha estat la tònica en la negociació d'aquesta proposta que avui presentem al Govern i que espero que pugui aprovar-se amb el màxim de suports possible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. Per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Elisabeth Valencia, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados, diputadas, buenas tardes a todos. Empezamos nuestra intervención con una mala noticia: tenemos una de las tasas más altas de pobreza infantil de la Unión Europea, según el último informe de UNICEF. Además, este informe destaca la elevada tasa de pobreza severa en los niños y el crecimiento de la desigualdad.

El índice de natalidad en España está por los suelos. Las mujeres tenemos una media de 1,16 hijos por mujer. Factores como el nivel alto de paro, la precariedad laboral y la falta de apoyo a políticas de conciliación laboral y familiar hacen que las mujeres cada vez retrasemos más el ser madres y el formar una familia. En Ciutadans somos conscientes de esta situación, y por eso presentamos iniciativas, tanto aquí como en el Congreso de los Diputados, para apoyar a las familias. Medidas que hemos añadido a esta moción, como nuestra ley de gratuidad de libros de texto, porque sabemos que llega septiembre y el gasto que representan los libros de texto ahoga a muchas familias.

Otro ejemplo, es nuestra ley de prestación por hijo a cargo, que se encuentra en fase de ponencia y que esperamos se apruebe lo antes posible. Lamentamos que nuestra ley de gratuidad de libros de texto haya sido bloqueada por Junts pel Sí. Este hecho nos entristece, y más en días como hoy, porque sabemos que hemos conseguido aprobar la misma Ley de gratuidad de libros de texto en la Comunidad de Madrid, medida que, recordemos, supondrá un ahorro para las familias. Y la pregunta es: ¿Por qué aquí no? ¿Por qué

aquí Junts pel Sí bloquea nuestra ley? ¿Por qué el Govern de Catalunya prefiere gastar el dinero en repetir el 9-N que en ayudar a las familias con nuestra medida?

Por otro lado, comentar que la inversión de educación en cero a tres años es un factor clave y una de las políticas más eficaces para promover la igualdad de oportunidades y la igualdad social. ¿Y saben cuál es la respuesta del Govern ante esta evidencia? Pues, miren, cero euros de inversión en este presupuesto en educación de cero a tres años. Cero euros de inversión en esta medida que tiene un efecto multiplicador para la economía, para el empleo femenino y para el mantenimiento del estado del bienestar.

Sobre el último Plan de apoyo a las familias, de 2012-2016, el Govern..., según datos de entidades catalanas de acción social, se ha reducido la inversión en un 66 por ciento. Según el Consejo Económico Social, para revertir la desigualdad debemos reducir la pobreza, ayudar a la primera infancia e implementar políticas de conciliación y políticas de igualdad. Hemos presentado enmiendas a la moción que tienen como intención aportar y llegar a acuerdos para conseguir consenso y poder avanzar en políticas sociales. Con relación a los puntos de la moción, estamos de acuerdo en dotar de impulso l'Observatori Català de les Famílies que incluya a entidades, tanto a la Fanoc..., además, pensamos que debamos ampliar a entidades de familias monoparentales y a entidades de familias LGTBI.

El modelo de familia está cambiando y no podemos dar la espalda a estos cambios. En esta moción se piden una serie de ayudas que compartimos, pero creemos –y así hemos incorporado nuestras aportaciones a la moción– que debemos tener en cuenta el nivel de proporcionalidad en la renta. No podemos tratar igual a las familias con rentas más altas que a las que tienen rentas más bajas. Desde Ciutadans hemos conseguido llegar a un acuerdo en los presupuestos generales del Estado con un paquete de medidas sociales para apoyar a la clase media y trabajadora. Medidas que favorecen a los catalanes, como el apoyo a los autónomos, el complemento salarial para jóvenes, que afectará a 300.000 jóvenes catalanes, un plan para combatir la pobreza infantil, un plan para combatir el fracaso escolar, y una medida de conciliación tan importante como es el aumento de permiso por paternidad, que afecta a miles de catalanes.

Para finalizar, comentar que pensamos que este Govern tiene mucho trabajo pendiente, por hacer, para conseguir corregir desigualdades, por tanto, le pedimos que hagan su trabajo, que cumplan con las iniciativas que aprobamos en este Parlament. Y, por favor, no bloqueen iniciativas útiles para la ciudadanía; queremos avances y no retrocesos sociales.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Valencia. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Bona tarda. Aquest dematí, el conseller Comín, quan s'estava aprovant la Llei d'universalització de l'assistència sanitària, deia que estàvem en un moment històric. Jo penso que tenia raó, però jo penso que estem en un moment històric per altres coses. Avui farà quaranta anys que a Barcelona es va celebrar la primera manifestació del dia de l'orgull gai. Avui farà quaranta anys de que aquell any 77, per primera vegada, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya va portar, va treure centenars de persones al carrer, tot i que el FAGC era una organització il·legal. *(Aplaudiments.)* I gràcies a aquella... –és que passa el temps, gràcies–, gràcies a aquella mobilització, a aquella gran mobilització, avui tenim un Observatori contra l'Homofòbia, avui tenim una llei LGTBI; avui tenim matrimonis gais, avui tenim parelles lesbianes, avui tenim fills i filles que tenen pares i mares gais i lesbianes. Per tant, penso que això és un fet important i, per tant, avui és un moment històric.

Jo, de fet, volia haver començat taral·lejant la banda sonora del Nodo, però me n'estic, perquè tinc por que el senyor Lluís Llach m'inhabiliti musicalment *(rialles)* i, per tant, ho deixo córrer. I per què volia cantar la banda sonora del Nodo? Perquè la moció que ens ha presentat el Partit Popular i les argumentacions que varen donar a la seva interpellació traspuen olor de Nodo.

En quin sentit? En el sentit que promou un model de família nombrosa que personalment em recorda moltíssim als incentius franquistes a la fertilitat. Parlen d'un tipus de família que és patriarcal, organitzada entorn a la figura d'un home proveïdor i una dona que té cura, i amb una estructura jeràrquica on els nens, els grans estan sotmesos a aquestes autoritats. Una família, a més a més, que és percebuda com una unitat tancada en si mateixa, i, a més a més, una unitat que perdura en el temps. I com ja s'ha dit, aquesta tipologia de família, avui, per sort, està absolutament en crisi. Avui tenim models diferents tot i que, valgui a dir, des dels sectors més conservadors de l'església i des del Partit Popular de Catalunya es continuïn defensant.

Què és el que trobem avui? Avui acostumem a trobar nuclis de convivència; nuclis de convivència que troben persones que han passat per experiències de vida i per compartir vides i afectes molt diferents, on fills i filles provenen d'unions anteriors i sovint amb modalitats de convivència temporal amb pares i mares. Aquell ideal de l'home que guanya el pa i la dona que està a casa no és cert, no ha sigut cert ni avui ni mai. Les dones hem treballat sempre, dins i fora de casa. I fins i tot ho fèiem en condicions adverses, fins i tot en les famílies nombroses de la classe treballadora i dels sectors populars. Perquè realment les famílies nombroses no és un tema de rics, sinó que ha estat un tema també de gent desfavorida. Però aquestes dones desfavorides ho han fet en condicions adverses i de forma, a vegades, gairebé clandestina: hem cosit a casa, hem acoblat peces per a les fàbriques, hem netejat oficines, hem tingut hostes a casa... I avui, gràcies a aquestes dones que treballen, avui gràcies a aquest esforç que s'ha fet, tenim unes netes, tenim unes filles que poden optar i poden decidir com regular la seva fertilitat.

Dit tot això, tenir fills i filles és una opció personal, que no ha d'estar gratificada o incentivada com a tal. No obstant, hi estem d'acord, quan una persona o persones decideixen tenir fills o filles és important que gaudeixin de lleis que tutel·lin aquest dret, que li donin suport i els recursos necessaris. Però això és una cosa i les polítiques natalistes que planteja el PP, que tenen com a subjecte aquest ens denominat «família»..., i possiblement no estan pensant en totes les famílies.

Fixin-s'hi, hem presentat una esmena on dèiem d'incloure en aquest major..., en aquest observatori, necessari, que existeix, diferents associacions. I hem plantejat que s'incloguessin l'Associació, precisament, de Famílies Monoparentals. Però, en canvi, no se'ns ha acceptat en absolut que s'introduïssin les famílies de lesbianes i gais, que també són famílies, que són reconegudes, que són legals i que tenen tot el dret.

Nosaltres optem perquè els ajuts i els suports i les prestacions vagin directament adreçats a promoure el desenvolupament de les persones, per exemple: un infant en situació vulnerable és qui ha de rebre la prestació que no necessàriament haurà de passar per una retribució monetària, sinó per l'accés a determinats béns i serveis. Creiem que, com que cada cop estan molt més..., prenent forma criances comunitàries –jo sé que algú pensarà: «Les tribus», sí, tribus, tribus comunitàries, ho vam dir fa temps–, aquestes criances comunitàries entenem que és el model a promoure. I entenem que cal desenvolupar-lo i que cal incentivar-lo. Per què? Perquè hi hagin formes i convivències de vida entre persones grans, intergeneracionals, on preservar la capacitat i presa de decisions.

I, finalment, no pensem que es pugui utilitzar la família o la defensa de la família nombrosa per demanar ajuts per a adquisició d'habitatge. El dret que nosaltres defensem és el dret a gaudir d'un habitatge digne, i això no passa per promoure la compra d'habitatges, que continua sent cada dia més, privilegi d'un cercle molt petit de persones.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera Bassa, parlem de famílies nombroses, de polítiques de famílies. El nostre grup parlamentari sempre ha defensat la necessitat de tenir polítiques de família en tota la seva diversitat –heterosexuals, homosexuals, monoparentals, nombroses, fins i tot pot haver-hi famílies monomarentals nombroses. És a dir, hi ha un bon grapat de possibilitats de famílies.

I, per tant, el que hem d'intentar, més enllà de garantir els drets de cadascun d'aquests col·lectius, és garantir els drets de la família com a tal, que tinguin els recursos necessaris per tenir el seu projecte de vida. Primer, garantint els drets dels infants que en formen part, en allò relatiu a l'accés als serveis públics, a la seva educació en un futur; també de la gent gran que pugui viure en aquest nucli familiar, i en general garantint les rendes familiars. Per tant, allò determinant és si tenen o no recursos suficients per desenvolupar el seu projecte de vida.

Per cert, senyora Xandri, senyors del Partit Popular, no ens amenacin amb els temes de les pensions, eh? No ens diguin que com que necessitem pagar les pensions del futur les famílies nombroses ens van molt bé. Els principals enemics de les pensions del futur són vostès, que han buidat la caixa de les pensions. (*Remor de veus.*) Aquests són els principals enemics de les pensions del futur i haurem de buscar una altra manera de poder pagar-les si vostès continuen amb la seva política.

Dit això, també els vull dir algunes coses, a les quals nosaltres votarem en contra, d'aquesta moció. La primera: són especialistes en posar nous «xiringuitos», el que es coneix com a nous «xiringuitos». Proposaven un nou institut català de la família i tenint l'Observatori Català de les Famílies el que han fet, i ha estat a proposta també del PSC, és que les famílies monoparentals també hi puguin ser. I acabar i aconseguir que aquest observatori tingui la pluralitat de famílies que existeix al nostre país. I, per tant, no cal un nou institut. Aquest observatori també pot fer la feina, a més a més, que li encarrega aquesta moció: l'elaboració d'un informe consultiu sobre la família a Catalunya.

El tema de l'habitatge. Tots els d'aquí venim de realitats diferents. Jo crec que la senyora Serra i jo, que venim de la mateixa ciutat, ens en recordarem, i molts de vostès també, com famílies de cinc, sis membres vivien en pisos de seixanta, setanta, vuitanta metres quadrats i allò no significava necessàriament que tinguessin problemes en la seva educació i en el seu desenvolupament. Fins i tot algun ha arribat a ser diputat. Per tant, no és una qüestió de metres. I, per tant, reservar pisos per a famílies nombroses en promocions públiques i privades –que és el que posava aquí–, nosaltres, això, no ho votarem a favor.

Tot i així hi han altres temes. Ens abstindrem en un tema que té a veure amb garantir els drets de les famílies al material escolar. Nosaltres considerem que s'han de fer totes les..., s'han de portar a terme totes les facilitats perquè els nois i noies, els infants i joves del nostre país puguin accedir a l'ensenyament amb condicions d'igualtat i de gratuïtat. Això sí, amb sistemes de reutilització de llibres escolars, que va proposar ja el Govern tripartit i que creiem que si els posem en marxa, doncs, aquest seria un estalvi molt important per a les famílies; aquest és un projecte important de país.

La resta d'iniciatives d'aquesta moció ens semblen positives pel que fa a, doncs, sol·licitar l'IVA reduït en el tema dels bolquers. També en alguns descomptes que tenen a veure amb el preu de l'aigua, tot i que ja justament en el tema de l'aigua hi han algunes iniciatives que porten a terme algunes companyies que van justament dedicades a famílies nombroses, o, a famílies que no siguin..., diguem-ne, a nuclis familiars, a cases, a llars, on hi hagi un nombre important de persones, i, per tant, hi han tarifes *ad hoc* per aquest tema.

Tenim altres punts que nosaltres considerem que són molt bons. Però, en definitiva, amb el minut que em queda...

A l'inici d'aquesta moció es proposava la creació d'una altra llei. I jo crec que hem de fer tots l'esforç d'intentar desenvolupar aquelles que ja tenim. En aquest cas, tenim una llei de l'any 2003 que encara s'ha de poder desenvolupar, la Llei de famílies, que s'ha de dotar pressupostàriament. Per tant, no cal fer noves lleis, sinó que cal complir i desenvolupar aquelles de les que ja s'ha dotat aquest Parlament.

I finalment, doncs, ens agradaria, això sí, que aquest Govern estigués, com va estar durant molts anys, present al Saló de Famílies Nombroses, fins i tot en la seva inauguració. No fa molts anys, alguns dels primers actes que vaig fer jo va ser acompanyar en aquell moment la senyora Munté, doncs, a la inauguració d'aquell saló, i venia la senyora Xandri –ens vam conèixer allà. Doncs, que la Generalitat continués..., tornés a tenir, en tot cas, presència en aquest saló.

Tot el nostre suport també a Fanoc, agrair-los la seva feina pel que té a veure amb el contingut d'aquest moció. I nosaltres estarem al costat de totes les famílies tinguin els membres que tinguin.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, deia la diputada Xandri en el Ple passat que el Govern de la Generalitat té el col·lectiu de les famílies nombroses deixat de la mà de Déu i que, malgrat que des d'aquest faristol hem parlat sovint d'exclusió social, mai no hem posat el focus –ho cito literalment– «en un col·lectiu que realment ens preocupa». Diputada Xandri, al meu grup li preocupen totes les famílies, totes: nombroses, monoparentals, LGTBI, amb fills o filles discapacitats... Totes, ens preocupen, i molt especialment aquelles que viuen en situació de risc d'exclusió social.

Les famílies monoparentals són majoritàriament monomarentals, ja que tres de cada quatre estan formades per una mare i les seves criatures. Les famílies monomarentals tenen una probabilitat més alta de ser vulnerables, i és que les dones sense parella, amb fills menors de sis anys, tenen més probabilitats d'estar aturades o de tenir contractes temporals. Li vull recordar que va ser el Govern del senyor Rajoy, ajudat per l'antiga Convergència i Unió, qui el 2012, amb la modificació de l'article 41, va atorgar a les empreses la capacitat unilateral de modificar condicions substancials de treball, i obligava així treballadors i treballadores a acceptar jornades de treball inacabables o fragmentades i incompatibles amb la conciliació. Recordi-li al senyor Rajoy que valdria la pena revertir la reforma laboral, millorar els contractes, millorar els salaris, i ja veurà com tot això incidirà en el pagament de les pensions i no caldrà pas que les famílies es dediquin a tenir criatures per aquesta raó.

A finals de maig, el Síndic de Greuges demanava a la Generalitat que garantís a les famílies monoparentals les mateixes mesures de discriminació positiva que s'apliquen a les nombroses, ja que havia detectat un tractament privilegiat de les nombroses respecte a les monoparentals en àmbits com el transport i els subministraments bàsics.

D'altra banda, també li vull fer notar les dificultats que tenen les famílies amb fills o filles discapacitats, i li vull recordar que el dissetè dictamen de l'Observatori de la Dependència a Catalunya dona unes dades esgarrifores, imputables en gran part a la derogació encoberta de la Llei de dependència, o sigui, imputable al seu partit, diputada. Només l'any 2016, Catalunya ha deixat de rebre 84,6 milions d'euros per a la dependència. El sistema de la dependència a Catalunya està paralitzat des de juliol del 2012. El 2016 va ser una de les dues comunitats que va retrocedir en serveis prestats. El Partit Popular sí que té deixat de la mà aquest col·lectiu, aquestes famílies, sense que això vulgui dir que li estalviem al Govern de la Generalitat la part de responsabilitat que li pertoca.

En definitiva, diputada, el nostre grup no vol posar el focus en un tipus de família, i menys en les famílies nombroses; tenir una família nombrosa és una opció, no pas una obligació. Volem posar el focus en aquelles famílies amb nens i nenes que s'han empoïbrit 4,5 vegades més que la resta durant la crisi, segons un informe de Save the Children. En concret, l'estudi conclou que entre el 2008 i el 2015 la renda de les famílies més pobres –el 20 per cent– va descendir en un 31 per cent.

En la seva intervenció al Ple també va fer referència a la caiguda de la natalitat; cert. La taxa de natalitat va anar creixent des del 98 fins al 2008, èpoques de bonança econòmica, per començar a caure a partir del 2009, amb la irrupció de la crisi, i arribar el 2012 a una xifra molt baixa, que condueix el país a una inversió de la piràmide de població. Segons estudiosos del tema, com la matemàtica María Pazos, els països que tenen estats del benestar sòlids, amb serveis públics que funcionen i amb polítiques públiques que afavoreixen fer compatible la maternitat amb l'ocupació al mercat laboral, aconseguixen taxes molt més altes i sobretot –i sobretot– estables. És a dir, són països que es preocupen, no d'un tipus de famílies, sinó de totes, i no només durant un temps, sinó sempre, de manera constant. L'hi explico per si també l'hi vol explicar al senyor Rajoy i poden fer alguna cosa en aquest sentit.

Per tot el que acabo de dir, pensem que la moció, tal com ha quedat, després que la diputada Xandri hagi acceptat les esmenes –cosa que li agraïm–, respon molt més a la nostra idea de vetllar pels drets de totes les famílies en situació de vulnerabilitat. Votarem favorablement la moció, excepte als punts 2 i 6, per als quals aprofito per demanar votació separada.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació té la paraula el senyor David Rodríguez, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

David Rodríguez i González

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, bé, malgrat la bona voluntat i la predisposició de la diputada proposant, ens trobem amb una moció que ens trasllada a una visió «decimonònica» del concepte de família. I no és casualitat que el Departament de Famílies es digui precisament així, «famílies» en plural, en resposta a la realitat social catalana d'avui, també pel que fa a la diversitat d'aquestes.

Per aquest fet, no ens sentim còmodes amb l'esperit que traspua aquesta moció i per això, entre altres coses, ens va resultar veritablement difícil de plantejar esmenes. N'hauríem hagut de plantejar tantes, de presentar tantes, que crec que hauríem desvirtuat el sentit de la moció original; per això no n'hem presentat. Ens grinyola molt per la concepció de família que traspua, tot i que amb algunes de les esmenes presentades, doncs, val a dir que ha millorat.

Però també per una qüestió de prioritats. En un moment de dificultats econòmiques i de control de la despesa cal prioritzar molt bé on destinem esforços i recursos. La pregunta és: cal ajudar les famílies pel fet de ser nombroses o cal ajudar les famílies pel fet de tenir dificultats? I tenim clar que hem d'ajudar les famílies que tenen dificultats, a part de que és un objectiu polític que crec que hauríem de compartir tots els grups i que és un dels grans reptes de la teoria econòmica, doncs, el de reduir la desigualtat en la distribució de la renda. I precisament per això, doncs, el fet de ser una família nombrosa no ens aboca a aquesta necessitat.

Se'ns planteja a la moció un seguit de qüestions, moltes de les quals ja s'estan duent a terme des del Govern. La Fanoc, per exemple, ja forma part de l'Observatori Català de la Família. El carnet de família nombrosa ja contempla un seguit de mesures i avantatges en l'àmbit de l'educació. L'ACA disposa de diferents bonificacions sobre el cànon de l'aigua o d'ampliació dels trams en base al nombre de persones que componen la unitat de convivència. El Decret 139/2010, sobre beneficis a les famílies monoparentals i nombroses en el preu del transport públic, dona compliment a la llei que regula precisament aquestes.

No podem estar d'acord amb l'obligació de destinar en totes les promocions de protecció oficial un nombre d'habitatges a les famílies nombroses, perquè això podria derivar en una manca de correlació entre l'oferta i la demanda real, que faci que els esmenats habitatges no siguin finalment destinats a aquests tipus de famílies.

Tampoc no podem estar d'acord amb la creació d'un ajut universal. Precisament estem a punt de tirar endavant la renda garantida de ciutadania, que un dels seus objectius és el de compactar les més de cent setanta prestacions que existeixen a Catalunya. I una renda garantida de ciutadania que està concebuda com un dret subjectiu però que també està concebuda com un ajut específic a les famílies, en tant que institució social bàsica.

I finalment no creiem en la necessitat de crear nous instituts. Hem de saber aprofitar les eines de què ja disposem, com Ivàlua, l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques, que ja elabora informes sobre les polítiques familiars a Catalunya.

També cal dir que la participació de les diferents entitats i ens locals ja està garantida en el tercer Pla de famílies 2017-2020, que es presentarà en les properes setmanes i que recull la diversitat de famílies existents a Catalunya i que serà una eina de suport a les famílies, també des de les administracions locals.

Demanaríem al PP que si vol ajudar a les famílies, doncs, té possibilitats de fer-ho i pot modificar la Llei de famílies o la circular d'hisenda de 2016, perquè aquesta llei, aquesta circular, ajudi veritablement. En aquests moments, en base a aquesta llei, aquestes circulars estan denegant, en casos de divorci o de famílies reconstituïdes, carnets de

família a famílies que tenen tres fills en base a aquest article 3.3 de la llei, que diu que un infant no pot estar en dos carnets i que provoca una dificultat afegida a aquestes famílies. La llei actual no recolza les famílies nombroses: recolza les famílies nombroses de renda alta amb pares no separats i fills sense germanastres.

Per tots aquests motius i per coherència amb el model de famílies divers que existeix al nostre país, votarem en contra de la majoria de punts d'aquesta moció.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades..., bé, miri, al Partit Popular ens interessen *totes* les famílies, és evident que ens interessen totes, però avui justament estem parlant de les famílies nombroses, de la mateixa manera que altres vegades es parla de famílies monoparentals o de famílies LGTBI, que ens sembla molt bé, però el que vostès estan fent avui aquí és menysprear un col·lectiu, que és el col·lectiu de les famílies nombroses, i que n'hi ha unes setanta mil a Catalunya! *(Aplaudiments.)* Vull dir, siguin una mica coherents. Vull dir, famílies, molt bé, però *totes* les famílies.

Bé, volia agrair, no?, un cop més, les aportacions fetes pels diferents grups, a excepció de Junts pel Sí, que, doncs, s'ha mantingut al marge –se n'ha mantingut al marge, ja ho ha explicat el diputat–, i em sap greu, eh? Em sap greu, la veritat, perquè Junts pel Sí és un partit en què, entenc jo, hi ha moltes sensibilitats, i em costa entendre que no s'hagi fet ni una sola esmena ni s'hagi pogut arribar ni a una sola transacció amb un partit en què, ja ho dic, crec que hi ha moltes sensibilitats al respecte.

Nosaltres continuarem apostant per les famílies nombroses, ho tenim molt clar, encara que alguns parlin de Nodo o de..., no ho sé, de la prehistòria. Miri, jo tinc quatre fills i no..., em considero una persona molt actual, del segle XXI, i no tinc cap tipus de problema.

Ho repeteixo: agrair totes les esmenes presentades. I també li vull fer un prec a la consellera, per acabar, que l'hi vaig fer el dia de la interpel·lació, i és que li agrairíem, consellera, que el seu departament, que la seva conselleria estigués present en el Saló de Famílies Nombroses de Catalunya, que se celebrarà els propers 4 i 5 de novembre a Montjuïc i que han fet durant aquests darrers tres anys.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. El diputat Germà Gordó vol explicar el sentit del seu vot.

Germà Gordó i Aubarell

Moltes gràcies, presidenta. Tan sols per dir que votaré favorablement a la majoria de punts d'aquesta moció, i ho faré per diversos motius. Un, pel dret d'elecció que té tot hom a triar la família que vulgui, també a tenir una família nombrosa. El segon motiu, perquè és de justícia, doncs, protegir aquelles famílies que poden tenir més riscos, i és evident que una de les tipologies de famílies que poden més riscos, sobretot en èpoques de crisi, són les famílies nombroses. I tercera, perquè s'ha de dir que, certament, les famílies nombroses són una riquesa per a qualsevol país; això ho diuen diversos estudis, no s'ho ha inventat el Grup del Partit Popular de Catalunya, sinó que hi han diversos estudis socioeconòmics que expliquen això en aquest sentit. I, finalment, qualsevol proposta de protecció de la família tindrà sempre el meu vot a favor.

La presidenta

Gràcies, senyor Gordó.

Estem cridant a votació.

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada, presidenta.

La presidenta

De quins punts?

Eva Granados Galiano

Per una banda, els punts 2 i 6...

La presidenta

Sí, que ja els havien demanat.

Eva Granados Galiano

D'acord. I per l'altra, el 9.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Senyora Serra, per què em demana la paraula?

Gabriela Serra Frediani

Per demanar votació separada de l'1 bis, 4, 9 i 10, per una banda, i per l'altra, del 3, 5, 8, 11.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Dos, 6... Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

David Rodríguez i González

Sí, per demanar votació separada dels punts 1, 1 bis, 10, 11..., i ja està.

La presidenta

A veure, s'ha demanat votació separada, per una banda, dels punts 2, 6. Es poden votar conjuntament, els punts 2, 6? (*Pausa.*) Després, s'ha demanat votació separada també dels punts 1 bis, 4, 9 i 10. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) No. D'acord.

Podem votar conjuntament el 4 i el 9? (*Pausa.*) Tampoc..., allà diuen que tampoc. Molt bé.

I podem votar conjuntament..., a veure, el 3, el 5, el 8 i l'11? (*Veus de fons.*) No. El 3, el 5 i el 8, sí. (*Veus de fons.*) Tampoc? Fantàstic! (*Veus de fons.*) Tres, 5 i 8 es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Aquests sí, d'acord.

Bé, intentarem fer aquestes votacions. (*Veus de fons.*) Sí, sí... Vinga, doncs, comencem votant.

Comença la votació.

Votarem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovar per 61 vots a favor, 9 en contra i 58 abstencions.

A continuació votarem el punt 1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 2.6 –2.6.

Comença la votació.

El punt 2.6 ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 87 en contra i 31 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4 –el 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 70 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem els punts 3, 5 i 8.

Comença la votació.

Els punts han estat aprovats per 61 vots a favor, 59 en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 60 en contra i 15 abstencions.

A continuació votarem el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 68 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència

302-00160/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Laura Vílchez.

(Remor de veus.)

Si us plau, si han de sortir que sigui en silenci. Gràcies.

(Persisteix la remor de veus.)

Silenci, si us plau.

(Pausa.)

Senyora Vílchez, quan vulgui.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellers. Aquests dies, mentre preparàvem la interpellació, mentre hem redactat la moció i mentre hem estat negociant les esmenes, hem pogut parlar amb molta, molta gent; molta gent per qui la situació de la infància tutelada representa el seu dia a dia. Per això estem especialment satisfets amb el redactat que avui presentem com a proposta de millora, perquè, sobretot, el que és constructiva i perquè hem treballat com millor sabem fer-ho, que és escoltant, colze a colze, amb la gent que en sap, amb la gent que ho sent, amb la gent que hi viu.

Hem treballat intentant trobar el consens; el consens que en nosaltres sempre troben tots els grups i el Govern en matèria d'infància, per tal de complementar la feina que s'ha fet des de l'oposició durant tota la legislatura.

Aquesta moció demana compromisos que creiem que són fàcilment assumibles per l'oposició i pel Govern, perquè l'objectiu principal ha sigut posar data i detall als anuncis que fa el Govern en matèria d'infància. Volem deixar palès, amb aquesta moció, el nivell de compromís de l'Administració.

Mentre treballàvem, tots hem arribat a la conclusió de que la situació del sistema de protecció a Catalunya és insostenible. Ens resulta molt difícil entendre com es permet la nefasta gestió que s'està duent a terme per part de la Direcció General de la Infància i l'Adolescència. Consellera, quan es pensa començar a demanar responsabilitats?

No estem parlant ara, perquè ja ho farem, d'un director general sobre el que sobrevolta l'ombra de sospita de corrupció en licitacions per la gestió de centres residencials, perquè per a aquest tema hem aconseguit fa dos dies, al segon intent, que a la Comissió d'Infància s'aproves la compareixença del director general, i els puc anunciar ja, que hem demanat a la Mesa que aquesta compareixença es pugui substanciar ja en la propera sessió de la Comissió d'Infància.

A més, hem sol·licitat els expedients de les licitacions d'alguns centres residencials per tal de poder formar-nos nosaltres la nostra pròpia valoració sobre el tema, degut a que, de moment, no coneixem que s'hagin produït actuacions judicials. Però, com li dèiem, més enllà d'això, el que ens importa de veritat és la qualitat de vida i la qualitat de protecció que reben els infants i joves tutelats; això, per sobre de tot.

Com pot la consellera estar permetent les condicions en les que viuen els nens que tenen sota la seva tutela, que estan sota la seva responsabilitat, després d'haver-los apartat de casa seva per oferir-los, en teoria, la protecció que no tenien? Com pot algú entendre que aquesta protecció passa per portar infants i joves en risc a centres saturats per dormir amb un matalàs a terra? Com pot algú entendre que aquesta protecció passi perquè

nens petits, nadons inclús, convisquin amb adolescents amb problemes de conducta? Com pot algú entendre que no es donin als educadors les eines per poder rebaixar l'angoixa de convivència de molts centres, per rebaixar inclús les agressions? Ningú, ningú no pot. Ningú no pot entendre com no s'està actuant, ja fa mesos, d'urgència davant d'aquesta situació.

Els seus anuncis... –els plans de xoc, el de les cinc pes, els plans de salut mental del senyor Comín, els protocols–, avui –avui–, poden tenir data d'implementació amb aquesta moció. I, si no fos així, almenys sabríem, ho sabrem, que aquest Govern anava de «farol» amb els seus anuncis. Serà llavors quan prendrem les accions que considerem oportunes per posar fi a aquest seguit de despropòsits.

Des d'aquí vull demanar a la consellera que no ens digui que no agraïm prou la feina dels professionals, perquè, a diferència d'aquest Govern, a part d'agrair amb paraules des d'aquest faristol, els hi agraïm en persona, prenent un cafè, treballant al despatx per WhatsApp, per correu..., perquè les nostres iniciatives les treballem amb ells –amb ells–, donant veu precisament a les seves reivindicacions; reivindicacions de professionals de molts àmbits diferents, amb noms propis, que han volgut aportar el millor que han sabut, professionals com la Mònica, el David, el Carlos, el Manel, l'Ernesto, el Miguel, el Juan i la meua companya l'Elisabeth Valencia.

Per això presentem una moció acceleradora de les accions del Govern, de les quals només tenim, a dia d'avui, l'anunci. Volem accions molt concretes –volem més educadors, volem llars, volem cases d'infants com a model prioritari de prevenció– i les volem ja. Volem auditories, també, per als processos de licitacions. Volem planificació, volem formació i acompanyament tant per als infants com per als professionals que han de tenir cura d'ells.

Avui, si tothom fes l'exercici de responsabilitat que caldria fer, com hem fet sempre nosaltres en qualsevol petit o gran avenç en matèria de protecció, avui podria ser un petit gran dia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vílchez. Per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Montserrat Vilella, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Vilella Cuadrada

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades i diputats, avui ens presenten una moció, el Grup de Ciutadans –i ja n'han presentat algunes altres–, per millorar el sistema de protecció a la infància de que ens hem dotat en aquest país. I els hi agraïm, perquè això està molt bé, i tots en compartim l'objectiu. I a totes aquestes peticions que vostè feia segurament tots els diputats ens hi podem sumar. El que passa és que després, si mirem el que proposa en aquesta moció, veiem molts, molts punts, però el que veiem és que hi ha poca cosa de nou del que ja havíem parlat en anteriors mocions.

Nosaltres hem fet bastantes transaccions. Votarem que sí en alguns punts, votarem que no, ens abstindrem, com em sembla que també faran la resta de grups, perquè realment hi han molts punts, però..., el que deia, d'aportacions, em sembla que, de noves, en fa poques.

Votarem que sí en transaccions que hem fet –de fet, ha sigut fàcil; és fàcil treballar amb vostè, senyora Vílchez, i per això, doncs, també li ho agraïm–, en transaccions en les que buscàvem realment ajustar aquells compromisos que el Govern ja ha fet i ja ha explicitat tant a nivell de mitjans de comunicació com també en aquesta seu parlamentària, i també d'acords parlamentaris anteriors.

I així parlem de que donarem suport pel que fa a l'augment de ràtios, a la casa d'infants –que la consellera ha anat explicant territorialment, doncs, que s'implementarà com a millora dels serveis que s'ofereixen–, a la unitat terapèutica, a l'atenció en general que s'ofereix en salut mental perquè realment és un punt clau i bàsic i que ja està contemplat en el Pla integral de salut mental, perquè realment, doncs, són infants i joves que necessiten molta atenció en aquest sentit.

Però també ens haurem d'abstenir en algun punt, com, per exemple, en el de noves places; un punt que, per cert, ja havia estat treballat en aquest Parlament. Hi estem

d'acord, s'ha fet la presentació i l'acord i el compromís del Govern de crear aquests nous centres i aquestes noves places, però no tots són nous. I, tal com està redactat –i no ens accepten l'esmena–, nosaltres no hi podem donar suport, perquè després, si no es complís, com no es podrà complir, vostès ens ho recriminarien. Per tant, nosaltres no podem donar suport al redactat que vostès fan, perquè d'aquestes tres-centes i escaig places, que el Govern ja es va comprometre que n'hi hauria de més, cent no són noves, cent són places que ja hi ha, que queden lliures, perquè aquests infants anirien a un altre recurs com és un acolliment familiar. Per tant, si hem de ser rigorosos, nosaltres aquest punt no el podem acceptar.

El 9.b tampoc no el podem acceptar, perquè entenem que, tal com està redactat... –és una esmena que els presentava la CUP–, tal com està presentat, doncs, ve a dir que hi ha uns centres que no compleixen en res un article concret. Nosaltres pensem que això no és així, si bé sempre hi ha possibilitat de millora. I el c tampoc, perquè nosaltres entenem que les places públiques del centre són públiques més enllà de qui oferti el mateix servei.

Als punts 3 i 4 de la moció no hem presentat esmena ni els podem acceptar, perquè justament tenen a veure amb allò que vam aprovar en aquest Parlament el mes de febrer, amb una moció de Catalunya Sí que es Pot en la que ens vam dotar d'un grup de treball per reformular, per repensar quin és el model d'atenció. I una moció de la CUP en la que ens vam dotar d'un equip de supervisió justament per mirar quina era la qualitat de vida d'aquests infants, un equip de supervisió. Per tant, si ja ho vam acordar el mes de febrer, el que no podem fer ara és dir que allò que vam dir que faríem ara ho farem d'una altra manera. Per tant, nosaltres creiem que això no és lògic i que no ens ajuda.

Tampoc no els donarem suport en la proposta –aquesta sí que era una proposta nova– de fer una bonificació de l'IRPF a les famílies acollidores. Però, clar, vostès ens diuen que això ho fem en el tram autonòmic. Vejam, votin que sí el dia 1 d'octubre i llavors tindrem aquesta potestat de poder gestionar l'IRPF complet d'aquest país. Com que no és així, nosaltres entenem que això ha d'anar en la part de l'IRPF estatal; no en l'autonòmic, sinó en l'estatal. Per tant, nosaltres no hi donarem suport.

En tot cas, nosaltres el que demanem és respecte als acords d'aquest plenari; si aprovem una cosa el mes de febrer, no tornem a presentar-ho d'una altra forma, d'una altra manera per poder..., perquè, si no, al final no sabrem què hem acordat i què és el que hem de fer.

I també li demanem, i ens demanem a tots plegats, que per intentar millorar el servei no utilitzem aquestes paraules catastrofistes de «sistema insostenible», «nefasta»..., perquè això sí que pot desgastar el Govern, sí que té a veure amb que el Govern ha de poder explicar que això no és així, però en tot cas també impacta sobre els infants.

I, per últim –per últim–, només, perquè ens hem de dir coses boniques, felicitar l'equip de TV3 pel programa de *La gent normal* que va donar possibilitat, amb testimonis de persones adultes que han sofert abusos, de que puguem veure a nivell social i puguem realment tenir una transformació social, que siguem capaços de veure que els abusos existeixen, que tenen un impacte brutal sobre les persones i que tots plegats ens hem de fer agents d'aquesta protecció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vilella. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Bé; ras i curt... Laura, on ets? (Pausa.) Ah! Gràcies. Vull dir, saps bé que no..., ens abstindrem en la major part de la vostra moció. Votarem a favor d'alguns punts per diferents motius, que, si em dona temps, explicaré ràpidament.

Ara bé, aclarir dues coses. Primer, agrair l'esforç que heu fet. Vull dir, la vostra preocupació pel tema de la infància i la tutela de la infància és una cosa que ens queda clara. I, per tant, saps molt bé que la majoria de les qüestions que esteu plantejant les compartim en una gran part. Ara bé, és una moció que, amb el bon sentit de la paraula,

és com una enciclopèdia, eh?, vull dir, perquè està tot barrejat, diferents nivells d'importància, barrejats diferents nivells d'execució i, fins i tot, diferents nivells de problemàtica.

Dit això, què vull dir? Vull dir que jo penso que l'exigència vostra d'exigir el compliment de mocions que estan aprovades –en feia esment abans la companya de Junts pel Sí, no?–, de les mocions que va presentar Catalunya Sí que es Pot, l'última moció que vam presentar també la CUP - Crida Constituent i d'altres que n'havíeu presentat vosaltres..., vull dir que sabem que el llistat d'incompliments és gran i que el llistat..., no només d'incompliments, sinó de compliments que no responen al que s'ha aprovat també a vegades. Això ho tenim clar, no?

És cert que també plantegeu i ens plantegeu aquí el desenvolupament d'una sèrie de lleis que ja existeixen, que el que no estan és desplegades ni finançades, i això és quelcom que, com que ja està aprovat, el que hem de fer és exigir. Jo penso que algun dia hauríem de fer una proposta de resolució, o una moció, o una interpellació, com es digui, que digui: «Exigim el compliment de...», i posar tot el que no s'ha complert. Però això precisament és el que volíem que fes el grup de treball sobre el sistema de protecció de la infància, perquè aquest grup de treball sobre el sistema de protecció de la infància incloïa estudiar, auditar, o sigui, una sèrie de propostes i de tasques que s'han de fer que vosaltres ens les heu desgranat aquí. D'acord?

Per tant, jo..., us agraïm profundament que hàgiu acceptat la majoria de les nostres esmenes quasi en la seva literalitat, vull dir, i això és d'agrair, no? Per tant, votarem a favor del punt 5, votarem a favor del punt 6, votarem a favor del punt 7, votarem a favor del punt 9, del 9.b i del 9.c, que finalment hem pogut també transaccionar, no?

Hi insisteixo, i això vull que quedi clar, possiblement en què no estaríem d'acord? En algunes de les transaccions que hem fet i que ens donen poca satisfacció. Doncs, que no us hagi semblat bé acceptar el percentatge del 50 per cent, com a mínim, de centres públics. Sempre tindrem aquest problema en moltes de les nostres transaccions, de la nostra opció clara pel sistema públic d'atenció a la infància, i, en canvi, vosaltres que voleu compatibilitzar això amb les externalitzacions i amb les terceritzacions, però bé.

Tot i així, estem satisfetes de que hàgiu acceptat les esmenes, concretament el punt 6, quant al control dels criteris de contractació per a les cases d'infants, perquè sabem que és un tema que ens preocupa, és un tema que creiem i compartim que s'està incomplint la seva execució en alguns casos; tornaríem a parlar de Girona, possiblement, etcètera, no?

Com també agraïm que ens hàgiu agafat el punt 9.b i el punt c, que té molt a veure amb totes les garanties que plantejem per a l'atenció; totes les garanties que..., i tornem al mateix, de compliment d'aspectes que ja estan aprovats però que no estan desenvolupats.

Jo penso que, hi insisteixo, en aquells punts us podrem... I perdó, i una última observació és: al punt 12, el d'«homogeneïtzar territorialment les condicions dels agents», aquí toquem amb un problema, perquè els EAIA són de gestió delegada als municipis i als consells comarcals, i, per tant, cada administració té dret a organitzar el seu funcionament sempre que respectin els criteris i les directrius tècniques de la DGAIA, eh? Per tant, en aquest punt ens abstindrem també. Però sí que volia fer aquesta matisació, eh? Vull dir, aquí hi ha, podria haver-hi un xoc de certes competències que tenen les diferents administracions.

Dit això, hi insisteixo, jo sé que en el grup de treball hi treballarem, entre altres coses perquè la Gemma Lienas s'hi posarà ferotge i decidida a fer-ho, i ens trobarà al seu costat per tirar endavant tot això.

«Merci».

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers, consellera, tornem a parlar de famílies, de protecció a la infància, un tema important, i, de fet, ho deia la senyora Serra, la diputada Serra, vam parlar fa poc, fa pocs mesos, jo crec que extensament i profundament del nostre sistema de protecció a la infància.

I haig de dir, senyora Vílchez, que –ja ho he dit bé, per fi, «senyora Vílchez»–, que la primera versió de la seva moció tenia molt a veure amb allò, no?, i tocava efectivament molts temes diferents. I jo crec que, amb les aportacions tant de Junts pel Sí com de la CUP, aquesta moció s'ha pogut anar refent i agafant, doncs, un cos molt més interessant, no? Per tant, agraïm la seva capacitat de poder arribar a acords, inclús de parlar amb aquells que no hem fet esmenes però que, també, doncs, hem contribuït d'alguna manera al text final, no?

Estem d'acord amb el conjunt de la moció, amb algunes excepcions, i li diré les més destacables. El tema de l'auditoria. Nosaltres en l'anterior moció que va aprovar aquest Parlament vam insistir molt en la necessitat de fer una auditoria. Finalment, la conselleria de benestar social –Treball, benestar social i Famílies– va configurar un grup de treball, tal com marcava aquella moció, i hi vam assistir tots els representants, i hi vam dir tres coses que jo crec que marquen una mica el que vam decidir entre tots, i és: primer, anem a fer una sessió per saber quin és el model que tenim, perquè tots tinguem una mica la mateixa imatge del model que tenim de protecció; en segon lloc, a partir d'aquest model, definir si és necessari fer una auditoria –jo crec que sí, que s'ha de fer–, i, un cop que tinguem el resultat de l'auditoria, ja veurem quins són els aspectes que hem de modificar. Em sembla que és l'element més lògic, no?

Per tant, en el seu punt de l'auditoria, que hi estic d'acord, hi ha la part final que, vostè ho sap i ho vam comentar, nosaltres no estàvem del tot d'acord. I és que aquells treballadors de la DGAIA, dels CRAE, dels CREI, formin part de l'equip d'auditors, perquè considerem que jutge i part, diguem-ne, no ens donaria una auditoria suficientment objectiva, per tothom, fins i tot pel mateix departament, a l'hora d'analitzar quina és la situació real.

I estic d'acord, perquè també vam presentar una proposta de resolució, que aquests professionals, que són professionals d'una edat avançada, des del punt de vista professional, més de cinquanta anys, puguin tenir altres alternatives, puguin tenir altres llocs de treball..., que potser no és aquest el millor, eh?; jo crec que hem de treballar-ho a part. Però aquest no seria just el lloc on els posaria per poder tenir aquesta anàlisi més objectiva.

Sobre els estàndards de qualitat, esperarem aquesta auditoria. Tot el punt que vostès parlen dels estàndards de qualitat..., hem de veure en funció de què és el que necessita el nostre sistema, no?

Per altra banda, hi han alguns punts que votarem a favor. En el tema del Sini@, finalment ha quedat en impulsar l'aplicació. Jo crec que el problema no és tant de l'aplicació, que és millorable, com de si els professionals tenen temps per introduir les dades que ens permetin explotar després els resultats del Sini@. S'ha inserit, i finalment hi votarem a favor. Vull dir, en aquest punt, jo crec que, al final, ha quedat bé. Però tenim aquesta dificultat; no només amb el Sini@, eh?, en general, amb les bases de dades dels nostres professionals, que, moltes vegades, per la feina que tenen, doncs, no tenen temps perquè després nosaltres, com a administració, puguem explotar totes les dades que cal.

Un altre cop votarem a favor d'actualitzar la Cartera de serveis socials. Aquest cop, aquesta vegada, per ampliar les ràtios. A veure si aquesta vegada sí, perquè jo ja no sé si tinc dits a la mà, si això..., des que portem d'inici de legislatura, aquest diputat... I sé que en anteriors legislatures això ja s'ha demanat. Potser caldria fixar una data de quan obrim la Cartera de serveis. És que, a més a més, ho aprova també el grup que dona recolzament al Govern. Per tant, caldria, a més a més d'aprovar-ho, fer-ho. I això de la Cartera de serveis ja és un tema que fins i tot ahir al Ple de pobresa en vam parlar i ja comença a ser urgent, perquè no és sostenible votar coses a favor i després deixar de fer-les.

El Pla integral d'atenció a les persones amb trastorn mental; les esmenes han millorat el text; el pla ja existeix, però no s'està complint, eh? També és molt indeterminat, des del punt de vista del temps. El mateix passa amb el Pla de salut mental i d'addiccions; bon pla; cal millorar la formació dels professionals, cal garantir que qualsevol persona, visqui on visqui, doncs, pugui tenir accés als serveis, però efectivament no s'està portant a terme tal com marca el pla.

Votarem a favor dels centres residencials, tot i que amb prudència, perquè com a última hora ja s'han afegit fins i tot noves incorporacions a aquests punts dels dos-cents..., de les places de CRAE, de CREI, etcètera; el punt 9, 9.b, després ha aparegut el 9.c.

A veure si ens aclarim, és a dir..., i això és una qüestió que jo demanaria al Govern més claredat. Són centres nous sí o no? Sembla que no. Si són els que són, què fem? Els dividim per la meitat i en fem dos, sí o no? Són places noves, sí o no? Si són tres-centes places noves de CRAE..., ja sabem que no, perquè eren cent que es donen a acollida; per tant, són dues-centes més, no són tres-centes, és a dir... Si us plau, a veure si algú s'aclareix, ens ho expliquen bé. Consellera, un dia, vostè ens ho explicarà encantada, estic segur, a la seva comissió, a la nostra comissió de benestar social.

Però mentrestant nosaltres hi votarem a favor perquè no ho podem fer d'altra manera, però ens agradaria més concreció en aquest tema.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades, segur que vostès coneixen el cas d'uns cucuts que ponen els ous en nius d'altres espècies, de manera que les seves cries són alimentades per pares aliens. La cria del cucut creix més de pressa i arriba un moment en què fa fora del niu les altres, les que hi són per dret propi. Espavilats, els cucuts; amb el mínim esforç treuen el màxim profit. D'aquesta relació se'n diu, en biologia, «parasitisme».

No pretenc fer una dissertació sobre zoologia perquè no és la meva especialitat ni aquest és el lloc, però necessitava manifestar d'una manera gràfica el cansament que em produeixen moltes de les iniciatives que presenta Ciutadans; iniciatives de vegades oportunistes, de vegades copiades d'altres que ja s'han presentat i de vegades tan generals que tenen un efecte insignificant. Sovint són iniciatives que és impossible no votar a favor. Suposo que d'això es tracta, de permetre que Ciutadans arribi als objectius que es deu fixar mensualment per diputat o diputada. Aquesta d'avui és d'aquesta mena i, per tant, em sembla totalment reiterativa en moltes de les demandes que ja han estat votades. El meu grup ja va denunciar el mes de juliol la situació de la infància i l'adolescència desemparrada, i ho va tornar a denunciar el mes de març, moment en què també ho va fer la CUP.

Nosaltres pensem que cal una revisió del sistema. Per nosaltres té dos vessants que caldria tractar de manera diferenciada. U, els problemes urgents i puntuals provocats, per exemple, per l'afluència extraordinària de joves menors no acompanyats; i dos, els problemes estructurals, la llista dels quals és molt llarga. Per exemple, insuficient ajuda a les famílies en el territori, tant pel que fa a aspectes materials com pel que fa a les competències parentals. Insuficients garanties per a les famílies, que sovint, en un desempament de les criatures, es troben desprotegides i mancades de recursos davant de l'Administració. Manca d'atenció al que diuen infants i joves; no se'ls escolta prou ni es fa prou bé. Centres que no responen als models que serien adequats perquè aquestes criatures creixin en entorns al més similars possible a una família. Professionals saturats amb poc reconeixement social, amb salaris precaris, en condicions laborals inacceptables. Manca de dades per avaluar si la DGAIA fa bé la feina de protegir aquestes criatures que declaren desempament. Les traiem de casa per emparar-les, les emparem?

El que diuen els educadors i educadores socials no és gaire afalagador. Criatures que s'han desemparrat perquè patien abusos físics i sexuals, o sexuals, i que els tornen a patir en el centre; criatures que s'escapoleixen perquè no han pogut crear un vincle amb els educadors, no pas perquè els educadors no vulguin, sinó perquè les ràtios que tenen i els problemes urgents que han de resoldre els ho impossibiliten. Tampoc sabem què passa de manera general amb aquests nois i noies quan fan divuit anys i s'han d'espavillar sols. No sabem quins estudis tenen, si s'insereixen bé professionalment, si aconsegueixen tenir una vida autònoma i saludable. En definitiva, no sabem si l'Administració els ha protegit millor del que ho hauria fet la família biològica.

Per totes aquestes raons, vam demanar en l'última moció un grup de treball mixt Govern-Parlament, amb la presència també de la societat civil: entitats, col·legis professionals, sindicats, especialistes... El diputat Moreno ha explicat molt bé com es va decidir organitzar el temps. De totes maneres, jo vull fer notar que he demanat que en aquestes reunions hi sigui convocada la societat civil. Potser en aquesta que ve no hi serem a

temps; a més, és una sessió informativa, per tant, potser no és urgent, però sí que espero que aviat quedi resolta aquesta anomalia i també que tinguem un calendari de reunions.

Votar la moció és ingrat, perquè molts punts ja han estat votats en altres mocions. Malauradament, doncs, si votem que sí, ja votem una cosa aprovada, però si votem que no o ens abstenim, també malament, perquè són punts en els que no estem en desacord. La veritat és que és complicat. És el que té el parasitisme. Votarem favorablement, com ja li he dit, alguns punts, i d'altres no.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Senyores i senyors diputats, presidenta, honorable presidenta, honorable consellera..., mirin, jo haig de reconèixer que aquest tema em supera, és a dir, em supera, i tinc la sensació que al Govern també. Però a mi se m'escapa. És a dir, és un tema que em sembla enormement complicat, i conèixer la problemàtica exacta i la solució em sembla molt difícil. Sento moltes veus contradictòries, que diuen coses diferents. Se m'escapa també per què ha aparegut ara i per què apareix a tants mitjans de comunicació. És a dir, hi ha moltes coses que se m'escapen. Està clar que hi ha un problema, està clar que hi ha mancances, i el que no està tan clar és què hem de fer, perquè tenim veus contradictòries i, fixi's, és que jo, quan vaig arribar al Parlament, fa quatre anys, no sé quantes legislatures perquè ja anem a la italiana, aquí, però fa quatre anys la DGAIA era la joia de la corona, i aquí es deia dia sí dia també que la Llei catalana de la infància i l'adolescència era, diguem-ne, el model d'èxit, l'avantguarda d'Europa, pioners a tot Espanya. I ara, en quatre anys, és totalment al contrari. És a dir, sembla que estigui la direcció general desbordada, que la llei sigui un desastre, que sigui la DGAIA un polvorí...

Això ens podria portar a alguna reflexió sobre el pas de la glòria el fang o de com canvien les coses en un dia, no? Però a mi em té molt sorprès, això, i em sembla que el que hem de fer és, bé, estudiar i, per tant, reunir aquesta comissió i treballar a fons, escoltar totes les veus, escoltar totes les persones, escoltar els directors de la DGAIA, escoltar la societat civil, que ara deia la Gemma Lienas, escoltar tothom i, per tant, arribar a un discerniment i decidir. Essent un tema molt complicat, complicadíssim, i fàcilment inflamable —és molt inflamable—, jo crec que tots hem estat prudents, i qualsevol, diguem-ne excés, imprudència, podria encendre l'espurna de la indignació i, escolti'm, aquí estan implicats els sentiments familiars molt profunds, lligams sagrats o naturals, com..., drets fonamentals, problemàtiques personals i comunitàries, drets laborals..., és a dir, hi ha una gran complicació aquí. Però és veritat que han passat coses, moltes coses, aquests darrers mesos, i quan un busca, diu, és espectacular.

Hi ha hagut denúncies de famílies, hi ha hagut reportatges a la premsa, i sobretot a la premsa progressista, per, no ho sé, des d'*El Periódico* fins a *Público*, molta insistència en aquest tema, quan va ser una llei aprovada pel tripartit, la que estem desenvolupant, i que en principi era de les lleis més progressistes d'Europa. Editorials a la premsa, sentències judicials contràries a la DGAIA, desmantellament de xarxes criminals que havien utilitzat i havien captat nens tutelats, un augment d'agressions que han denunciat tots els sindicats, baixes laborals per aquestes agressions, sobreocupació de centres, infants estrangers no acompanyats que van arribant i arribant, barreja de diferents perfils de problemàtica dintre els centres, fotografies filtrades a la premsa de nens dormint al terra als centres d'atenció, agressions entre infants, denúncies dels sindicats, denúncies de la CGT —molt dures—, ombres de sospita sobre el..., bé, dic, que s'han posat, eh?, jo no crec que hi hagi matèria, però que s'han posat sobre la taula ombres de sospita sobre la DGAIA. Enriquiment il·lícit...

És a dir, aquí hi ha un problema molt greu, ens hem d'asseure, consellera, hem d'escoltar totes les veus; aquesta moció va en la línia d'algunes coses que tenen sentit comú, que és determinar pel reglament els estàndards de qualitat, donar major personalitat i donar major caire pedagògic a les tutories, ampliar les ràtios, també ajudar les famílies amb una rebaixa de l'IRPF, i no fa falta ser independents per fer-ho, escolti'm, no fiquem aquí altres coses. En qualsevol cas, ja és la quarta moció que es vota sobre

aquesta matèria, la quarta moció. Jo crec que..., a més, ja sé que els agrada molt «volem votar» i tot això, però, a més d'això, el que hem de fer és assegurar-nos d'una vegada, convocar tots els agents implicats, escoltar i prendre decisions valentes.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació té la paraula la senyora Laura Vílchez, per pronunciar-se sobre les esmenes.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, agrair als grups de Junts pel Sí i de la CUP per fer l'esforç de presentar les seves esmenes, garantint que hem fet també nosaltres els esforços per incorporar-les pràcticament totes.

Coses que s'han dit. La nostra intenció primera –jo crec que ho he explicat a la interpellació, ho he explicat avui un altre cop–, la nostra intenció primera no era inventar res que no estigui inventat. Senyora Lienas, l'hi estic explicant a vostè. No era intenció –no era intenció– d'inventar res. A la interpellació vaig comentar que la nostra intenció era dotar..., una de les coses que volíem fer era, de coses que s'havien aprovat, d'anuncis del Govern, el que volíem era calendaritzar; calendaritzar i posar per escrit el nivell de compromís del Govern. El que sí hem volgut, el que li explico, per tal de comprovar que el Govern no anava de «farol» en tots aquests anuncis quan contestava les preguntes que el meu grup li formulava en el Ple.

A vostè també li vull comentar el tema de que diu que..., coses que ja estaven aprovades. Vostè sap qui va ser el primer el primer grup que va parlar d'infància en aquest Parlament? Va ser Ciutadans; la Moció 1/XI. Sap qui va ser el primer grup que va parlar d'infància tutelada? Ciutadans. Saben què es va aprovar en aquella moció del maig del 2016? Les tres-centes noves places –les tres-centes noves places– que tornem a posar avui, un altre cop les tornem a posar, les nostres, les tornem a posar a votació perquè són més necessàries que mai. Saben qui va aconseguir aprovar aquesta auditoria que parla, que diu que surt a la seva moció? Ciutadans, al Ple de política general. Al segon intent, per això, eh?, perquè a la primera moció ja sortia. Tot i així, nosaltres vam votar a favor de la seva, de la seva moció. Llavors, qui és el paràsit? *(Aplaudiments.)*

Però se m'acaba el temps, no vull deixar amb aquest to la meua intervenció. Satisfets, nosaltres satisfets amb la feina feta, perquè la intenció de tothom que ha treballat en aquesta moció ha sigut aportar el millor –el millor– que sabíem per intentar, de manera constructiva, que el sistema de protecció a Catalunya, a part de ser una pena per als que hi viuen, deixi de donar també males notícies.

La presidenta

Senyora Vílchez, ha exhaurit el temps.

Laura Vílchez Sánchez

Bé, ja està. Gràcies.

La presidenta

Sap greu, però... *(Aplaudiments.)* Gràcies, senyora Vílchez.

Estem cridant a votació.

Senyor Sánchez, per què em demana la paraula?

Fernando Sánchez Costa

Sí; perdó, presidenta, que me n'he oblidat abans. Per demanar votació separada...

La presidenta

Sí.

Fernando Sánchez Costa

...del punt 3, i del punt 9.c.

La presidenta

Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No?

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Votacions separades, també, presidenta.

La presidenta

Sí, digui.

Eva Granados Galiano

Per una banda, el 2, 3, 4, 10 i 11. No, per una banda i per aquesta banda només.
(*L'oradora riu. Rialles.*)

Gràcies.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Vilella, per què em demana la paraula?

Montserrat Vilella Cuadrada

Presidenta, per demanar votació separada també. Li dic tots els punts...

La presidenta

Sí.

Montserrat Vilella Cuadrada

Em sembla que alguns ja els han dit, però per no deixar-nos-en cap: el 3, el 4, el 9, el 9.b, el 9.c, el 10, l'11 i el 12.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Lienas, per què em demana la paraula?

Gemma Lienas Massot

Per demanar votació separada dels punts 2, 3, 4, 9 i 12.

(*Joan Garriga Quadres demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Garriga, també votació separada? Digui'm els punts.

Joan Garriga Quadres

Dels punts 5, 6 i 7.

La presidenta

5, 6 i 7. Es poden votar conjuntament?

Joan Garriga Quadres

Sí.

La presidenta

Bé. Ens han demanat votació separada dels punts 2... Bé, a veure, primer: el 2, el 4, el 10 i l'11 es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*) No. Molt bé. El 5, el 6 i el 7 em sembla que són els únics, perquè el 9, el 9.b es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Bé, doncs, anem votant separatament i ja està, perquè, si no, no ens en sortirem.

Doncs, comencem votant el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 92 vots a favor, 2 en contra i 29 abstencions.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 58 en contra i 39 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 58 en contra i 31 abstencions.

A continuació votarem els punts 5, 6 i 7 conjuntament.

Comença la votació.

El punts 5, 6 i 7 han estat aprovats per 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 47 vots a favor, 19 en contra i 57 abstencions.

A continuació votarem el punt 9.b.
Comença la votació.
El punt 9.b ha estat aprovat per 65 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt 9.c.
Comença la votació.
El punt 9.c ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 68 en contra i 7 abstencions.
A continuació votarem el punt número 10.
Comença la votació.
El punt número 10 ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 58 en contra i 23 abstencions.
A continuació votarem el punt número 11.
Comença la votació.
El punt número 11 ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions.
A continuació votarem el punt número 12.
Comença la votació.
El punt número 12 ha estat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 73 abstencions.
A continuació votarem la resta de la moció.
Comença la votació.
La Moció sobre la infància i l'adolescència ha estat aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.
(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya

302-00158/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la té al paraula el senyor Antoni Balasch.

(Remor de veus.)

Els demano que surtin de pressa i en silenci, si us plau, perquè hem de continuar.
(Pausa.)

Senyor Balasch, quan vulgui.

Antoni Balasch i Parisi

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, la nostra Moció sobre la llibertat d'expressió i la separació de poders al Regne d'Espanya és tot un seguit de punts que volen fer justícia a aquests dos drets fonamentals, a aquests dos pilars de la democràcia.

I, en primer lloc, un dels aspectes que aborda és una denúncia a l'escalada de declaracions com «un govern que està disposat a fer de tot», que «hi ha colpistes», que «són cops d'estat»... I també denunciar les acusacions i les amenaces a representants institucionals que es fan o de manera verbal o en forma de processos judicials. Això és un *mobbing* a la llibertat d'expressió, això és un *mobbing* a la democràcia. I voler partir el pilar de la llibertat d'expressió amb el portell de la por és falsejar l'esperit de la democràcia pura i dura.

Nosaltres, davant d'aquesta coerció, també proposem un compromís actiu, un compromís actiu dels diputats per fer front a aquestes coaccions, a aquestes coercions, a aquestes intimidacions, perquè hi som per servir al poble, perquè tenim el suport majoritari del poble i perquè ho portàvem en el programa electoral. I ho fem també emparats en un dels principis bàsics dels drets humans, que és la llibertat d'expressió.

D'acord amb aquest principi, en aquesta moció reclamem el dret a debatre dels càrrecs electes, el dret a defensar les pròpies posicions ideològiques, el dret a votar sobre totes les qüestions, el dret a desenvolupar iniciatives que responguin al programa electoral i al marc ideològic, i aquests drets s'han de poder exercir sense que es puguin emprendre accions judicials, d'acord amb el principi de la inviolabilitat parlamentària.

La moció també recull la reprovació de la investigació oberta als membres de la Mesa, atès que vulnera els drets que ja he esmentat i la separació de poders. I instem també el Govern a denunciar aquest fet a les institucions europees i a les institucions governamentals que vetllen per garantir els drets fonamentals, que vetllen per garantir les llibertats individuals i per garantir les llibertats comunitàries.

L'evident vulneració d'aquests drets democràtics que fa el Regne d'Espanya i que afecten aquest Parlament, aquests diputats i aquesta Mesa queda recollida també en l'informe que va presentar el Síndic de Greuges dilluns passat, en seu parlamentària, a la comissió. I ho va fer amb una contundència argumental fora de tot dubte. I ho va fer amb l'aval, si em permeten dir-ho, dels informes que l'acompanyen, ho va fer amb l'aval de la normativa internacional i ho va fer, si m'ho permeten, amb l'aval dels acords que té signats l'Estat espanyol i que en determinats casos no compleix.

I en aquest marc, i dins d'aquest informe, recollim en la moció regressions democràtiques en lleis aprovades al Parlament espanyol, com poden ser la Llei de seguretat ciutadana o del Codi penal, denunciades per Amnistia Internacional, etcètera.

O també regressions en la reforma del Tribunal Constitucional, quan s'atorga a un tribunal poder executiu, cosa denunciada, com vostès saben, per la Comissió de Venècia, per exemple.

O també recollim..., una regressió també és quan s'utilitza i s'abusa del Codi penal per coartar el lliure exercici de la llibertat d'expressió, i així ho deia el mateix síndic de manera imperativa quan deia: «que s'eviti la via penal per resoldre conflictes polítics» —«que s'eviti».

O també la no separació de poders, que és una altra de les regressions que hi ha. Recordin vostès l'informe Greco —Grup d'Estats contra la Corrupció—, que va fer onze recomanacions a l'Estat espanyol, de les quals sis no s'han acomplert i, de les altres, només se n'ha fet una petita part. I recordar també, en aquesta part de la separació de poders, que el síndic diu que «hem presenciat procediments judicials adreçats a polítics per actes realitzats en l'exercici de les seves funcions, en què s'ha constatat la influència que té l'executiu sobre la fiscalia».

O la judicialització de la política. No m'allargaré, però vostès saben que la justícia espanyola està a la cua d'Europa en independència judicial en el baròmetre que hi ha.

O també en la interferència en els processos electorals; interferència que hi ha a partir d'actuacions de la UDEF en publicar documents sense cap validesa, que surten des d'una estratègia d'un estat que treballa en contra d'un ideari polític, i que això, en tant que altera processos electorals, segons el síndic, hauria d'estar castigat per la via penal.

O també el deteriorament de la qualitat democràtica, del qual com a exemples són les converses amb «contingut conspirador» —paraules del síndic— entre el ministre Fernández Díaz i Daniel de Alfonso. I no m'allargaré més, perquè no tinc temps.

Per tot això, en aquesta moció instem el Govern a traslladar queixa formal al Consell d'Europa, al Consell dels Drets Humans de l'ONU, al Comitè de Drets Humans, a l'Alt Comissionat per als Drets Humans de les Nacions Unides, al comissari de Justícia de la Unió Europea, al Tribunal Europeu de Drets Humans, i demanem el suport de la comunitat internacional per aconseguir que la demanda del poble català, manifestada per centenars de milers de persones en reiterades manifestacions, o per 2.400.000 persones el 9 de novembre, sigui resposta per part de l'executiu central de l'única manera possible, que és permetent i facilitant la celebració d'un referèndum.

En nom d'aquests drets fonamentals i en la seva defensa, els demanem el suport a aquesta moció.

Moltes gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Balasch. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. «No hemos sido desobedientes. Hemos sido objeto de una manipulación y un atropello brutal.» Algú pot pensar que això ho ha dit algun membre de la

Mesa del Parlament de Catalunya, però qui ho ha dit fa pocs dies és Juan María Atutxa, expresident del Parlament basc. (*Aplaudiments.*) I des d'aquí vull aprofitar per enviar-li al Juan María, al Gorka Knörr i a la Kontxi Bilbao una felicitació per la sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans, que ha posat les coses al seu lloc.

Començo a posicionar-me sobre la moció. Els diputats del Partit Popular que ens acompanyen avui aquí són inviolables. Què vol dir, això? Evidentment, no que poden cometre qualsevol delictes, sinó que les seves opinions i els seus vots, encara que no ens agradin, tenen dret a emetre'ls en aquesta seu parlamentària. Estan protegits per l'article 71 de la Constitució espanyola, i estan protegits també per l'article 57.1 de l'Estatut de Catalunya, i també per l'article 21 del Reglament del Parlament de Catalunya. I aquesta Mesa que tinc al darrere, de la qual jo soc també un trosset, té l'obligació de que aquests diputats del Partit Popular puguin dir la seva, puguin expressar les seves opinions, encara que vostès saben que algunes d'elles a mi no m'agraden. I aquesta Mesa té l'obligació de garantir això. Per què? Perquè aquest és un dret fonamental que ens acull com a estat de dret. I, evidentment, això és present en el Reglament del Parlament de Catalunya i l'Estatut, que regulen la iniciativa política que aquests diputats i que el Grup Parlamentari del Partit Popular tenen dret a fer en aquesta cambra. Però sobretot ho diu també l'article 20 de la Constitució espanyola, que passo a llegir en català.

Diu així: «Es reconeixen i es protegeixen els drets...», a la part *a* diu: «a expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció.» I en el seu punt 2 encara és més clar, perquè afirma: «L'exercici d'aquests drets no pot ser restringit per mitjà de cap tipus de censura prèvia.»

Per tant, li demano a la Mesa del Parlament que no censuri el debat d'idees al Parlament de Catalunya, perquè estaria cometent un acte greu d'inconstitucionalitat. I aquesta Constitució que ens empara i aquest Estatut que ens empara ens garanteixen aquestes llibertats. Són realment per nosaltres molt importants.

Imaginin-se, llavors, que enmig d'un partit de futbol que estem jugant apassionadament, aquest país, descobrim que l'àrbitre cobra d'un dels equips. Què passaria? Sí, perquè hem descobert que el Tribunal Constitucional, que és l'àrbitre d'aquesta jugada, juga a favor d'una part, i no a favor de tots i totes. I això, que és una cosa que l'ha fet especialment el Partit Popular, no li ha fet cap favor al Tribunal Constitucional, perquè cada vegada que emet una sentència hi ha un dubte profund sobre si és una sentència justa. La politització de la justícia i la politització del Tribunal Constitucional, que és l'àrbitre del joc democràtic d'aquest país, és un abús democràtic profund. I crec que el Partit Popular s'ho hauria de pensar, perquè d'aquesta forma no està fent cap favor a la democràcia espanyola.

I sí, és cert, el Síndic de Greuges de Catalunya ha parlat clar. I jo l'hi agraeixo des d'aquí. A vegades, s'ha dubtat d'ell, de forma injusta, però aquest informe és *immaculat*. Un informe que pot presentar-se a qualsevol lloc d'Europa, i que, davant del Consell d'Europa, del Consell de Drets Humans de l'ONU o del Tribunal de Drets Humans, és un informe que realment val la pena; per tant, tenim dret a parlar, tenim dret a discutir i no tenen dret a condemnar-nos ni a perseguir-nos judicialment per expressar idees.

Pensin que el que ens està passant a nosaltres no ho desitjo per a vostès, no ho desitjo per a ningú. Tinguem una democràcia plena. Votarem a favor d'aquesta proposta.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Nuet. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda. La veritat és que nosaltres no encararem el suport a aquesta moció, que evidentment donarem suport a tots i cadascun dels punts, des del que seria una mica la defensa de la Constitució i del Tribunal Constitucional com a àrbitre. Sabem que ho enteneu, i per això ho dic amb aquest somriure a la boca.

I, per tant, explico breument quines són les esmenes que hem presentat, que creiem que sincerament han millorat la moció i després també fer algunes consideracions.

En primer lloc, hem volgut fer una mica extensiva la moció al conjunt de la ciutadania. Ens estàvem referint recurrentment als càrrecs electes i la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i a les garanties que tenim els càrrecs electes i a la inviolabilitat parlamentària i ja ens sembla bé. Però ens sembla que en un moment com l'actual calia fer també un especial èmfasi relatiu a la gent, que també tenen, doncs, aquesta bateria de drets reconeguts i és molt oportú a més a més que els segueixin tenint i en un moment com aquest, en el que l'amenaça es pot estendre més enllà dels càrrecs electes, també.

Són esmenes que han estat acceptades i, per tant, doncs, per això diem que creiem que milloren la moció, perquè no volíem que fos una moció que mirés tant cap endintre, sinó que d'alguna manera sortís i desbordés també una mica les parets d'aquest Parlament.

Hem volgut d'alguna manera referir-nos al Parlament no tant com la seu de la sobirania del poble de Catalunya, perquè nosaltres creiem que aquest Parlament no expressa justament la clau sobirana del poble de Catalunya i nosaltres, que defensem la recuperació de les sobiranes que ens han estat furtades i minvades, no volem encara dir que aquest Parlament és la seu de la sobirania, tant de bo que algun dia hi hagi una institució que sí que sigui realment la seu sobirana. Però són detalls.

En tot cas, com que esperem que sigui una moció que arribi no només a l'Estat i als poders de l'Estat, sinó que tant de bo que es pugui internacionalitzar també en el seu contingut, perquè és important, perquè té un principi de radicalitat democràtica important, doncs, aquestes esmenes les hem fet una mica, doncs, en aquest sentit de millora.

I finalment també, doncs, hem afegit alguns punts que tenen a veure amb un concepte que nosaltres creiem que és important que comencem a compartir, que comencem a socialitzar, que és l'autotutela dels drets. Quan els nostres drets bàsics fonamentals a nivell col·lectiu es veuen vulnerats, creiem que tenim el deure, l'obligació i a més a més algunes tenim el desig d'autotutelar-nos, perquè, si no, tenim dues opcions: quedar desemparades o negar-nos a tenir els drets. I com que no volem cap de les dues coses, doncs, decidim autotutelar-nos i, per tant, afegim un nou punt que va en aquest sentit.

També ens ha vingut de gust mostrar el suport a totes i cadascuna d'aquelles persones que han estat violentades per exercir els seus drets de manifestació, d'expressió o de participació polítiques. Aquelles que han estat colpejades, detingudes o processades en defensa de les llibertats públiques i dels drets socials, laborals i democràtics; també ha estat acceptat i pensem que també millora la moció. Perquè està bé que reconeguem que arribem a aquest camí havent-lo recorregut amb moltes persones que ens han precedit i que ens han acompanyat i que moltes d'elles, encara que no fossin càrrecs electes, també per la defensa de les llibertats públiques, doncs, han estat violentades.

I hem volgut fer un apunt de cara al futur d'aquesta república que volem construir i a veure si ens podem conjurar perquè mai més ningú sigui perseguit o processat en el seu lliure exercici, doncs, d'aquests drets que nosaltres considerem fonamentals.

I la veritat és que a part d'això i de reconèixer, per tant, la tasca que s'ha fet amb la moció, hem..., jo no tinc ganes de parlar més de l'Estat espanyol i de l'executiu de l'Estat espanyol i del Partit Popular i de totes les consideracions que podríem fer.

Nosaltres, d'alguna manera, tancarem aquest torn d'intervenció emplaçant a que constituïm al més aviat possible la comissió internacional, que justament pot tenir un paper d'observació en el que està passant a l'Estat espanyol, en el que està fent el seu executiu i també els seus tribunals; que sigui, per tant, una comissió que observi, que aporti i que internacionalitzi el que està passant en aquest conflicte democràtic que tenim amb l'Estat espanyol. I, justament, quan la vam proposar en el debat de política general pensàvem que podia ser un actor, no ja important, sinó imprescindible perquè les veus de denúncia de la vulneració de drets democràtics no les féssim només nosaltres, sinó que les poguessin fer veus arreu del món. Per tant, doncs, emplaçar a que desbordem també les parets d'aquesta cambra, desbordem també els límits del nostre poble i ens n'anem cap al món, a que ens ajudin a explicar què és el que passa en aquest petit racó de la Mediterrània.

I també, en un segon capítol, doncs, que comencem a avançar en les garanties que han d'acompanyar aquest referèndum. Parlem d'un referèndum efectiu. Sabem que quan parlem d'«efectiu» parlem de que sigui vinculant i que tingui sobretot garanties. I en el capítol de les garanties creiem també, doncs, que hem de començar a treballar per ga-

rantir el dret a vot no només de tothom que està aquí, sinó de les persones que viuen a fora. Hem de garantir mecanismes d'imparcialitat en la votació, recompte segur, i hem de garantir una campanya amb arguments del sí i del no que arribin a tot arreu.

Per tant, fem feina. Mirem més el repte democràtic i menys l'Estat espanyol.

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, discutimos una moción cuyo título es: «Sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya.» Sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes..., bueno, y de todas las personas y de todos los ciudadanos de España, nos ha ilustrado el señor Nuet con nuestra Constitución, que consagra el derecho a la libertad de expresión. Que nuestra Constitución de 1978, que se pactó por las fuerzas democráticas después de salir de una dictadura... Recuerdo que cuando yo estudiaba derecho, a partir del año 1981, se hacía derecho constitucional comparado, y nuestra Constitución era la más avanzada en la protección de los derechos y deberes fundamentales y libertades públicas de los ciudadanos, puesto que era la Constitución más nueva y surgía después de una dictadura. Y el legislador, el poder constituyente español, decidió blindar especialmente y ser especialmente refinado y cuidadoso con la defensa de los derechos fundamentales y las libertades públicas de todos los españoles. Por lo tanto, gozamos de un texto constitucional que es bueno y que garantiza la libertad de expresión, que se dice en esta moción que está amenazada.

Saben ustedes que podemos compartir que hay muchas cosas que no funcionan en España, que es verdad, y Ciudadanos lo denuncia mucho, que hay politización de la justicia, que funcionan las puertas giratorias, que hay un informe Greco que habla de la corrupción en España, porque se ocupa de la corrupción en los estados y no en las comunidades autónomas, porque si se ocupase de la de las comunidades autónomas, en Cataluña nos sacarían los colores, sin duda, también.

Tenemos mucho paro; un mal sistema de enseñanza; unas leyes, como la Ley de seguridad ciudadana, que es criticable y nosotros criticamos en su momento; reformas del Código penal con las que no siempre estamos de acuerdo... Pero en Ciudadanos trabajamos en el sistema democrático para reformar todo aquello que pueda no ir bien. Lo que pasa es que no cuestionamos el sistema democrático y el sistema de defensa de libertades que tenemos en España.

¿Quién lo cuestiona?, pues, ¿quién lo cuestiona? Aquellos políticos que se quieren erigir..., que quieren estar por encima de las leyes. Estos son quienes dicen que España no garantiza el derecho a la libertad de expresión. No es verdad. Aquí hablamos y decimos lo que queremos.

Ahora, cuando se vulnera la ley, un político es como cualquier otro ciudadano, y ya está. Y esto es lo que ocurre. Y esos políticos que se quieren saltar las leyes buscan la impunidad en resoluciones y mociones en las que obtengan amparo y quieren volver este tema..., digamos, darle vuelo internacional para dejar mal a un país..., que tiene muy buen crédito la democracia española en el extranjero y no tanto aquellos que se van a reunir con diputados de la extrema derecha italianos, finlandeses y con muchos otros políticos populistas del resto del mundo.

Aquí se está hablando además del vergonzoso informe del Síndic de Greuges, que ya tuve ocasión de criticar en la comparecencia del *síndic* ante la comisión pertinente. Allí dije que este informe era un vergonzoso –un vergonzoso– ejemplo de la técnica del *cherry picking*, del «picoteo de cerezas», que quiere decir que uno escoge los argumentos necesarios para dar validez a sus tesis, con poca honradez intelectual omitiendo aquello otro que va en contra de la tesis que se quiere sostener. Y ese informe era un absoluto ejemplo. El *síndic* cuando se refería a una resolución judicial se refería a los votos particulares de los magistrados que discrepaban de la mayoría y eso era lo que él alegaba para sostener sus alegatos.

Otra cosa que hizo el *síndic*, que reconoce haber basado su informe en los juristas, que una era de la *associació de juristes pro referèndum per la independència* y el señor

Vintró miembro del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Y entonces con estos mimbres le sale un informe, pues, ¿cómo? A medida del Gobierno.

Por lo tanto, nosotros ni respetamos este informe del *síndic* del Gobierno ni respetamos esta iniciativa de unos políticos que pretenden saltarse las leyes y obtener impunidad. Y además hacer ver que España no es un país plenamente democrático lo cual es evidentemente una falacia.

Y por ello nosotros vamos a votar que no a todos los puntos de esta vergonzosa moción que nos presenta Junts pel Sí, con algunas enmiendas, vergonzosas también, de la CUP i de Catalunya Sí que es Pot.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, ens presenta el Grup de Junts pel Sí aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya. I hem de dir que examinant punt per punt algunes de les qüestions que aquí s'exposen que, sens dubte, tampoc serien totes les que es podrien esmentar respecte a les mancances en termes de respecte als drets dels ciutadans i ciutadanes del conjunt de l'Estat, podríem trobar-hi aspectes amb els que estem d'acord.

De fet podríem trobar-hi i podem trobar diverses qüestions que el nostre grup parlamentari a les Corts Generals ha portat, ha recorregut al Tribunal Constitucional. Podem trobar-hi alguns elements que s'esmenten en l'informe del Síndic de Greuges; que nosaltres no considerem, diguem-ne, immaculat, perquè no considerem que hi hagi res lliure de màcula, potser, llevat de, diguem-ne, la innocència d'un infant acabat de néixer, eh? Malgrat això, no hi ha res lliure de màcula, és discutible, com tots els informes del síndic. I té algunes qüestions que nosaltres discutim i d'altres amb les que coincidim i que, com dic, no només hem portat al Tribunal Constitucional, sinó que considerem que són dignes de denúncia.

Però s'atribueix a Talleyrand un aforisme, una cita, que no sabem, és difícil de saber, si és estrictament correcta, però que diu allò que «tot el que és exagerat és insignificant», eh? I a nosaltres ens sembla que aquesta moció és certament exagerada i potser per això fa un relat que haurem de considerar insignificant. Perquè pretén fer un relat segons el qual vivim en un estat no democràtic, en un estat opressor dels drets i les llibertats dels ciutadans i les ciutadanes, i un estat, en definitiva, del qual valdria la pena sortir corrents, prescindint de com es fa això. I nosaltres no podem compartir de cap de les maneres aquest relat que, vaja, entenc que Junts pel Sí pretén que ens hi conhortem i nosaltres de cap de les maneres podem estar-hi d'acord.

Mirin, és veritat que el conjunt de les democràcies occidentals estan patint un procés de degradació, de retallada de drets i llibertats. A vegades, en els aspectes més purament formals; a vegades, en aspectes substancials que tenen a veure amb les llibertats civils i polítiques. I no cal anar només a l'Hongria de Viktor Orbán o a la formació d'una milícia paramilitar a Polònia, que ha de defensar el caràcter catòlic de la nació polonesa. Podem anar a l'estat d'emergència permanent en què es troba França; podem anar a les declaracions de May dient que per perseguir el terrorisme, si cal, es retallaran les lleis que protegeixen els drets humans, o podem anar, efectivament, a la llei mordassa, a la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, que nosaltres hem recorregut davant el Tribunal Constitucional, en el cas d'Espanya. Però de cap de les maneres es sosté que en aquest país, en aquest Parlament, no es pugui discutir de qualsevol de les idees que qualsevol de vostès puguin proposar sobre la taula.

Efectivament –hi feia referència el diputat de Junts pel Sí–, els diputats i diputades d'aquesta cambra estan emparats per la Constitució i per l'Estatut amb la seva inviolabilitat per les opinions i els vots que emetin en aquesta cambra, la qual cosa no vol dir que aquesta cambra pugui votar sobre qualsevol qüestió i decidir sobre qualsevol qüestió prescindint dels formats, de les garanties, dels procediments i dels llocs on toca discutir les qüestions. Perquè, efectivament, hi ha un marc que garanteix les llibertats de tots,

i això inclou també els ciutadans i les ciutadanes, que s'han de veure protegits també d'una determinada majoria parlamentària que en un moment determinat decideixi prescindir de tota forma i garantia per derogar la vigència de l'Estatut i la Constitució al territori de Catalunya. És tan senzill com això, eh?

Per tant, ja els hi dic, és que no ho podem comprar. I miri que hem votat junts i juntes, amb grups parlamentaris que estan aquí, mocions i propostes de resolució que denunciaven aspectes concrets com aquests. I miri que podem estar d'acord, per exemple, amb esmenes que ha introduït..., i crec que, diguem-ne, ha fet bé, amb la lògica en què es mou la CUP, d'introduir en aquesta moció..., com puguin ser els punts 9 i 11. I podríem introduir-ne d'altres, no?, com és el suport als més de tres-cents sindicalistes que arran de les darreres vagues generals es veuen sotmesos a procediments judicials. Però no estem disposats, els Socialistes de Catalunya, a que vostès pretenguin establir el relat de que en un país on, dels trenta-set, trenta-vuit, trenta-nou anys de democràcia que hem tingut, els partits nacionalistes han governat a Catalunya durant més de trenta, es digui que les idees nacionalistes, que l'independentisme està oprimat, no es pot expressar i no pot portar les seves propostes al Parlament, perquè ho estem discutint cada dia des de fa molts anys. *(Aplaudiments.)*

Moltes gràcies.

(Persisteixen els aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Una de les conseqüències més negatives del procés independentista és la degradació de la qualitat del debat públic, del debat polític, com és aquesta moció. Val a dir, en qualsevol cas, que el senyor Balasch ho ha fet de manera serena, amb un to que agraiem. Ens havien dit que ho defensaria una altra persona –no diré qui–, i ens esperàvem una altra cosa. Per tant, això és un elogi per a vostè que espero que els seus no li tinguin en compte; no és la meua intenció perjudicar-lo en la seva trajectòria, però li vull agrair, com a mínim, el to.

Però la degradació del debat públic i polític, del qual aquesta moció és un exemple, es basa en la hipèrbole, l'exageració, que es deia abans, i de vegades la pèrdua total del sentit del ridícul, que es manifesta no només aquí, per exemple, escoltant l'alta burgesia catalana adinerada rondinar com si fossin la minoria armènia massacrada (*remor de veus*), escoltant professionals d'èxit internacional merescut, sense cap mena de dubte, com en Josep Guardiola, demanar empara internacional com si fos un refugiament del Kurdistan torturat per Espanya. I aquesta moció és un altre exemple d'aquesta degradació del debat públic de la hipèrbole. És, si em permeten l'expressió, una moció que és deixalleria democràtica, un subproducte de qualitat subòptima, llenguatge inflammat i alçada literària i política ínfima. He fet un esforç de contenció enorme per definir-la (*rialles*), però és que no he pogut..., no he pogut estar... (*alguns aplaudiments*), és al més que he pogut arribar, perquè és absolutament infumable. Pretenen continuar presentant Espanya, que és segons *The Economist* i els *think tanks* més importants del món, una de les millors democràcies del món, com una mena de país totalitari. (*Remor de veus.*) Sí, ahir els hi vaig explicar; tenen vostès l'enllaç de *The Economist* que van passar a tots els mitjans de comunicació.

Mirin, dir que a Espanya no hi ha llibertat d'expressió és una autèntica bestiesa que els posaré en un exemple molt senzill que fins i tot vostès entendran; el llenguatge és molt senzill. Mirin, els companys de la CUP... –(*veus de fons*)–, a poc a poc, efectivament; si s'esforcen, ho aconseguiran–, els companys de la CUP cada plenari diuen que desobeiran la llei, ho diuen. Els ha passat res? No. No ho fan. És la diferència entre «parlar» i «fer»; no sé si ho agafen. (*Remor de veus.*) Aquí a ningú no se'l processa per parlar, se'l processa per incomplir la llei; diferència entre «parlar» i «fer». La Mesa, senyor Nuet, que vostè tant reivindica, té dues sentències per vulneració de drets dels diputats, que aquestes vostès les han recolzades; no la idealitzi tant, perquè ara li toca a vostè. Es va equivocar; per tant, n'haurà d'assumir les conseqüències.

Mirin... (*veus de fons*) –és així de senzill–, el que sí que afecta la qualitat democràtica de manera molt greu són coses que fan vostès..., i la llibertat d'expressió. Quan diuen vostès que «Espanya ens roba», converteixen tot aquell que s'identifiqui amb Espanya en un lladre. Això sí que és negar el debat democràtic, perquè amb un lladre evidentment no es pot parlar. Quan vostès diuen que això és un debat entre demòcrates, vostès i la resta, que no ho són, ens estan negant el dret democràtic... (*Remor de veus.*) Vol fer el favor de callar, vicepresident, honorable..., com vulgui? (*Forta remor de veus.*) Vol fer el favor de callar?

La presidenta

Eh... Si us plau...

Alejandro Fernández Álvarez

És que no hi ha manera, com que no es modera...

La presidenta

Si us plau, silenci.

Alejandro Fernández Álvarez

L'hi dic amb tot el «carinyo» que sap que li professo, però és que...

La presidenta

Si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

...ja tindrà la seva oportunitat. Això sí que és un debat totalitari: negar a la resta el caràcter democràtic, simplement, perquè nosaltres considerem que un referèndum no és la solució per a problemes tan seriosos com els que tenim.

Mirin, l'any 1859, el John Stuart Mill, en el seu llibre *On Liberty* –mira que fa temps–, ja va definir de manera brillant la llibertat d'expressió i la democràcia: «Debe existir la máxima libertad de profesar y discutir como una cuestión de convicción ética cualquier doctrina, con un único límite: el principio del daño al otro. ¿Quién marca el principio del daño al otro? La ley.»

Mirin, per qualsevol polític vocacional, i dono per fet que els cent trenta-cinc que estem aquí ho som, no hi ha res més meravellós que la batalla pacífica de les idees. Aquí, efectivament, estem per aquesta batalla pacífica de les idees. És emocionant i ens agrada, la reivindicuem. Però el que no poden dir vostès és que saltar-se la llei és llibertat d'expressió.

No ens faran menjar-nos «pulpo» *como animal de compañía*; aquesta mercaderia defectuosa només els la comprarà Umberto Bossi i companyia, nosaltres evidentment que no. Estimem tant la democràcia i la llei que si un tribunal d'Estrasburg, com han dit vostès, diu que Espanya ha comès un error de forma, que és el que diu la sentència, l'acatem, l'acceptem i rectificarem el que sigui necessari, perquè ens estimem la llei i la democràcia. En definitiva, ens estimem la llei i la democràcia i el debat democràtic, perquè només des de la llei es pot aconseguir un debat democràtic de qualitat.

Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació té la paraula el senyor Antoni Balasch per a pronunciar-se sobre les esmenes. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau!

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta. En primer lloc, permeti'm que agraeixi l'esforç negociador tant de la diputada Anna Gabriel, per part de la CUP, com del diputat Joan Josep Nuet, a qui a part de la negociació li agraeixo l'esforç que fa per la defensa de la democràcia, en nom de tot el grup parlamentari. Hem recollit amb transaccions les esmenes incorporades; per tant, no m'hi referiré. Però sí que m'agradaria fer un parell de comentaris a partir de les intervencions fetes.

La primera és que cap llei de l'ordenament jurídic espanyol prohibeix parlar en cap Parlament de cap cosa, encara que no en tingui l'atribució, cap llei. Per tant, es pot par-

lar de tot. I la Mesa admet el debat parlamentari. Això és fonamental. A partir d'aquí, la llei..., la que vulgui.

Dir de que..., s'ha parlat, per part del diputat de Ciutadans, de l'ús que es fa..., que el síndic critica..., parlava de la justícia –m'equivoco, però... El síndic, sàpiga que critica l'ús que es fa de la justícia, no diu que no hi hagi justícia, critica l'ús que se'n fa. Per tant, hi ha lleis, però critica que l'ús que es fa de les lleis. Una cosa és la llei i l'altra la interpretació jurídica que es fa, com s'ha vist en mil casos. Per tant, no marxem i sí que aterrem a la profunditat. Això no és pescar, són realitats que hi ha.

Per tant... Dir també que quan es parlava del relat que no era correcte..., miri, lo nostre relat és el següent: el poble surt al carrer reiteradament amb manifestacions de centenars de milers de persones; el Govern de Catalunya, el poble de Catalunya, els partits de Catalunya, es posen al costat del poble, i quan obeeixen el que diu el poble hi ha un govern de l'Estat espanyol que no et deixa seguir el que vol el poble. I el que vol el poble és la democràcia, el dret fonamental que fèiem abans. És elemental, això.

I pel que fa al to, doncs, jo soc docent, soc mestre, soc pedagog, i jo crec que estic empeltat d'intentar racionalitzar les coses i, sobretot, estic molt empeltat de l'esperit cívic que els ciutadans d'aquest país demostren a totes les manifestacions que fan, amb la rialla a la boca, amb els nens al costat, simplement per dir: «Volem votar, volem un referèndum.»

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Balasch.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votem. Com que no s'ha demanat votació separada de cap punt, votem la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya ha estat aprovada per 66 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i tretze minuts.